

EVANOVICH

Janet

O M N I B U S

*u hlavní roli
Stephanie Plamová*

ZA
VŠECHNY
PRACHY

DVAKRÁT
ŘEŽ,
JEDNOU
MĚŘ

NEŽ BYS
DO TŘÍ
NAPOČÍTAL

Facet
EVANOVICH

O M N I B U S

v hlavní roli
Stephanie Plumová

EVANOVICH

Facet

D M N I B U S

*v hlavní roli
Stephanie Plumová*

ZA VŠECHNY PRACHY

DVAKRÁT ŘEŽ, JEDNOU MĚ

NEŽ BYS DO TŘÍ NAPOČÍTAL

Přeložila Blažena Kukulišová

Vydání nakladatelství BB/ats ro v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

One for the Money / Copyright © 1994 by Evanovich, Inc.

(Published by St. Martin's Paperbacks, New York, 2003)

Two for the Dough / Copyright © 1996 by Janet Evanovich, Inc.

(Published by Pocket Books, Inc., New York)

Three to Get Deadly / Copyright © 1997 by Evanovich, Inc

(Published by St. Martin's Paperbacks, New York, 1998)

All rights reserved.

Z anglických originálů:

One for the Money / přeložila © 2003, 2012 Blažena Kukulišová

Two for the Dough / přeložila © 2006, 2012 Blažena Kukulišová

Three to Get Deadly / přeložila © 2006, 2012 Blažena Kukulišová

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2012 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074618925

OBSAH

ZA VŠECHNY PRACHY 7

DVAKRÁT ŘEŽ, JEDNOU MĚŘ 173

NEŽ BYS DO TŘÍ NAPOČÍTAL 371

ZA VŠECHNY PRACHY

Tuto knihu věnuji manželovi Peterovi – s láskou

PODĚKOVÁNÍ

Autorka tímto děkuje za neocenitelnou pomoc následujícím osobám a firmám: seržantovi Walteru Kirstienovi z policejního oddělení v Trentonu, detektivu seržantovi Robertu Szejnerovi z policejního oddělení v Trentonu, Leanne Banksové, Courtney Henkeové, Kurtu Henkeovi, Margaret Dearové, Elizabeth Brossyové, Richardu Andersonovi, Gilbertově střelnici pro malé zbraně, Davidovi Dailymu z policejního oddělení okresu Fairfax a Rogeru Whiteovi. Mimořádný dík patří mému agentovi Aaronu Priestovi a Frances Jalet-Mille-rové, mé redaktorce Susanne Kirkové a její asistentce Gillian Blakeové.

Jsou muži, kteří ženě vstoupí do života a navždycky jí v něm nadělají paseku. Joseph Morelli tohle dělal mně – ne pořád, ale opakovaně.

Morelli i já jsme se narodili v dělnické čtvrti Trentonu, která se jmenuje Burg. Úzké domy tam stojí nalepené jeden na druhý. Dvorky jsou titěrné, auta americká. Většina obyvatel má italské předky, ale pro zpestření chovu se tam přimísilo i dost Maďarů a Němců. Dají se tu koupit výborné plněné taštičky calzone nebo tu lze třeba sázet lotynku. A když už člověk musí žít v Trentonu, není to tak špatné místo pro vychovávání potomků.

Jako malá jsem si s Josephem Morellem obvykle nehrála. Bydlel kousek od nás a byl o dva roky starší. „Od těch Morelliovic kluků se radši drž dál,“ varovala mě máma. „Jsou hrozně divocí. Slyšela jsem, co provádějí děvčatům, když se jim podaří zůstat s nimi o samotě.“

„Co jim provádějí?“ vyptávala jsem se horlivě.

„To raději ani nechtěj vědět,“ odpověděla máma. „Strašné věci. Takové, co se nedělají.“

Od té chvíle jsem na Josepha Morelliho hleděla se směsicí hrůzy a cho-robné zvědavosti hraničící až s posvátnou úctou. O dva týdny později, v šesti letech, jsem s roztřesenými koleny a žaludkem staženým vešla za Morellem do garáže jeho tatíka, kam mě vlákal příslibem, že mě naučí novou hru.

Garáž Morelliových stála samostatně vzadu jejich dvora. Vypadala nuzně a byla chabě osvětlená jen trochou světla, které se dovnitř dralo přes umou-něné okénko. Visel tam zatuchlý vzduch páchnoucí po plesnivině, zteřelých pneumatikách a vyjetém motorovém oleji. Jelikož garáži nebylo souzeno, aby v ní přebývalo nějaké auto, sloužila jiným účelům. Starý Morelli ji využíval k tomu, aby v ní odepínal pásek na syny, synové se tam schovávali, když si chtěli udělat dobře, a Joseph Morelli do té garáže vzal mě, Stephaniei Plumovou, aby si se mnou hrál na vláček.

„Jak se ta hra jmenuje?“ zeptala jsem se.

„Vláček kolejíček,“ prohlásil, když po čtyřech prolézal mezi mýma nohama a nořil hlavu pod mou růžovou sukénku. „Ty seš tunel a já vláček.“

Nejspíš to něco vypovídá o mé osobnosti. Že nejsem ochotná poslechnout dobrou radu. Nebo že jsem se narodila s přílišnou dávkou zvědavosti. Možná se to stalo z revolty či nudy, a třeba to byl osud. Tak či onak, byl to ojedinělý pokus a značně mě zklamal, poněvadž jsem pořád musela dělat jen tunel a opravdu jsem si přála být vláčkem.

Za dalších deset let bydlel Joe Morelli pořád ještě o dva bloky dál. Vyrostl z něj vazoun a prevít, jehož oči byly jednu chvíli černé jako uhel a vzápětí připomínaly čokoládu, která se člověku rozplyne v ústech. Na prsou měl vytetovaného orla, při chůzi se pohupoval v úzkých bocích a byl pověstný tím, že má rychlé ruce a šikovné prsty.

Má nejlepší kámoška Mary Lou Molnarová tvrdila, že Morelli prý má jazyk jako ještěrka.

„Jémine,“ opáčila jsem, „co to znamená?“

„Dej si bacha, ať se s ním někde neocitneš sama, nebo se to dozvíš. Jak tě jednou načapá samotnou... je konec. Budeš to mít za sebou.“

Od té epizody s vláčkem jsem Morelliho často nevidala. Usoudila jsem, že nejspíš rozšířil svůj repertoár sexuálních výpadů. Vykulila jsem oči a naklonila se k Mary Lou v naději, že jde o to nejhorší. „Nemluvíš náhodou o znásilnění?“

„Mluvím o chtíči! Jakmile tě chce, máš to spočítané. Žádná mu neodolá.“

Kromě toho, že mě v šesti letech osahával, víte kdo, jsem byla neposkvřená. Chtěla jsem přijít o věneček po svatbě nebo aspoň až na vysoké. „Jsem ještě panna,“ řekla jsem, jako by to byla nějaká novinka. „S pannami si určitě nezahrává.“

„Ty jsou jeho specialita! Pod dotekem jeho prstů panny tají jako led.“

O dva týdny později Joe Morelli vešel do *Chutného pečiva* na Hamilton Street, kde jsem každý den po škole pracovala. Koupil si plněný věneček, sdělil mi, že se dal k námořnictvu, a zblbnul mě tak, že jsem se s ním čtyři minuty po zavírací době ocitla bez kalhotek na podlaze krámu, za vitrínou plnou čokoládových dortíků.

Když jsem ho viděla příště, byla jsem o tři roky starší. Jela jsem buickem svého otce do nákupního střediska a všimla si Morelliho, jak stojí před Giovichinniho řeznictvím. Šlápla jsem na plyn velkého osmiválce, přehoupla se přes obrubník a vrazila do Morelliho pravým předním nárazníkem tak, že odlétl o kus dál. Zastavila jsem a vystoupila z auta, abych zjistila rozsah škod. „Něco zlomeného?“

Rozplácnutý na chodníku zvedl zrak k mé sukni. „Moje noha.“

„Fajn,“ řekla jsem. Pak jsem se otočila na podpatku, nastoupila do buicku a odjela nakoupit.

Připisuju ten incident dočasnému šílenství, které se mě v tu chvíli zmocnilo, a na svou obhajobu bych chtěla dodat, že od té doby jsem už nikoho nepřejela.

V zimních měsících se po Hamilton Street proháněl vítr, s kvílením svištěl kolem zrcadlových skel ve výlohách a sfoukával smetí k obrubníkům a fasádám obchodů. V letních měsících tady seděl vzduch nehybně jako mlžný opar

rozpáleným betonem a rozpouštěl těr na silnici. Cikády cvrlikaly, kontejnery páchly a ve věčnosti nad softbalovými hřišti po celém státě visel prашný závoj. Měla jsem za to, že tohle všechno je součástí velkého dobrodružství plynoucího z toho, že člověk žije v New Jersey.

V to odpoledne jsem se rozhodla ignorovat srpnovou sílu ovzduší, které mě pálilo až vzadu v krku, a jet se staženou střechou ve svém voze značky Mazda Miata. Klimatizace byla puštěná na plné pecky a já si zpívala spolu s Paulem Simonem, kadeře hnědých vlasů v délce po ramena mi zběsile poletovaly kolem obličeje, vždy ostražitě modré oči se ledabyle ukrývaly za brýlemi značky Oakleys a noha se ztěžka opírala o pedál plynu.

Byla neděle a měla jsem dostaveníčko s dušeným hovězím v domě svých rodičů. Zastavila jsem u světel, mrkla do zpětného zrcátka a zaklela, když jsem v béžovém sedanu přes jedno auto za sebou zmerčila Lennyho Grubera. Sklonila jsem se a udeřila čelem o volant. „Sakra.“ S Gruberem jsem chodila na střední školu. Už tenkrát to byl červ a zůstal jím i teď. Jenže tenhle červ bohužel zastával spravedlivou věc. Ocitla jsem se ve skluzu se splácením miaty a Gruber pracoval pro leasingovou společnost, která si činila nárok na své nezaplacené zboží.

Když jsem si před šesti měsíci tohle auto kupovala, vedlo se mi dobře, měla jsem hezký byt a sezónní permanentku na zápasy Rangers. Jenže pak, zničehonic, jsem dostala vyhazov. Žádný přísun peněz, žádné špičkové hodnocení z hlediska úvěruschopnosti.

Znovu jsem nakoukla do zrcátka, vycenila zuby a škubla za ruční brzdu. Lenny byl jako kouř. Když jste se ho pokoušeli chytout, vypařil se, takže jsem nehodlala propást tuhle poslední příležitost k vyjednávání. Vystoupila jsem z auta, omluvila se pánovi uvězněnému mezi námi a odkráčela dozadu ke Gruberovi.

„Stephanie Plumová,“ prohlásil Gruber, překypující radostí a předstíraným údivem. „Jak báječné překvapení.“

Opřela jsem obě ruce o střechu a zadívala se na něj otevřeným okénkem. „Lenny, jedu na večeři k rodičům. Nevyfoukneš mi auto, až budu u našich, že ne? To by bylo opravdu podlé, Lenny, víš?“

„Jsem hodně podlej, Stephie. Proto jsem tuhle prima práci dostal. Jsem schopnej prakticky čehokoli.“

Naskočila zelená a řidič za Gruberem se opřel o klakson.

„Třeba bychom se mohli dohodnout,“ navrhla jsem.

„Vysvlíkla by ses v rámci té dohody donaha?“

Chvilí jsem si představovala, že ho popadnu za nos a zakroutím mu s ním ve

stylu grotesek tak, že bude kvičet jako prase. Potíž byla v tom, že bych se ho musela dotknout. Bude lepší udržet si odstup. „Přes noc mi ho ještě nech a hned zítra ráno ti ho přivezu.“

„Ani náhodou,“ odsekl Gruber. „Jsi moc mazaná. Za tímhle autem se honím už pět dní.“

„O jeden víc nedělá žádný rozdíl.“

„Čekal bych, že budeš vděčná. Víš, jak to myslím, ne?“

Málem jsem se poblíčkala. „Na to zapomeň. Tak jo, vem si to auto. Klidně si ho vem třeba hned. K rodičům dojdu pěšky.“

Gruber upíral pohled na mé popředí. Mám velikost 80B. Což je důstojné, ale nijak zvlášť omračující při mé výšce 168 centáků. Měla jsem na sobě černé elastické kraťasy a volné triko. Nic, co by se dalo nazvat svůdným úbořem, ale Lenny na mě i tak chtivě hleděl.

Roztáhl úsměv tak, že bylo vidět díru po chybějící stoličce. „Nejspíš by to do zítřka počkat mohlo. Koneckonců, chodili jsme spolu do školy.“

„Mhm.“ Na nic lepšího jsem se nezmohla.

O pět minut později jsem zabočila z Hamilton do Roosevelt Street. Přes dva bloky od domu rodičů jsem cítila, jak mě onen známý pocit povinnosti vtahuje do samého srdce Burgu. V téhle čtvrti se cítila rodinná pouta. Bylo tady bezpečí a spolu s ním láska, stabilita a útěšné rituály. Hodiny na přístrojové desce mi sdělovaly, že mám sedm minut zpoždění, a z nutkání ječet jsem poznala, že jsem doma.

Zaparkovala jsem u obrubníku a pohlédla na úzký patrový dvojdomek se žaluziemi na přední verandě a hliníkovými roletami. Plumovic polovina byla žlutá, už asi čtyřicet let, s hnědou střešní krytinou. Vybetonovanou plošinu se schůdky lemovaly z obou stran keře kaliny a po celé délce verandy byly rovnoměrně rozmístěné pelargónie. V podstatě to byl byt. Vpředu obývací, uprostřed jídelna a vzadu kuchyň. Nahoře tři ložnice a koupelna. Útulný domeček plný kuchyňských pachů a přečpaný nábytkem. Domek, v němž to kypělo životem.

Druhou polovinu obývala paní Markowitzová, která žila ze sociálních dávek a mohla si dovolit jen náterové hmoty z výprodeje. Natřela svou stranu brčálově zelenou barvou.

Máma stála v otevřených dveřích opatřených sítkou proti hmyzu. „Stephanie,“ volala. „Proč ještě sedíš v autě? Pojď k večeři. Víš, jak tvůj otec nesnáší, když máme s jídlem zpoždění. Brambory jsou už studené. Hovězí bude vysušené.“

Jídlo je v Burgu důležité. Měsíc se otáčí kolem Země, Země se točí kolem Slunce a v Burgu se všechno točí kolem dušeného hovězího. Kam až mi paměť sahá, život mých rodičů se řídí roládami z dvou a půl kil zadního hovězího, dopečenými přesně v šest.

Babička Mazurová stála půl metru za mámou. „Tohle si taky musím pořádit,“ prohlásila a zevrubně zkoumala moje šortky. „Ještě pořád mám docela hezké nohy, víte?“ Nadzvedla sukni a shlédla na svá kolena. „Co myslíte? Vypadala bych dobře v cyklistických rajtkách?“

Babička má kolena jako kulaté dveřní kliky. Svého času byla krasavice, ale s léty jí povolila kůže a kosti se tak trochu rozjely. Ale jestli chce nosit elastické kraťasy, podle mě by si je měla dopřát. Vidím to tak, že tohle je jedna z mnoha výhod bydlení v New Jersey – i starým dámám je tu dovoleno vypadat exoticky.

Z kuchyně se ozvalo znechucené bručení táty porcujícího maso. „Cyklistické rajtky,“ mumlal a plácal se dlaní do čela. „Ech!“

Když před dvěma lety tepny zanesené tukem poslaly dědu Mazura k velké vepřové pečení nahoře v nebi, babička se nastěhovala k mým rodičům a už tam zůstala. Otec to přijal se směsicí starosvětského stoicismu a občas i netaktně troušených poznámek.

Vzpomínám si, jak mi kdysi vyprávěl o psu, kterého měl jako malý kluk. Prý to bylo nejošklivější a nejhloupější staré psisko, jaké kdy na světě žilo. Pes neudržel moč a ta z něj ukapávala všude, kudy prošel. V tlamě měl uhnílé zuby, boky rozjeté artritidou a pod kůží se mu dělaly obrovské tukové boule. Jednoho dne děda Plum toho psa odvedl za garáž a zastřelil ho. Podezřívala jsem tátu, že si občas představuje podobný konec pro babičku.

„Měla bys nosit šaty,“ sekýrovala mě máma, když nesla na stůl zelené fazolky a cibulky ve smetanové omáčce. „Je ti třicet, a pořád se oblékáš jako pubertačka. Jak si takhle můžeš najít nějakého příjemného mužského?“

„Nechci muže. Jednoho jsem už měla a nelíbilo se mi to.“

„To proto, že tvůj mužskej byl koňské pozadí,“ přisadila si babička Mazurová.

S tím jsem souhlasila. Můj exmanžel byl koňské pozadí. Zvláště když jsem ho přistihla *in flagranti* na jídelním stole s Joyce Barnhardtovou.

„Slyšela jsem, že syn Loretty Buzickové se rozvádí,“ podotkla matka. „Vzpomínáš si na něj? Na Ronalda Buzicka?“

Věděla jsem, kam míří, a neměla jsem zájem. „S Ronaldem Buzickem na rande nepůjdu,“ řekla jsem. „Na to rovnou zapomeň.“

„Co je na Ronaldu Buzickovi špatného?“

Ronald Buzick je řezník. Plešatí a je tlustý, a nejspíš se k té záležitosti stavím jako snob, ale připadá mi těžké sprádat romantické představy o muži, který tráví celé dny zastrkováním drůbků do kuřecích zadnic.

Máma to nehodlala jen tak lehce vzdát. „No dobrá, co třeba Bernie Kuntz? Onehdy jsem ho potkala v čistírně a vyptával se na tebe. Myslím, že má zájem. Mohla bych ho pozvat na kafe a koláč.“

Při mém štěstí se dalo čekat, že už Bernieho pozvala a on zrovna v tuhle chvíli objíždí blok a strká si do pusy další Tic Tac. „Nechci mluvit o Berniem,“ odsekla jsem. „Musím ti něco povědět. Mám tak trochu špatné zprávy...“

Tohohle jsem se děsila a odkládala to tak dlouho, jak jen to šlo.

Máma si přioplácla ruku na ústa. „Našla sis nádor v prsu!“

Nikdo z rodiny si ještě nikdy nenašel nádor v prsu, ale máma nepolevuje v ostražitosti. „Moje prsa jsou v pořádku. Mé potíže se týkají práce.“

„O co jde?“

„Už ji nemám. Vyhodili mě.“

„Vyhodili!“ zajíkla se. „Jak se to mohlo stát? Byl to tak dobrej džob. Mělas to tam ráda.“

Nakupovala jsem spodní prádlo pro firmu *E. E. Martin* a pracovala v Newarku, což není tak docela růžová zahrada státu, který má přízvisko Zahradní. Po pravdě řečeno se ta práce líbila spíš mámě, která žila v domnění, že je přímo oslnivá, kdežto ve skutečnosti jsem se jen handrkovala o cenu módních stahovacích kalhotek. *E. E. Martin* nebyl tak docela srovnatelný s *Victoria's Secret*.

„Já bych si tím nelámala hlavu,“ utěšovala mě máma. „Pro nákupčí spodního prádla se vždycky něco najde.“

„Pro nákupčí spodního prádla není žádná práce.“ Zvlášt' ne pro ty, co dělali pro firmu *E. E. Martin*. To, že jsem pobírala plat od firmy *E. E. Martin*, mě činilo přitažlivou asi jako člověka postiženého leprou. U *E. E. Martina* se tuto zimu šetřilo na úplatcích, v důsledku čehož vyšly najevo jisté plotky s pokoutními živly. Výkonný prezident byl obviněn z nekalých obchodních praktik, podnik *E. E. Martin* odprodán akciové společnosti *Baldicott* a já teď nikoli vlastní vinou tvrdla doma a pořád dokola jen smežčila. „Jsem bez práce už šest měsíců.“

„Šest měsíců! A já o tom nevím! Tvoje vlastní máma neví, že ses ocitla na ulici!“

„Neocitla jsem se na ulici. Pořád něco dělám, ale jen záskoky. Výpomoc v kanceláři a tak všelijak.“ A jde to se mnou čím dál víc z kopce. Byla jsem zaregistrovaná u všech zprostředkovatelských agentur v Trentonu a okolí a dychtivě pročítala inzeráty s pracovními nabídkami. Nebyla jsem až tak vybíravá, stanovila jsem si mez u poradenství po telefonu a čištění psích bud, ale má budoucnost se nerýsovala skvěle. Na nekvalifikované práce jsem měla příliš vysoké vzdělání a pro manažerskou pozici mi chyběly zkušenosti.

Táta si napíchl na vidličku další plátek masa a dal si ho na talíř. Pracoval třicet let na poště a rozhodl se odejít do předčasné penze. Občas jezdil taxíkem.

„Včera jsem viděl tvého bratrána Vinnieho,“ nadnesl. „Hledá někoho pro evidenci. Měla bys mu brknout.“

Přesně ten typ postupu v kariéře, v jaký jsem doufala – dělat kancelářského poskoka Vinniemu. Vinnieho jsem měla z celého příbuzenstva nejméně ráda. Byl to červ a úchyl, psí lejno. „Kolik platí?“ zeptala jsem se.

Táta pokrčil rameny. „Nejspíš minimální mzdu.“

Nádhera. Perfektní pozice pro někoho, kdo je už beztak v hlubinách zoufalství. Mizerný šéf, mizerná práce, mizerný plat. Měla bych nekonečné možnosti ve sféře sebelítosti.

„A nejlepší na tom je, že je to blízko,“ radovala se máma. „Můžeš chodit každý den domů na oběd.“

Tupě jsem přikývla a pomyslela si, že to už bych si radši zapíchlá jehlu do oka.

Škvírou mezi závěsy v mé ložnici se dovnitř dralo světlo a v obýváku zlověstně bzučela klimatizace jako předzvěst dalšího parného dne. Na digitálním displeji budíku s rádiem svítila modrá elektrická čísilka a sdělovala mi, že je devět. Den začal beze mě.

Vylezla jsem se vzdycháním z postele a odstrachala se do koupelny. Když jsem skončila s ranní hygienou, odloudala jsem se do kuchyně a stoupla si před lednici s nadějí, že ji možná v noci navštívily ledničkové víly. Otevřela jsem dvířka a zírала na prázdné police; ze žluklých zbytků v přihrádce na máslo ani ze scvrklých zbytků čehosi vespod šuplíku na zeleninu se magicky nenaklonovalo žádné jídlo. Mezi mnou a hladověním stálo půl kelímku majonézy, láhev piva, celozrnný chleba potažený modravou plísní, zhnědlá mazlavá hlavíčka ledového salátu v průhledné fólii a krabice granulí pro křečky. Zauvažovala jsem, jestli v devět ráno není moc brzy na pití piva. Ovšem v Moskvě jsou už čtyři odpoledne. To by stačilo.

Vyzunkla jsem půlku piva a zachmuřeně přistoupila k oknu v obýváku. Roztáhla jsem závěsy a zírала dolů na parkoviště. Moje miata zmizela. Lenny už udeřil. Nebylo divu, ale i tak se mi bolestně stáhlo hrdlo. Teď jsem se oficiálně stala nuzákem.

A jako by už to nebylo dost skličující, při pojídání dezertu jsem slíbila mámě, že zajdu za Vinniem.

Odvlekla jsem se do sprchy a o půl hodiny později odtud odklopýtala vyčerpaná usedavým pláčem. Navlékla jsem si punčocháče a nasoukala se do kostýmu, připravená jít a splnit povinnost oddané dcery.

Křeček Rex ještě vyspával v plechovce od polévky na kuchyňské lince. Hodila jsem mu do misky pár granulí a zavrkala na něj. Otevřel černá očka a zamžikal. Zapráskal fousky, pořádně granule očichal a pak je zavrhl. Nemůžu mu to vyčítat. Včera jsem je zkusila k snídani a neudělaly na mě velký dojem.

Zamkla jsem byt a šla po St. James přes tři bloky k prodejně ojetých aut *Modrá stužka*. Vpředu pozemku stál chevrolet nova za pět set babek a vyloženě škemral, aby si ho někdo koupil. Totálně zkorodovaná karoserie a bezpočet havárek způsobily, že se dalo jen stěží rozpoznat, zda se jedná o auto, natož chevrolet, ale v *Modré stužce* byli ochotní vyměnit ten krám za mou televizi a video. Přihodila jsem kuchyňského robota a mikrovlnku a zatáhli za mě registraci a daň.

Vyjela jsem z pozemku prodejny a vzala to rovnou k Vinniemu. Zajela jsem na parkoviště na rohu Hamilton a Olden Street, vytáhla klíček ze zapalování a čekala, že se auto samo od sebe rozpadne na kusy. Krátce jsem se pomodlila, aby mě neviděl nikdo, koho znám, šklubnutím otevřela dvířka a přeběhla krátkou vzdálenost k přední kanceláři. Na ceduli nade dveřmi stálo: *Vincent Plum – Kauce a záruky*. Nápis vyvedený o něco menšími písmeny hlásal, že se jedná o služby v celonárodním měřítku poskytované čtyřiaadvacet hodin denně. Podnik Vincenta Pluma, příhodně umístěný mezi čistírnu *Něžná a milující péče* a *Fiorellovo lahůdkářství*, pomáhal řešit záležitosti místních obyvatel – výtržnosti a všelijaké nepřístojnosti, krádeže aut, řízení pod vlivem omamných látek a kapsářství. Kancelářské prostory byly malé a skromně zařízené. Sestávaly ze dvou místností se stěnami obloženými levnými dubovými deskami a podlahami pokrytými rezavě zbarveným kobercem pro podnikové účely. K jedné zdi přijímací místnosti se tiskl dánský moderní gauč s čalouněním z hnědé imitace kůže a vzdálený roh zabíral černohnědý kovový psací stůl s telefonní ústřednou a počítačem.

Za stolem seděla Vinnieho sekretářka a s hlavou soustředěně skloněnou se probírala stohem složek. „Ano?“

„Jsem Stephanie Plumová. Přišla jsem se podívat za svým bratránkem Vinniem.“

„Stephanie Plumová!“ Zvedla hlavu. „Já jsem Connie Rosollová. Chodila jsi do školy s mou mladší sestrou Tinou. A já, doufám, že nepotřebuješ složit kauci.“

Už jsem ji poznávala. Byla starší verzí Tiny. Oblouštější v pase a s kulatějším obličejem. Měla spoustu černých natupírovaných vlasů, olivově zbarvenou pokožku bez jediné poskvrnky a nad horním rtem lehký stín rašících vousků.

„Jediné, co musím, je vydělat prachy,“ řekla jsem Connie. „Slyšela jsem, že Vinnie někoho potřebuje na evidenci.“

„Právě jsme to místo obsadili, a jen tak mezi námi, o moc jsi nepřišla. Je to mizerná práce. Za minimální mzdu musíš lézt celé dny po kolenou a pořád dokola si omílat abecedu. Teda podle mě, když už má někdo trávit tolik času na kolenou, může si rovnou najít něco líp placeného. Víš, jak to myslím?“

„Naposledy jsem ležla po kolenou před dvěma lety. Hledala jsem kontaktní čočky.“

„Poslyš, jestli opravdu potřebuješ práci, co radši přemluvit Vinnieho, aby tě nechal shánět lidi, za které se zaručil? Jsou v tom slušné prachy.“

„Kolik?“

„Deset procent z kauce.“ Vytáhla z horní zásuvky složku. „Tohle je tu teprve odvěra. Kauce byla stanovena na sto tisíc dolarů a ten chlápek se nedostavil k soudu. Když se ti podaří najít ho a předvést, shrábneš deset táců.“

Opřela jsem se o stůl, abych se neskácela. „Deset tisíc dolarů za to, když najdu jednoho člověka? V čem je háček?“

„Někdy nechtějí být nalezeni a budou po tobě střílet. Ale to se stává jen zřídkakdy.“ Connie se probírala složkou. „Je to někdo odsud. Morty Beyers ho už začal hledat, takže nějaká ta předběžná příprava je udělaná. Máš fotky a všechno.“

„Co se stalo Mortymu Beyersovi?“

„Praskl mu slepák. Došlo k tomu včera o půl dvanácté v noci. Teď leží ve špitále svatého Františka, z boku mu čouhá drenážní rourka a další trubičku má zastrčenou v nose.“

Nepřála jsem Mortymu Beyersovi nic zlého, ale docela mě těšila vyhlídka na to, že zaujmu jeho místo. Vidina tolika peněz byla lákavým pokušením a tahle práce měla jistou prestiž. Na druhou stranu, chytat uprchlíky mi připadá děsivé a ve své rozené zbabělosti jsem neměla nejmenší chuť riskovat nějaké tělesné zranění.

„Podle mého soudu by nemělo být těžké toho chlápka najít,“ soudila Connie. „Mohla by sis promluvit s jeho máti. Kdyby se to nevyvíjelo dobře, hodíš zpátečku. Co můžeš ztratit?“

Jen svůj život. „No já nevím. To s tím střílením se mi nelíbí.“

„Nejspíš je to jako s jízdou po dálnici,“ odbyla to Connie. „Člověk si časem zvykne. Já to vidím tak, že život v New Jersey není peříčko, se všemi těmi toxickými odpady, tiráky a ozbrojenými schizofreniky. No a co, když po tobě střílí o jednoho cvoka víc?“

Tahle filozofie měla s tou mou hodně společného. A těch deset tisíc babek mě setsakra lákalo. Mohla bych zaplatit věřitelům a dát si život do pořádku. „Tak jo,“ rozhodla jsem se. „Beru to.“

„Nejdřív si o tom musíš promluvit s Vinniem.“ Connie se otočila na židli ke dveřím Vinnieho kanclíku. „Hej, Vinnie!“ zaječela. „Máš tu práci.“

Vinniemu bylo pětáctýřicet, bez tlustých podrážek měřil sto šedesát sedm čísel a měl štíhlé, bezpáteřné tělo fretky. Nosil špičaté boty jako prsaté ženské a mladí muži tmavé pleti a jezdil v cadillaku seville.

„Tady Stephanie to chce zkusit jako naháněčka,“ sdělila mu Connie.

„Ani náhodou. Je to moc nebezpečné,“ odmítl to Vinnie. „Většina mých agentů dělala u policie. Musíš něco vědět o prosazování zákona.“

„O prosazování zákona se můžu leccos naučit,“ slibovala jsem.

„Nejdřív se to nauč a pak přijď.“

„Potřebuju ten džob *ted'*.“

„To není můj problém.“

Usoudila jsem, že je načase přitvrdit. „Udělám z toho tvůj problém, Vinnie. Dlouze si popovídám s Lucille.“

Lucille je Vinnieho manželka a jediná ženská v Burgu, která neví o jeho závislosti na sexuálních výstřelcích. Lucille má na očích nasazené klapky a není na mě jí je sundávat... Ovšem kdyby mě o to někdy sama *požádala*... to by bylo úplně jiné kafe.

„Chceš mě vydírat? Vlastního bratráčka?“

„Časy jsou zoufalé.“

Otočil se ke Connie. „Dej jí pár lehčích případů. Něco, co se dá vyřídit po telefonu.“

„Chci tenhle,“ opáčila jsem a ukázala na složku na Conniině stole. „Ten za deset tisíc babek.“

„To pusť z hlavy. Jde o vraždu. Neměl jsem za něj tu kauci skládat, ale je to kluk z Burgu a bylo mi líto jeho mámy. Věř mi, tyhle trable fakt nepotřebuješ.“

„Potřebuju prachy, Vinnie. Dej mi šanci dopadnout ho.“

„Až naprší a uschne,“ odsekl. „Jestli toho chlapa nedostanu, je sto tisíc fuč. Přece na něj nepošlu amatéra.“

Connie obrátila oči v sloup. „Jeden by myslel, že to jde z jeho vlastní kapsy. Vždyť je pojištěnej. O nic nejde.“

„Tak mi dej týden, Vinnie,“ navrhla jsem. „Když ho do týdne nedostanu, můžeš ho dát někomu jinému.“

„Nedal bych ti ho ani na půl hodiny.“

Zhluboka jsem se nadechla, naklonila se k Vinniemu a zašeptala mu do ucha: „Vím o madam Zaretski a jejím bičíku a poutech. Vím o těch klucích. A taky o té kachně.“

Ani necekl. Jen stiskl rty tak, že zbělaly, a já věděla, že ho mám v hrsti. Lucille by se pozvracela, kdyby věděla, co s tou kachnou prováděl. Pak by to pověděla svému otci Harrymu Hromotlukovi a Harry by Vinniemu ušmíkl péro.

„Koho hledám?“ zeptala jsem se Vinnieho.

Podal mi složku. „Josepha Morelliho.“

Srdce mi poskočilo. Věděla jsem, že se Morelli zapletl do nějaké vraždy. V Burgu to byla velká událost. Podrobnosti o tom střelení rozmázy trentonké

Timesy přes celou první stránku. BÝVALÝ POLICISTA ZABIL NEOZBROJENÉHO MUŽE. Stalo se to víc než před měsícem a od té doby vystřídala řeči o Morellim jiná, důležitější témata (jako přesná částka výhry v lotynce). Z nedostatku jiných informací jsem předpokládala, že to střelení proběhlo v rámci služebních povinností. Neuvědomila jsem si, že je Morelli obviněn z vraždy.

Vinnímu moje reakce neušla. „Z toho, jak se tváříš, bych řek, že ho znáš.“ Příkývla jsem. „Když jsem byla na střední škole, prodala jsem mu věneček.“ Connie si odfrkla. „Běruško, s tímhle chlápkiem přišla o věneček polovina ženskéjch z New Jersey.“

2

Koupila jsem si u Fiorella sodu a cestou k autu ji popíjela. Vklouzla jsem za volant, rozepnula dva horní knoflíčky červené hedvábné halenky a svlékla punčocháče, abych se neupekla. Pak jsem rozevřela Morelliho složku a ze všeho nejdřív si prohlédla fotky – policejní snímky pořízené poté, co Morelliho zajistili, momentku, na níž byl zachycený v hnědé kožené bundě a džínech, a formální pózu v košili s kravatou, evidentně vystříženou z policejních materiálů. Moc se nezměnil. Možná trochu zhubl. Obličejové kosti se rýsovaly o něco výrazněji. U očí měl vějířky vrásek. Přes pravé obočí se táhla nová, papírově tenká jizva, a pravé víčko měl v důsledku toho lehce svěšené. Efekt byl znepokojivý. Hrozivý.

Morelli zneužil mé naivity nejen jednou, ale hned dvakrát. Po tom incidentu na podlaze pekařství mi už ani jednou nezavolal, neposlal pohlednici, neřekl sbohem. A nejhorší na tom všem je, že jsem *chtěla*, aby zavolal. Mary Lou Molnarová měla o Josephu Morellim pravdu. Byl vážně neodolatelný.

To už je dávno pryč, řekla jsem si. V posledních jedenácti letech jsem ho neviděla víc než třikrát nebo čtyřikrát, a to ještě z dálky. Morelli patřil do mého dětství a mé dětinské city k němu neměly v současnosti žádné místo. Tohle teď byla moje práce. Prostě a jednoduše. Nebrala jsem to jako odplatu za někdejší rány. Najít Morelliho nemělo nic společného s pomstou. Najít Morelliho souviselo s penězi na nájem. Jo, jasně. Proto se mi najednou tak stáhl žaludek.

Podle informací na smlouvě o kauci žil Morelli v bytovce jen kousek od Route 1. Připadalo mi, že bude dobré začít odtud. Pochybovala jsem, že by se zdržoval u sebe doma, ale mohla bych se vyptat sousedů a zjistit, jestli si vybírá poštu.

Odložila jsem složku a zdráhavě nazula nohy zpátky do černých střevců na podpatku. Otočila jsem klíčkem ve startéru. Nic se nedělo. Praštila jsem pěstí do palubní desky a spokojeně zamručela, když motor naskočil.

Za dalších deset minut jsem zajížděla na parkoviště u domu, kde bydlel Morelli. Stál v řadě dvoupodlažních cihlových budov ve strohém utilitářském stylu. Každý dům měl dva vchody. V každém se nacházelo osm bytů, čtyři nahoře a čtyři dole. Vypnula jsem motor a zjistila podle čísla, že Morelli bydlí v přízemí vzadu.

Chvilí jsem tam jen tak seděla a připadala si strašně hloupá a neschopná. Dejme tomu, že je doma. Co asi tak udělám? Pohrozím mu, že to povím jeho mámě, když se mnou pokojně nepůjde? Stíhali ho pro vraždu. V sázce pro něj bylo hodně. Neuměla jsem si představit, že by mi ublížil, ale přece jen tu byla hodně velká šance, že se ocitnu ve smrtelném nebezpečí. Ne že by mi nějaká ta drobná svízeľ v životě bránila v tom, abych se slepě vrhala do bezpočtu idiotských projektů... třeba do toho nešťastného manželství s Dickiem Orrem, koňským pozadím. Při té vzpomínce jsem se bezděky zašklebila. Těžko věřit, že jsem se opravdu vdala za mužského se jménem Dickie.

Tak jo, pomyslela jsem si, na Dickieho zapomeň. Tenhle plán se týká Morelliho. Zkontroluju jeho schránku a pak taky byt. Když budu mít štěstí (nebo smůlu, podle toho, jak se na to díváte) a otevře mi, budu lhát, jako když tiskne, a odejdu. Pak zavolám poldy a fyzickou práci nechám na nich.

Odmaširovala jsem přes asfalt a přičinlivě čučela na vyrovnané řady schránek zasazených do cihlové zdi. Všechny přetékal obálkami. Ta Morelliho byla napěchovanější než většina ostatních. Prošla jsem chodbičkou k jeho dveřím a zaklepala. Nikdo mi neotevřel. Světe, div se! Znovu jsem zaklepala a čekala. Nic. Obešla jsem budovu dozadu a odpočítala okna. Čtyři patřila Morellimu a čtyři vedla do bytu vzadu za ním. Morelli měl stažené rolety, ale i tak jsem se připlížila až k oknu a nakoukla dovnitř ve snaze zahlédnout něco mezi krajem rolety a vnitřní zdí. Kdyby roleta vyjela nahoru a vyjukl na mě něčí obličej, asi bych si cvrnkla do kalhot. Bohudík se rolety nevyhrnuly a bohužel jsem nezahlédla nic z toho, co bylo za nimi. Vrátila jsem se do chodbičky a zkusila to u tří zbývajících bytů. U dvou se nikdo neozval. Ve třetím bydlela postarší paní, která tam žila už šest let a nikdy Morelliho neviděla. Slepá ulička.

Vrátila jsem se do auta, seděla tam a snažila se vymyslet, co dál. V těchhle končinách se nic nedělo – z otevřených oken se nelinul kravál od televizorů puštěných na plné pecky, nikde žádné děti jezdící na kolech, žádní psi běhající volně po trávníku. Tohle není místo, kam to táhne rodiny, pomyslela jsem si. Tady se sousedi navzájem neznají.

Na parkoviště si to přihasil sporták, zešíroka mě objel a zastavil na jednom z míst vpředu. Řidič zůstal za volantem a já zauvažovala, jestli je to nějaké tajné dostaveníčko. Jelikož jsem neměla nic lepšího na práci, čekala jsem, co se bude dít. Po pěti minutách se dvířka u řidiče otevřela, vystoupil z nich muž a šel ke vchodu hned vedle toho, kde bydlel Morelli.

Nevěřila jsem vlastním očím. Byl to Joeův bratranec Mooch Morelli. Mooch bezpochyby měl opravdové jméno, ale ani za nic jsem si ho nemohla vybavit. Co jsem ho znala, říkalo se mu Mooch. Jako malý bydlel kousek od špitálu svatého Františka. Drželi s Joem vždycky spolu. Chytla jsem si palce a doufala, že Mooch přijel pro něco, co Joe nechal u souseda. Zaradovala jsem se při představě, že se Mooch hodlá do bytu násilně vloupat, ale vtom se vynořil s klíčem v ruce a otevřel si dveře do Joeova bytu.

Ani jsem se nehnula. Mooch se objevil za dalších deset minut a nesl černý látkový pytel. Nastoupil do auta a nastartoval. Čekala jsem, až vyjede z parkoviště, a vyrazila za ním. Držela jsem se o pár vozů vzadu a tiskla volant, až mi klouby zbělely; srdce mi bušilo a hlava se mi točila příslibem deseti tisíc babek.

Jela jsem za Moochem na State Street a dívala se, jak zajíždí na soukromou příjezdovou cestu. Objela jsem blok a zaparkovala o kus dál. Tohle kdysi bývala módní lokalita s velkými kamennými domy a rozlehlými, udržovanými trávníky. V šedesátých letech, když byla oblíbenou zábavou liberálů hra na *Škatule hejbejte se*, jeden z majitelů domů na State Street prodal své obydlí černé rodině a v průběhu dalších pěti let se všech bílých obyvatel zmocnila panika. Ze strachu, že jejich domy ztrácejí na hodnotě, se všichni odstěhovali. Po nich sem přišly méně zámožné rodiny, domy začaly chátrat a rozpadat se, dvory byly čím dál zanedbanější a okna se zatloukala prkny. Ale jak už to často chodí u žádoucích lokalit, čtvrť právě prožívala období návratu někdejší prestiže.

Mooch vyšel z domu po několika minutách. Když odcházel, byl sám a pytel už neměl. No vida. Stopa. Jak velká asi byla šance, že Joe Morelli sedí v domě s černým pytlem na klíně? Usoudila jsem, že jakž takž ucházející. Nejspíš stálo za to se tam mrknout. Měla jsem pouze dvě možnosti. Buď rovnou zavolat policii, nebo to jít prozkoumat sama. Když zavolám poldy a Morelli nikde, budu vypadat jako hlupák a podruhé už policajti nebudou ochotní přijet mi na pomoc. Na druhou stranu se mi opravdu nechtělo do pátrání na vlastní pěst. Nebyl to moc dobrý nápad u někoho, kdo teprve nedávno přijal práci naháněče, ale co se dalo dělat.

Dlouho jsem na dům jen tak hleděla a doufala, že se Morelli vybatolí ven a já nebudu muset za ním dovnitř. Mrkla jsem se na hodinky a vzpomněla si na jídlo. Zatím jsem měla jen pivo k snídani. Znovu jsem pohlédla na dům. Až

tohle vyřídím a budu to mít za sebou, můžu se pořádně rozšoupnout. Vyhrabu z kapes všechny drobné a dám si hamburger. Motivace.

Zadržela jsem dech, rozrazila dvířka a vysoukala se z auta. Prostě to udělej, řekla jsem si. Nedělej vědu z něčeho tak jednoduchého. Nejspíš tam ani není.

Odhodlaně jsem kráčela po chodníku a za chůze sama sobě domlouvala. Došla jsem až k domu a bez váhání vešla dál. Ze schránek ve vestibulu bylo zřejmé, že se v domě nachází osm bytů. Dveře všech vedly ke společnému schodišti. Všechny schránky byly opatřené cedulkou se jménem, s výjimkou bytu 201. Na žádné z nich však nestálo Morelli.

Z nedostatku lepšího plánu jsem se rozhodla vyzkoušet tajemné dveře. Vyrazila jsem ke schodům; do krve mi proudil adrenalin. Když jsem došla na první odpočívadlo, srdce mi bušilo jako zvon. Tréma, řekla jsem si. Naprosto normální. Několikrát jsem se zhluboka nadechla, vypnula mozek a přinutila se zamířit k příslušným dveřím. Nějaká ruka klepala na dveře. Kristova noho, ta ruka patřila ke mně!

Za dveřmi se cosi pohnulo. Někdo tam stál a hleděl na mě kukátkem. Morelli? Bylo to víc než jisté. Vzduch mi uvízl v plicích a tepna na krku bolestně pulzovala. Proč tohle dělám? Jsem nákupčí levného spodního prádla. Co já vím o tom, jak se chytají vrahové?

Nemysli na něj jako na vraha, domlouvala jsem si. Mysli na něj jako na převíta. Jako na chlápka, který tě svedl na scesti a pak vypsál podrobnosti na zdi pánských záchodků. Kousla jsem se do rtu a vyslala k osobě za kukátkem chabý úsměv naděje a nejistoty. Žádný prevít, řekla jsem si, neodolá nutkání přispěchat na pomoc vši té bezelstné stupiditě.

Minula chvíle, v níž jsem ho takřka slyšela potichu klít a rozvažovat, jestli je moudré otevřít. Zamávala jsem před kukátkem prstem. Jen tak nezávazně a nevýhrůzně. Mělo mu to naznačit, že jsem mladá kurážná holka a vím, že tam je.

Závora se vysunula, dveře se rozlétly a já se ocitla tváří v tvář Morellimu. Stál tam v pasivně agresivním postoji a z jeho hlasu zněla netrpělivost. „Co je?“

Byl statnější, než jak jsem si ho pamatovala. Rozzlobenější. Pohled v jeho očích byl nepřítomnější a linka rtů cyničtější. Přišla jsem hledat kluka, který možná zabil z vášně. Teď jsem pojala podezření, že muž stojící přede mnou by dokázal zabít s profesionálním odstupem.

Chvíli jsem se snažila ovládnout hlas a zformulovat lež. „Hledám Joea Juniaka...“

„Jsi ve špatném bytě. Tady žádný Juniak nebydlí.“

Předstírala jsem zmatek. Přinutila jsem se k upjatému úsměvu. „Tak par-

don...“ Udělala jsem krok dozadu a chystala se vrhnout střežhlav dolů po schodech, když vtom Morellimu došlo, že mě zná.

„Kristepane!“ vykřikl. „Stephanie Plumová?“

Tenhle tón hlasu jsem znala a věděla jsem, jaké pocity se za ním skrývají. Můj otec ho používal, když chytl Smullenovic psa, jak zvedá nožku na jeho hortenzie. Tak jo, řekla jsem si. Vyjasníme si hned zkraje, že se nemáme obzvlášť v lásce. Usnadní mi to práci.

„Joseph Morelli,“ podivila jsem se. „Jaké překvapení.“

Přimhouřil oči. „Jo. Skoro tak velké, jako když jsi to do mě napálila autem svého tatíka.“

Abych se vyhnula konfrontaci, cítila jsem povinnost mu to vysvětlit. Nemuselo to znít přesvědčivě, to mi až tak nutné nepřipadalo.

„Byla to nehoda. Uklouzla mi noha.“

„Žádná nehoda. Vyjela jsi na ten zatracenej obrubník a hnala se po mně na chodníku. Mohla jsi mě zabít.“ Vystrčil hlavu ze dveří a přešel očima chodbu. „Tak co tady doopravdy děláš? Přečetla sis o mně v novinách a usoudila, že můj život ještě není dost zmrvenej?“

Mou pýchu to zranilo natolik, že se mi plán vykouřil z hlavy. „Tvůj zmrvenej život mi leží u paty,“ odsekla jsem. „Pracuju pro bratránka Vinnieho. Porušil jsi podmínky propuštění na kauci.“

To bylo dobré, Stephanie. Nádherná ukázka sebeovládání.

Zazubil se. „To jako Vinnie poslal *tebe*, abys mě přivedla?“

„Myslíš, že je to k smíchu?“

„Jo, myslím. A musím ti říct, že poslední dobou mě každéj dobřej fór fakt potěší, poněvadž toho není moc, čemu bych se teď mohl smát.“

Chápala jsem jeho stanovisko. Kdybych měla vyhlídky na dvacet let až doživotí, taky bych se nesmála. „Musíme si promluvit.“

„Mluv rychle. Spěchám.“

Domyslela jsem si, že mám tak čtyřicet vteřin na to, abych ho přesvědčila, že se má vzdát. Chce to odrovnat ho něčím těžkým, pomyslela jsem si. Zabrkat mu na svědomí. „Co tvoje máma?“

„Co je s ní?“

„Podepsala smlouvu o kauci. Ponese odpovědnost za sto tisíc. Bude muset zastavit dům. A jak všem vysvětlí, že její syn Joe je zbabělec, který se nedostavil k soudu?“

Rysy v jeho obličejí ztvrdly. „Zbytečně ztrácíš čas. V žádném případě nemám v úmyslu vrátit se do vazby. Zavrou mě a zahodí klíč. Je velká šance, že bych v lapáku přišel o život. Víš, co se tam děje s poldy. Není to nic hezkého. A jestli z té škaredé pravdy chceš vědět ještě víc, jsi ta poslední, komu

bych dovolil shrábnout peníze z mé kauce. Jsi šílená. Panebože, klidně jsi mě nabrala buickem!“

Dušovala jsem se, že mi Morelli může být ukradený a je mi fuk, jaký má o mně názor, ale upřímně řečeno, jeho nepřátelství mě bolelo. Někde hluboko v nitru jsem si přála, aby ke mně cítil trochu té něhy. Chtěla jsem se ho zeptat, proč mi nikdy nezavolal poté, co mě svedl v tom pekařství. Místo toho jsem na něj zaječela: „Zasloužil sis, abych tě přejela. A vůbec, jen jsem do tebe ťukla. Tu nohu sis zlomil jen proto, že jsi zpanikařil a zakopl o vlastní botu.“

„Máš štěstí, že jsem tě nezažaloval.“

„Máš štěstí, že jsem nehodila zpátečku a nenapálila to do tebe ještě třikrát nebo čtyřikrát.“

Obrátil oči v sloup a rozhodil rukama. „Už musím jít. Moc rád bych tady postával a snažil se pochopit ženskou logiku...“

„Ženskou logiku? Co prosím?“

Otočil se ode dveří, natáhl si lehké sportovní sako a popadl z podlahy černý nylonový vak. „Musím odsud vypadnout.“

„Kam jdeš?“

Odstrčil mě stranou, zastrčil si za pásek levisek ošklivou černou bouchačku, zamkl dveře a klíč si schoval do kapsy. „Možná jsem v téhle branži nová, ale nejsem hloupá a hned tak něco nevzdám. Řekla jsem Vinniemu, že tě předvedu, a přesně to mám v úmyslu udělat. Jestli chceš, můžeš utíkat, ale půjdu po tvých stopách a najdu si tě. Udělám všechno pro to, abych tě předala spravedlnosti.“

Jaká snůška keců! Nemohla jsem uvěřit, že tohle říkám. Tentokrát jsem ho našla jen proto, že jsem měla kliku, a vydat ho úřadům by se mi mohlo podařit, jen kdybych o něj zakopla svázaného, s roubíkem v ústech a omráčeného. A i tak jsem si nebyla jistá, jak daleko bych ho dokázala odtáhnout.

Vyšel ven zadním vchodem a zamířil k nejnovějšímu modelu auta zaparkovanému hned u domu. „S poznávací značkou se nenamáhej,“ upozornil mě. „To auto mám půjčené. Za hodinu budu mít jiné. A nesnaž se mě sledovat, jen bys plýtvala energií. Setřepu tě. Za to ti ručím.“

Hodil vak na přední sedadlo a už se chystal nastoupit, ale vtom se zarazil. Otočil se, narovnal záda, opřel se loktem o kapotu a poprvé od chvíle, co jsem se objevila na jeho prahu, si udělal chvilku na to, aby si mě prohlédl. Vlna zlosti opadla a vystřídalalo ji tiché hodnocení. Tak tohle je polda, pomyslela jsem si. Morelli, jakého neznám. Dospělý Morelli, pokud nějaký takový tvor existuje. Nebo to možná byl pořád ten starý Morelli, hledající nový úhel.

„Ty vlnité vlasy ti sluší,“ prohlásil konečně. „Hodí se k tvé osobnosti. Spousta energie, sebeovládání nic moc a sexy jako hrom.“

„O mé osobnosti nevíš vůbec nic.“

„Že seš sexy jako hrom, to náhodou vím.“

Cítila jsem, jak mi hoří obličej. „Není taktní, že mi to připomínáš.“

Zazubil se. „Máš pravdu. A možná jsi měla právo vrazit do mě tím buickem.“

Nejspíš jsem si to zasloužil.“

„To má být omluva?“

„Ne. Ale až si budeme příště hrát na vláček, můžeš držet baterku.“

Když jsem se vrátila do Vinnieho kanceláře, byla skoro jedna. Svalila jsem se na židli u Conniina stolu a zvrátila hlavu dozadu, abych měla co největší prospěch z větráku.

„Šla sis zaběhat?“ zeptala se Connie. „Tolik potu jsem neviděla od dob Nixona.“

„Nemám v autě klimatizaci.“

„No těbůh. Jak to jde s Morellim? Už něco víš?“

„Proto jsem tady. Potřebuju pomoc. Dopadnout zločince není tak snadné, jak se zdá. Musím si promluvit s někým, kdo se v téhle branži vyzná.“

„Znám toho pravého. Ranger. Celým jménem Ricardo Carlos Mañoso. Kubánský Američan z druhé generace. Byl u speciální výcvikové jednotky. Teď dělá pro Vinnieho. Poradí si s případy, o kterých se jiným agentům může jenom zdát. Občas sice má tak trochu tvůrčí přístup, ale co, tak už to u géníů chodí, ne?“

„Tvůrčí přístup?“

„Nehraje vždycky podle pravidel.“

„Jo tak.“

„Jako Clint Eastwood v tom filmu *Drsný Harry*,“ dodala Connie. „Proti Clintu Eastwoodovi nic nemáš, nebo jo?“

Stiskla tlačítko rychlé předvolby na telefonním aparátu, a když se dovolala na Rangerův pager, nechala mu vzkaz, že se má ozvat. „Žádněj strach,“ usmála se. „Tenhle chlapík ti řekne všechno, co potřebuješ vědět.“

O hodinu později jsem seděla v kavárně v centru a naproti mně Ranger Mañoso. Černé rovné vlasy měl sčesané do ohonu. Jeho bicepsy vypadaly jako vytesané ze žuly a vyztužené ocelí. Měřil něco přes sto sedmdesát čísel a měl svalnatou šíji a postavu, s níž nebylo radno si zahrávat. Podle mého odhadu mu táhlo na třicítku.

Opřel se a nasadil úsměv od ucha k uchu. „Tak jo, Connie říkala, ať z tebe udělám nebojácnou agentku a lovkyni zločinců. Prý potřebuješ rychlokurz. Nač ten spěch?“

„Vidíš tu hnědou novu u chodníku?“

Vyhlédl z okna. „Mhm.“

„To je moje auto.“

Téměř nezřetelně přikývl. „Takže potřebuješ prachy. Ještě něco?“

„Osobní důvody.“

„Chytání zločinců je setsakra nebezpečné. Doufám, že ty osobní důvody stojí za to.“

„Proč to děláš ty?“

Rozhodil rukama a pokrčil rameny. „Protože to dělám nejlíp.“

Dobrá odpověď, pomyslela jsem si. Výmluvnější než ta moje. „Možná v tom někdy budu taky dobrá. Zatím mi jde především o to, abych měla stabilní zaměstnání.“

„Už ti Vinnie někoho dal?“

„Josepha Morelliho.“

Zvrátil hlavu dozadu a rozesmál se tak, že se to rozléhalo po celé kavárně. „No páni! Děláš si srandu? Na toho nemáš. To není jen tak ledajakej pásek. Je to chytřej kluk. A je dobrej. Víš, co tím chci říct?“

„Connie tvrdila o tobě, že jsi dobrý.“

„Já jsem já a ty seš ty. Nebudeš nikdy tak dobrá jako já, beruško.“

Trpělivost mi scházela i v těch nejlepších dobách a tahle měla do nejlepší daleko. „Když dovolíš, objasním ti svou situaci,“ řekla jsem a naklonila se dopředu. „Jsem bez práce. Sebrali mi auto, mám prázdnou lednici a vyšoupnou mě z bytu, jestli s tím něco neudělám. Nemám energie nazbyt a nehodlám jí plýtvat na společenské řečičky. Pomůžeš mi, nebo ne?“

Zazubil se. „No to ale bude švanda. Jako kdyby profesor Higgins a Líza Doolittlová dobývali Trenton.“

„Jak ti mám říkat?“ zeptala jsem se.

„Jako všichni. Ranger.“

Natáhl se přes stůl a popadl štos papírů, který jsem přinesla. Prohlédl si smlouvu o složení kauce. „Už jsi něco udělala? Byla ses mrknout u něj doma?“

„Nebyl tam, ale měla jsem kliku a našla ho v jednom bytě na State Street. Zrovna odcházel.“

„No a?“

„Odjel.“

„Do hajzlu,“ zanádal Ranger. „To ti nikdo neřek, že mu v tom máš zabránit?“

„Požádala jsem ho, aby se mnou jel na policejní stanici, ale odmítl.“

Následovala další salva smíchu. „Ty asi nemáš revolver, co?“

„Myslíš, že bych si ho měla pořídit?“

„Možná je to dobrej nápad,“ přitakal ještě pořád rozesmátý. Dočetl

smlouvu. „Morelli oddělal chláпка jménem Ziggy Kulesza. Z osobní zbraně vypálil Ziggyemu zblízka mezi oči pětačtyřicítku.“ Ranger se na mě podíval. „Víš něco o střelnejch zbraních?“

„Vím, že je nemám ráda.“

„Pětačtyřicítka proletí dovnitř jako po másle, ale když vychází ven, provrtá díru velkou jako brambora. Mozek se rozmajzne všude kolem. Ziggyho hlava nejspíš explodovala jako vejce v mikrovlnce.“

„Safra, to jsem ráda, žes mi to tak hezky vyličil,“ ušklíbla jsem se.

Usmál se tak, že se místnost rozzářila. „Řek jsem si, že bys to asi chtěla vědět.“ Opřel si záda a založil ruce přes prsa. „Víš něco o pozadí toho případu?“

„Podle novinových článků, které Morty Beyers připnul ke smlouvě o kauci, k té střelbě došlo asi před měsícem v pozdních nočních hodinách v jednom činžáku na Shaw Street. Morelli nebyl ve službě a šel navštívit Carmen Sanchezovou. Tvrdil, že mu Carmen volala v nějaké policejní záležitosti a tak se tam vypravil. Když dorazil k jejímu bytu, dveře prý otevřel Ziggy Kulesza a vytáhl na něj zbraň. Morelli tvrdí, že Ziggyho zastřelil v sebeobraně.“

Sousedí Carmen vypovídají něco jiného. Po té střelbě se jich několik vyhnulo na chodbu a našli tam Morelliho, jak stojí nad Kuleszou s revolverem, z něhož se ještě kouřilo. Jeden z nájemníků Morelliho omráčil a držel ho, dokud nepřijeli poldové. Nikdo z lidí, co tam bydlí, si nevzpomíná, že by v Ziggyho ruce viděli revolver, a při vyšetřování se na místě nenašly žádné důkazy o tom, že by byl Ziggy ozbrojený.

Morelli tvrdí, že v bytě Carmen se v době střelby nacházel ještě jeden muž, a tři nájemníci potvrdili, že tam zahlédli nějakého neznámého člověka, ale evidentně zmizel dřív, než dorazili poldové.“

„A co Carmen?“ zeptal se Ranger.

„Nikdo si nevzpomíná, že by ji viděl. Poslední článek vyšel asi týden po té střelbě a píše se tam, že se Carmen od té doby neobjevila.“

Ranger přikývl. „Víš o tom ještě něco?“

„To bude všechno.“

„Ten chlap, co ho Morelli odpráskl, pracoval pro Benita Ramireze. Říká ti to jméno něco?“

„Ramirez je boxer.“

„Víc než boxer. Je to učiněnej zázrak. Těžká váha. Největší událost, co se v Trentonu stala od dob, co to George Washington natřel německým žoldákům. Trénuje v tělocvičně na Stark Street. Ziggy se Ramirezem držel jako blecha v kožichu. Někdy spolu zápasili, ale Ramirez si ho vydržoval hlavně jako poskoka a bodyguarda.“

„Víš se mezi lidmi něco o tom, proč Morelli zastřelil Kuleszu?“

Ranger se na mě upřeně zahleděl. „Nevíš se nic. Ale Morelli pro to musel mít dobrý důvod. Je to šikovnej chlap, a když chce polda někoho oddělat, existují způsoby, jak se to dá provést.“

„I dobří poldové dělají chyby.“

„Ne takové, děvenko. A ne Morelli.“

„Co tím chceš říct?“

„Radím ti, abys byla opatrná.“

Najednou se mi zvedl žaludek. Tohle nebylo jen tak nějaké zábavné dobrodružství, do něhož se vrhnu, abych snadno vydělala prachy. Dopadnout Morelliho bude fuška. A vydat ho úřadům, které ho postaví před soud, mi připadalo hanebné. Nebyl to můj oblíbenec, ale necítila jsem k němu takovou nenávisť, abych si přála vidět, jak stráví zbytek života ve vězení.

„Ještě pořád po něm chceš jít?“ zeptal se Ranger.

Mlčela jsem.

„Jestli ne, udělá to někdo jinej,“ ujistil mě. „To je něco, co se musíš naučit. A není na tobě vynášet soudy. Prostě odveď svou práci a předveď ho. Musíš mít důvěru v systém.“

„Ty máš důvěru v systém?“

„Je na hovno, ale anarchie je horší.“

„Jde o spoustu peněz. Když jsi tak dobrý, proč Vinnie nedal Morelliho tobě? Proč ho dal Mortymu Beyersovi?“

„Vinnie se někdy chová záhadně.“

„Je ještě něco, co bych měla vědět o Morellim?“

„Jestli chceš prachy, radši sebou hoď a rychle ho najdi. Proslýchá se, že soudní systém ho trápí ze všeho nejmíň.“

„Máš na mysli, že po něm jdou?“

Ranger naznačil rukou výstřel z revolveru. „Prásk.“

„Víš to jistě?“

Pokrčil rameny. „Jen opakuju, co jsem slyšel.“

„Zápletka se komplikuje,“ podotkla jsem.

„Jak říkám, o zápletku se nestarej. Tvoje práce je jednoduchá. Najdi ho a předej úřadům.“

„Myslíš, že to zvládnu?“

„Ne.“

Jestli mu šlo o to, aby mi vzal odvalu, tohle byla špatná odpověď. „Ale pomůžeš mi?“

„Jen když to nikomu nevybreptáš. Nerad bych si pošpinil pověst a vypadal jako dobrák.“

Přikývla jsem. „Tak jo, odkud začnu?“

„Nejdřív tě musíme vybavit vším, co potřebuješ. A zatímco ti budeme shánět nádobíčko, povím ti něco o zákonech.“

„Ale nebude mě to moc stát, že ne?“

„Můj čas a vědomosti tě nebudou stát nic, poněvadž se mi líbíš a vždycky jsem chtěl bejt profesorem Higginsem, ale pár náramků tě přijde na čtyřicet babek. Máš ještě něco?“

Neměla jsem už vůbec nic. Těch několik kousků kvalitní bižuterie, co jsem vlastnila, jsem už zastavila a pohovku z obýváku, na které se dalo i spát, jsem střelila sousedovi, abych měla na splácení úroků z kreditky. Mé základní spotřebiče padly na koupi novy. Už mi zbývala jen malá sumička peněz pro případ nouze a na tu jsem tvrdošijně odmítala sáhnout. Šetřila jsem si je na ortopedickou operaci kolen poté, co mi je zlámou vymahači dluhů.

No co, na kolena to beztak nebude stačit. „Mám ještě ulitých pár dolarů,“ přiznala jsem.

Novou černou kabelu z kůže jsem hodila na podlahu vedle židle a zasedla k jídelnímu stolu. Máma, táta a babička Mazurová už zaujali svá místa a čekali, až jim povím, jak jsem pochodila u Vinnieho.

„Přijela jsi o dvanáct minut později,“ konstatovala máma. „Čekala jsem, jestli se ozvou sirény. Nemělas nehodu, že ne?“

„Pracovala jsem.“

„Už?“ Obrátila se k tátovi. „Je první den v zaměstnání a bratránek ji už nutí dělat přesčas. Měl bys mu domluvit, Franku.“

„Tak to není,“ namítla jsem. „Mám pružnou pracovní dobu.“

„Tvůj otec dělal na poště třicet let a ani jednou nepřišel pozdě k večeři.“

Povzdychla jsem si; vylétlo to ze mě dřív, než jsem tomu dokázala zabránit.

„Proč vzdycháš?“ zeptala se máma. „A co nová kabelka? Kdy sis ji pořídila?“

„Koupila jsem si ji dnes. Musím teď u sebe nosit pár věcí. Potřebuju větší kabelu.“

„Jaké věci potřebuješ? Já myslela, že budeš v evidenci.“

„To místo jsem nedostala. Ale dali mi jiné.“

„Jakou práci jsi sehnala?“

Nalila jsem si na sekanou kečup a jen taktak potlačila druhý povzdech. „Budu dělat agentku,“ přiznala jsem. „Takovou, co hledá lidi.“

„Agentku, která hledá lidi?“ zopakovala po mně máma. „Franku, víš, co to znamená?“

„Jistě,“ přitakal. „Naháněčku.“

Máma se pleskla do čela a obrátila oči v sloup. „Stephanie, Stephanie, co tě to jenom napadlo? Tohle přece není práce pro slušnou mladou dámu!“

„Je to pořádná a uctyhodná práce,“ namítla jsem. „Něco jako polda nebo soukromý detektiv.“ Ani jedno z toho jsem až dosud za zvlášť úctyhodné nepovažovala.

„Vždyť o tom vůbec nic nevíš.“

„Je to jednoduché,“ řekla jsem. „Vinnie mi dá NP, já ho najdu a dopravím na policejní stanici.“

„Co je NP?“ chtěla vědět máma.

„Osoba, která se nedostaví na předvolání k soudu,“ vysvětlila jsem.

„Možná bych taky mohla dělat naháněčku,“ zaradovala se babička Mazurová. „Hodilo by se mi přivydělat si pár babek navíc. Mohla bych ty NP hledat s tebou.“

„Ježíšikriste,“ vzdychl si táta.

Máma je oba ignorovala. „Měla by ses naučit vyrábět dečky na křesla,“ navrhla mi. „Ty jsou pořád zapotřebí.“ Pohlédla na tátu. „Franku, že by radši měla dělat dečky na křesla? Nemyslíš, že je to dobrý nápad?“

Cítila jsem, jak mi tuhne šijové svalstvo, a snažila se je uvolnit. Vzchop se, říkala jsem si. Byl to dobrý trénink na zítřejší ráno, kdy jsem měla v úmyslu navštívit Morellioho matku.

Podle měřítek Burgu vypadá moje máma ve srovnání s matkou Josepha Morellioho jako nějaká druhořadá šmudla. Máma sice není žádná nešika, ale paní Morelliová je podle místních norem hospodyně takřka heroických proporcí. Sám pánbůh by snad neumyl okna čistěji, nevypral prádlo bělostněji a nenakrájel jemnější domácí nudle. Nikdy nevynechá mši, ve volném čase prodává výrobky Amway a pronikavý pohled jejích černých očí ve mně vyvolává děs a hrůzu. Nepovažovala jsem za pravděpodobné, že by paní Morelliová šmírovala svého nejmladšího potomka, ale i tak jsem ji měla na seznamu těch, kterých se hodlám vyptat. Ani kámen nezůstane neobrácen.

Joeův otec by se dal koupit za pět babek a karton šesti piv, jenže už byl po smrti.

To ráno jsem zvolila profesionální vzhled a oblékla si běžový plátěný kostým šitý na míru, k němu punčocháče, boty na kramflecích a apartní perlové náušnice. Zaparkovala jsem u chodníku před domem, vydupala po schodech na verandu a zaklepala u Morelliovic dveří.

„No to se podívejme,“ prohlásila matka Morelliová, stojící za síťovou výplní dveří, odkud si mě prohlížela s dávkou nedůvěry, obvykle vyhrazenou ateistům a flákačům. „Kdopak to stojí na mé verandě takhle brzy po ránu... slečinka lovkyně zločinců.“ Povysunula bradu o další dva centimetry. „Už jsem slyšela všechno o tobě a té tvé nové práci a nemám ti k tomu co říct.“

„Musím najít Joa, paní Morelliová. Nedostavil se k soudu.“

„Určitě pro to měl dobré důvody.“

Jo. Třeba ten, že je vinen. „Víte co? Nechám vám tu navštívenku, čistě pro případ. Dala jsem si je včera vyrobit.“ Začala jsem se přehrabovat v černé prostorné kabele a našla náramky, sprej na vlasy, baterku a kartáč – ale ani jednu vizitku. Rozevřela jsem kabelu ještě víc, abych se tam podívala, a na odolný zelený koberec mi vypadl revolver.

„Bouchačka,“ zhrozila se paní Morelliová. „Kam to ten svět spěje? Ví tvoje máma, že u sebe nosíš bouchačku? Povím jí to. Abys věděla, půjdu jí to říct teď hned.“

Vyslala ke mně znechucený pohled a práskla mi dveřmi před nosem.

Bylo mi třicet a paní Morelliová na mě chtěla žalovat mé matce. To se může stát jenom v Burgu. Zvedla jsem revolver, hodila ho zpátky do kabely a našla vizitky. Jednu jsem zastrčila mezi sítku a dřevěnou lištu dveří. Pak jsem jela zpátky k našim a zavolala sestřence Francii, která ví o všem, co se kde šustne.

„Ten už je dávno pryč,“ soudila Francie. „Je to chytrej kluk a nejspíš si už nalepil falešnej knír. Dělal poldu. Má spoustu známých. Ví, jak si sehnat nové číslo sociálního zabezpečení a začít znovu někde hodně daleko. Vykašli se na to,“ radila mi. „Toho nenajdeš.“

Intuice a zoufalství mi napovídaly něco jiného, takže jsem brnkla Eddiemu Gazarrovi, který dělal v Trentonu poldu a odjakživa byl jeden z mých nejlepších kamarádů. A kromě toho, že jsme se kamarádili, se oženil s mou sestřenkou, ukňouranou Shirley. Proč si Gazarra vzal Shirley, bylo nad mé síly pochopit, ale už spolu byli jedenáct let, takže jim to nejspíš klapalo.

Když jsem se Gazarrovi dovolala, nezdržovala jsem se zbytečným tlacháním. Šla jsem rovnou k věci, pověděla mu, že teď dělám pro Vinnieho, a zeptala se, jestli něco ví o té střelbě.

„Vím, že to není nic, do čeho by ses měla zaplést,“ prohlásil. „Chceš pracovat pro Vinnieho? Fajn. Ale požádej ho, ať ti dá jinej případ.“

„Pozdě. Už dělám na tomhle.“

„Chyba. Něco na tom smrdí.“

„V New Jersey smrdí kdeco. Je to jedna z věcí, s kterými se dá počítat.“

Gazarra ztišil hlas. „Když je polda obviněnej z vraždy, je to průser jak mraky. Všichni od toho radši jdou dál. A tahle vražda je zvlášť ošemetná, poněvadž fyzické důkazy proti Morellimu jsou přesvědčivé. Dopadli ho na místě činu s bouchačkou, ještě teplou. Tvrdil, že Ziggy měl u sebe zbraň, jenže ta se nenašla, ani žádná kulka zavrtnaná do protější zdi, podlahy nebo stropu. Na Ziggyho ruce ani košili nebyly zbytky střelného prachu. Velké porotě nezbyvalo než vznést proti Morellimu obvinění. A pak, jako kdyby to

nebylo i tak dost zle, se Morelli nedostaví k jednání. To je pro oddělení něco jako pěst na oko, trapas jako hrom. Zkus se o Morellim zmínit na chodbě a všichni si najednou vzpomenou, že maj něco na práci. Nikdo nebude rád, že do toho strkáš nos. Jestli půjdeš po Morellim, budeš se houpat na zlámané větvi vysoko nad zemí sama jako kůl v plotě.“

„Když ho předvedu, dostanu deset táců.“

„Kup si pár losů do loterie. Budeš mít větší šanci.“

„Jestli tomu dobře rozumím, Morelli šel za Carmen Sanchezovou, ale když tam dorazil, Sanchezová nikde.“

„Nejenže tam tenkrát nebyla, dočista zmizela ze zemského povrchu.“

„Ještě pořád?“

„Ještě pořád. A nemysli, že jsme ji nehledali.“

„Co ten chlápek, který byl podle Morelliho v bytě se Ziggym? Ten tajemný svědek?“

„Zmizel.“

Nevěřícně jsem nakrčila nos. „Nemyslíš, že je to divné?“

„Myslím, že je to víc než divné.“

„Možná se z Morelliho vyklubal padouch.“

Přímo jsem cítila, jak Gazarra na druhém konci drátu krčí rameny. „Vím jen, co mi napovídá policejní instinkt. Něco tady nehraje.“

„Myslíš, že se Morelli dal k cizinecké legii?“

„Řek bych, že se bude držet nablízku a pracovat na tom, aby vylepšil svou nádeji na dlouhověkost... nebo se o to bude nejmíc snažit, dokud nevypustí duši.“

Ulevilo se mi, když jsem ho slyšela podpořit můj názor. „Máš nějaký nápad?“

„Nic, co bys chtěla slyšet.“

„No tak, Eddie. Potřebuju pomoc.“

Další povzdech. „Nenajdeš ho schovaného u nikoho z přátel ani příbuzných. Na to je moc chytřej. Jediné, co se podle mě dá dělat, je hledat Carmen Sanchezovou a toho chlapa, co byl podle Morelliho v bytě se Ziggym. Na Morelliho místě bych nejspíš šel po těchhle dvou nezvěstnejch osobách, buď aby dokázali mou nevinu, nebo aby nemohli dosvědčit mou vinu. Nemám tušení, jak to chceš udělat. My je najít nemůžeme a nejspíš se dá čekat, že se to nepodaří ani tobě.“

Poděkovala jsem a zavěsila. Hledat svědky se mi jevilo jako velmi dobrý nápad. Vůbec jsem se netrápila úvahami, jestli tahle mise není nemožná. Podstatné pro mě bylo, že když půjdu po stopě za Carmen Sanchezovou, ocitnu se možná na stejné stezce jako Morelli a naše cesty se znovu zkrříží.

Tak kde začít? V bytě Carmen. Můžu hodit řeč se sousedy a možná tak něco zjistit o jejích přátelích, známých a rodině. Co dál? Promluvit s tím boxerem,

Benitem Ramirezem. Jestli se Ramirez a Ziggy dobře znali, Ramirez třeba zná i Carmen Sanchezovou. Možná o té nezvěstné svědkyni něco ví.

Vzala jsem si z lednice plechovku sody a ze spížky krabici fíkových koláčků a rozhodla se, že si ze všeho nejdřív promluvím s Ramirezem.

3

Stark Street začíná u řeky, kousek severně od budovy státní legislatury, a táhne se k severovýchodu v délce asi kilometr a půl, lemována malými a nepříliš prosperujícími krámkami, bary, hašišáckými doupaty a ponurými třípatrovými domy nalepenými těsně na sebe. Většina domů se přestavěla na byty nebo pokoje k pronajmutí. Klimatizaci má málokterý. Ve všech je narváno. Když je horko, obyvatelé domů se vyhrnou na schůdky, přední verandy a pouliční rohy a jen tak tam zevlují a vyhlížejí nějakou akci. O půl jedenácté dopoledne panuje na ulici pořád ještě relativní klid.

Napoprvé jsem tělocvičnu minula, znovu překontrolovala adresu podle stránky, kterou jsem vytrhla ze svého telefonního seznamu, otočila se zpátky a projížděla ulicí pomalu, abych stihla číst čísla na domech. Zahlédla jsem ceduli s nápisem *Tělocvična Stark Street*, řemeslně vyvedeným černými písmeny na tabulce dveří. Z reklamního hlediska to za moc nestálo, ale pomyslela jsem si, že se nejspíš nemusejí namáhat. Zřejmě je neohrožuje konkurence podniku *Salon pro dámy*. Místo k zaparkování jsem našla až o dva bloky dál.

Zamkla jsem auto, pověsila přes rameno velkou černou kabelu a vyrazila. Fiasko s paní Morelliovou jsem hodila za hlavu a se svou výbavičkou lovkyně zločinců jsem si připadala plná elánu, prudce elegantní v kostýmku a na kramflecích. Je mi poněkud trapné to přiznat, ale tahle role se mi začínala líbit. Stačí přibalit do kabelky klepeta a hned se ženě vykračuje líp.

Tělocvična stála asi tak uprostřed bloku, nad autoopravnou *A & K*. Průchod do autodílny byl otevřený, a když jsem přecházela přes betonovou rampu, ozývalo se odtud pískání a mlaskání. Mé kořeny děvčete z New Jersey se domáhaly toho, abych bryskně zareagovala několika jadrnými poznámkami, ale jelikož je dobré spojit odvalu s rozvahou, držela jsem jazyk za zuby a rázovala si to dál.

Na protější straně ulice se za umouněným oknem ve třetím patře mihla nezřetelná postava; někdo tam rychle ustoupil od okna a ten pohyb upoutal mou pozornost. Kdosi mě pozoroval. Žádný div. Prořinčela jsem ulicí ne jednou, ale hned dvakrát. Ráno zkolaboval tlumič a burácení mého vozu se mezi

chílovými fasádami domů na Stark Street hlučně rozléhalo. Do tajné operace to mělo dost daleko.

Za dveřmi do tělocvičny se nacházela předsíň a schodiště nahoru. Stěny kolem schodů, zelené jako v nějakém ústavu, pokrývaly čmáranice, výtvary sprejerů a dvacetiletý nános špíny od všech rukou, co se o ni opíraly. Na spodních schodech čpěl zápach moči, promísený se zatuchlou směsí mužského potu a tělesného pachu. Patro nad schody připomínalo skladiště a nevypadalo to tam o moc líp.

Hrstka mužů cvičila s činkami. V ringu bylo prázdkno. U boxovacích pytlů taky nikdo. Usoudila jsem, že všichni nejspíš někde venku skáčou přes švihadlo nebo kradou auta. Jen taková letmá myšlenka, která mi bleskla hlavou. Když jsem vešla, veškerá aktivita ustala, a jestli jsem si na ulici připadala trochu nsvá, nebylo to vůbec nic v porovnání s tím, jak jsem se cítila tady. Čekala bych, že šampiona obklopuje aura profesionality. Nebyla jsem připravená na atmosféru nabitou nepřátelstvím a podezříváním. Zjevně jsem tam nepatřila – bílá holka, co vtrhla do posilovny pro černé. Ve vzduchu visela výtka, tichá, ale tak silná, že mě málem porazila a smetla ze schodů jako oběť řádění zlého ducha.

Rozkročila jsem se (spíš abych se neskácela strachem než těm hochům imponovala) a přitáhla si kabelu k tělu. „Hledám Benita Ramireze.“

Od posilovacího přístroje se zvedla mohutná hora svalů. „Já jsem Ramirez.“ Měřil přes sto osmdesát čísel. Hlas měl hedvábný a rty zvlněné do zasněného úsměvu. Celkový efekt působil dost děsivě, protože hlas i úsměv byly v příkrém rozporu s vypočítavýma, tajnůstkářskýma očima.

Prošla jsem místností a napřáhla ruku. „Stephanie Plumová.“
„Benito Ramirez.“

Stisk ruky byl až moc jemný a příliš dlouhý. Spíš pohlazení než potřesení, a nepříjemně smyslný. Hleděla jsem do jeho přivřených neproniknutelných očí a přemítala, jak je to vlastně s profesionálními boxery. Až do té chvíle jsem měla za to, že box je sport, při němž se zručnost pojí s agresí a cílem je vyhrát zápas, přičemž není nutné protivníka zmrzačit. Ramirez vypadal, že by s chutí zabíjel. Jeho oči v sobě měly jakousi zvláštní hutnost; černé díry, kam je všechno vtaženo a nic se nedostane ven, jako náznak skrytého zla. A ten úsměv, trochu legrační a sladký tak, že to až v člověku vzbuzovalo nevolnost, byl známkou šilenství. Zauvažovala jsem, jestli to není promyšlená image, jejímž cílem je soupeře zastrašit, ještě než zápas začne. Ať už to měl promyšlené nebo ne, každopádně to nahánělo hrůzu.

Pokusila jsem se uvolnit ruku z jeho sevření, ale stiskl ji ještě víc.

„Tak jo, Stephanie Plumová,“ pronesl tím svým sametovým hlasem. „Co pro tebe můžu udělat?“

Jako nákupčí firmy *E. E. Martin* jsem jednala s pěknou řádkou slizounů. Naučila jsem se být asertivní a udržet si příjemné a profesionální vystupování. Můj obličej i hlas Ramirezovi sdělovaly, že jsem vstřícná. Má slova směřovala více k věci: „Můžete pustit mou ruku, abych vám mohla dát vizitku,“ pronesla jsem odměřeně.

Ještě pořád měl ve tváři úsměv, spíš přátelský a tázavý než šílený. Podala jsem mu vizitku a dívala se, jak si ji čte.

„Agentka pro dopadení zločinců,“ prohlásil evidentně pobaven. „To je velkej titul pro tak malou holku.“

Nikdy jsem se nepovažovala za malou, dokud jsem nestála vedle Ramireze. Měřím sto šedesát sedm čísel a mám pevnou kostru po maďarských předcích z festovního rolnického rodu Mazurů. Dokonale stavěná pro dřinu na polích s paprikou, orání pluhem a plazení dětí tak lehce, jak ptáci snášejí vejce. Občas chodím běhat a hladovím, abych udržela tuk v patřičných mezích, ale i tak vážím dobrých devětapadesát kilo. Žádná těžká váha, ale ani drobeček. „Hledám Joea Morelliho. Neviděl jste ho?“

Ramirez zavrtěl hlavou. „Joea Morelliho neznám. Vím jen, že odprásk Ziggyho.“ Rozhlédl se po ostatních mužích. „Viděl někdo z vás toho chlápka Morelliho?“

Nikdo neodpověděl.

„U toho střelení byl prý svědek, který zmizel,“ nadhodila jsem. „Máte ponětí, kdo to mohl být?“

Znovu žádná odpověď.

Přitlačila jsem. „A co Carmen Sanchezová? Znáte Carmen? Mluvil s ní někdy Ziggy?“

„Moc se vpytváš,“ odsekl Ramirez.

Stáli jsme u velkých staromódních oken vpředu místnosti a z pouhého instinktu jsem na chvíli přesunula pozornost k budově přes ulici. Za oknem ve třetím patře se zase mihl ten stín. Nejspíš muž, pomyslela jsem si. Jestli černý nebo bílý, to jsem nepoznala. Ne že by na tom záleželo.

Ramirez poklepal na rukáv mého saka. „Nedáš si kolu? Máme tady automat. Můžu ti tam něco koupit.“

„Dík za nabídku, ale čeká mě rušné dopoledne a měla bych sebou hodit, abych všechno stihla. Jestli Morelliho zahlédnete, velmi ocením, když mi zavoláte.“

„Většina holek bere jako poctu, když jim chce šampion koupit kolu.“

Tahle ne, ušklíbala jsem se v duchu. Tahle holka si o šampionovi myslí, že má nejspíš o pár koleček víc. A nelíbí se jí zdejší klima.

„Opravdu bych ráda zůstala a dala si kolu,“ vymlouvala jsem se, „ale za chvíli se mám s někým sejít u oběda.“ S krabicí fíkových koláčků.

„Není dobré pořádky spěchat. Měla bys zůstat a trochu se uvolnit. Těm lidem to určitě nebude vadit.“

Přešlápla jsem z nohy na nohu ve snaze nenápadně se odsunout a lhala dál, jako když tiskne. „Po pravdě řečeno, bude to pracovní oběd se seržantem Gazarrou.“

„To ti nevěřím,“ řekl Ramirez. Úsměv byl tentam a z hlasu se vytratila zdvořilost. „Myslím, že dost kecáš.“

Cítila jsem, jak mi žaludek stahuje úponky panického strachu, a ze všech sil se snažila nereagovat přemrštěně. Ramirez si se mnou pohrával. Kasal se před kámoši. Nejspíš se ho dotklo, že jsem nepodlehla jeho šarmu. Musel si napravit reputaci.

Ostentativně jsem se podívala na hodinky. „Mrzí mě, že vám to tak připadá, ale mám se s Gazarrou sejít za deset minut. Nepotěší ho, když přijdu pozdě.“

Ustoupila jsem o krok dozadu. Ramirez mě popadl za kůži na zátylku a zaryl do mě prsty takovou silou, že jsem se bezděky přikrčila.

„Nikam nepůjdeš, Stephanie Plumová,“ zasyčel. „Šampion s tebou ještě neskončil.“

V tělocvičně zavládlo tísnivé ticho. Nikdo se nepohnul. Nikdo nevznesl jedinou námitku. Podívala jsem se na každého z mužů, ale všichni se tvářili, jako že mě nevidí. Nikdo mi nepomůže, blesklo mi hlavou. Cítila jsem, jak se mě zmocňuje opravdový strach.

Ztišila jsem hlas, aby lépe ladil s Ramirezovým šveholením. „Přišla jsem za vámi jako příslušnice sboru, který hájí zákon. Snažím se získat informace, které by mi pomohly dopadnout Joea Morelliho, a nezavdala jsem vám důvod vyložit si nesprávně mé úmysly. Chovám se profesionálně a očekávám, že to budete respektovat.“

Ramirez si mě přitáhl blíž. „Budeš si muset něco zapamatovat o šampio-
nech,“ procedil. „Tak za prvé, nevykládej šampionovi o respektu. A za druhé bys měla vědět, že šampion vždycky dostane to, co chce.“ Zatřásl mnou. „Víš, co teď chce šampion? Chce, abys na něj byla milá, bejby. Hodně milá. Vynahradila mu svoje odmítnutí. Dala mu najevo respekt.“ Upřeně se mi zahleděl na ňadra. „A možná i trochu toho strachu. Bojíš se mě, mrcho?“

Každá ženská s IQ nad dvanáct by se bála Benita Ramireze.

Zachechtal se a všechny chloupky na mých předloktích se postavily do pozoru.

„Teď seš vyděšená,“ prohodil tím svým šepotem. „Cejtím to. Babskej strach. Vsadím se, že máš mokry kařata. Možná bych tam měl strčit ruku a zprubnout to.“

V kabele jsem měla revolver, a když budu muset, tak ho použiju, ale jen

pokud všechno ostatní selže. Deset minut instruktáže ze mě neudělalo žádného ostrostřelce. To je dobré, utěšovala jsem se. Nechci nikoho zabít. Jen chci, aby mi všichni šli z cesty, ať můžu vypadnout. Položila jsem ruku na koženou kabelu a cítila, jak se mi pod dlaní nadouvá revolver, pevný a nepoddajný.

Hrábni tam a vytáhni ho, nabádala jsem sama sebe. Zamiř na Ramireze a tvař se vážně. Dokázala bych stisknout spoušť? Upřímně řečeno, to jsem nevěděla. Měla jsem pochybnosti. Doufala jsem, že tak daleko to snad nezajde.

„Pusťte mě,“ vyzvala jsem ho. „Říkám vám to naposledy.“

„Nikdo nebude říkat šampionovi, co má dělat,“ zahřimal; jeho klid byl tentam, obličej zkřivený a ohavný. Na zlomek vteřiny se otevřela dvířka a já koutkem oka zahlédla jeho vnitřní já – šílenství, planoucí pekelné ohně a nenávisť tak prudkou, až mi to vyrazilo dech.

Drapl mě za předek košile; přes svůj jekot jsem slyšela trhající se látku.

Když člověk v okamžicích krize zareaguje instinktivně, sáhne po nejschůdnějším řešení. Udělala jsem to, co by za podobných okolností udělala každá jiná Američanka. Rozmáchla jsem se a majzla Ramireze kabelou ze strany do hlavy. S revolverem, pagerem a dalším přidruženým náčiním musela vážit nejmíň pět kilo.

Zakymácel se a já se vrhla ke dveřím. Nedostala jsem se dál než metr a půl, protože se vymrštil, popadl mě za vlasy a strhl zpátky, až jsem odlétla přes celou místnost jako hadrová panenka. Neudržela jsem se na nohou a rozplácla se na podlaze obličejem dolů. S rukama nataženými před sebou a vyraženým dechem jsem jela po nenalakovaném dřevě.

Ramirez se na mě obkročmo usadil, zadnici na mých zádech, popadl mě za vlasy a prudce škulbl. Třímala jsem kabelu, ale vytáhnout revolver jsem nedokázala.

Vtom jsem uslyšela prásknutí nějaké výkonné střelné zbraně a tabulky v předních oknech se vysypaly. Další výstřely. Někdo do tělocvičny vyprazdňoval zásobník. Muži pobíhali a s jekotem si hledali úkryt. Ramirez byl mezi nimi. Já se sunula jako krab po zemi, neschopná postavit se na nohy. Dolezla jsem ke schodům, stoupla si a vrhla se k zábradlí. Ochromená panikou jsem nedokázala koordinovat své pohyby, minula druhý schod a odkutálela se až na popraskané linoleum odpočívadla v úrovni ulice. Namáhavě jsem se zvedla a vyklopýtala ven do vedra a oslepujícího slunce. Punčochy jsem měla potřhané a z kolen mi tekla krev. Přidržovala jsem se dveřní kliky a snažila se zhluboka dýchat, když vtom mou paži sevřela čísi ruka. Nadskočila jsem a vykřikla. Byl to Joe Morelli.

„Prokristapána,“ vyhrkl a postrčil mě dopředu. „Tak tady nestůj. Hejbní zadkem!“

Nebyla jsem si jistá, jestli o mě Ramirez stojí natolik, že by se za mnou vyřítit po schodech, ale zdálo se, že bude rozumnější nezdržovat se tam a nečekat, co z toho vzejde. Radši jsem odklapala za Morellim; sukni jsem měla vyhrnutou k rozkroku a na prsou mě pátilo nedostatkem kyslíku. S Kathleen Turnerovou by to na velkém plátně vypadalo dobře. Já až tak oslnivá nebyla. Teklo mi z nosu a myslím, že mi z pusy kapaly sliny. Skučela jsem bolestí a bázlivě poňukávala, vyrážela ohavné zvířecí zvuky a slibovala pánu bohu hory doly.

Na rohu jsme odbočili, stříhli to nejbližší uličkou k dalšímu bloku a běželi po úzké jednosměrce mezi zadními dvorky. Cestu lemovaly rozbité dřevěné garáže pro jedno auto a přetékané otřískané popelnice.

Dva bloky od nás se ozývalo kvílení sirén. Po té střelbě se tam bezpochyby sjížděly policejní hlídky a sanitka. Hlavou mi blesklo, že jsem měla zůstat v blízkosti tělocvičny a navlíknout to tak, aby mi poldové pomohli dopadnout Morelliho. Budu na to muset pamatovat, až mě zas příště někdo brutálně napadne a uniknu o vlasek znásilnění.

Morelli náhle prudce zastavil a postrčil mě do jakési prázdné garáže. Dvojité dveře byly pootevřené, takže se dalo prolézt dovnitř, ale kolemjdoucí tam neviděli. Na zemi ležela udusaná hlína a vzduch byl hustý pachem kovu. V tu chvíli mi došlo, jak je to ironické. Takhle jsem dopadla po všech těch letech, zase v garáži s Morellim. Viděla jsem, že má v obličeji vepsanu zlost, v očích tvrdý pohled a koutky úst zkřivené. Popadl mě za předek saka a přirazil k hrubé dřevěné zdi. Tím prudkým nárazem se ze stropních trámů snesl prach a zuby mi hlasitě cvakly.

Z jeho napjatého hlasu čísel stěží potlačovaný vztek. „Co tě to sakra napadlo nakráčat jen tak do té tělocvičny?“

Aby svým slovům dodal důraz, zatřepal mnou a seslal na nás oba další prach a špínu.

„Odpověz!“ nařídil mi.

Tahle bolest byla čistě duševní. Provedla jsem hloupost. A teď, jako by nestačilo, že jsem přitom utrpěla četné rány, mě navíc Morelli urážel. Bylo to téměř stejně pokořující jako fakt, že mě zachránil. „Hledala jsem tě.“

„Blahopřeju, už jsi mě našla. Taky jsi přitom prozradila můj úkryt, a z toho nejsem nadšením na větvi.“

„To tys byl ten stín za oknem ve třetím patře, co se do té tělocvičny díval přes ulici.“

Neodpověděl. V té tmavé garáži měl zorničky rozšířené tak, že jeho oči vypadaly černé jako uhel.

V duchu jsem si zamnula ruce. „Takže teď už nejspíš zbývá jen jedno.“

„Nemůžu se dočkat, až to uslyším.“

Strčila jsem ruku do kabely, vytáhla revolver a dloubla s ním Morelliho do žeber. „Zatýkám tě.“

Úžasem vyvalil oči, že mu málem vypadly z důlků. „Ty máš bouchačku! Proč jsi ji nevytáhla na Ramireze? Panebože, praštila jsi ho kabelkou jako nějaká ustrašená bába. Krucinál, proč jsi na něj nešla s tou svou zatracenou bouchačkou?“

Cítila jsem, jak rudnu. Co jsem na to mohla říct? Pravda byla víc než trapná. Byla přímo ostudná. Přiznat Morellimu, že jsem se svého revolveru bála víc než Ramireze, rozhodně neposílí mou důvěryhodnost agentky, stíhající zločince.

Netrvalo mu dlouho, než se dovtipil. Znechuceně si odfrkl, odstrčil hlavěň stranou a revolver mi sebral. „Když nejseš ochotná ho použít, radši ho nenos. Máš vůbec povolení k nošení skryté zbraně?“

„Jo.“ A byla jsem téměř z deseti procent přesvědčená, že je legální.

„Kdes ho sehnala?“

„Dal mi ho Ranger.“

„Ranger Mañoso? Probůh, nejspíš ho sesmolil doma ve sklepě.“ Vytřepal z revolveru náboje a vrátil mi ho. „Najdi si novejš džob. A od Ramireze se drž dál. Je to šílenec. Už třikrát byl obviněný ze znásilnění a pokaždé mu to prošlo jen proto, že oběť zmizela.“

„To jsem nevěděla.“

„Je toho spousta, co ještě nevíš.“

Jeho postoj mě začínal pořádně štvat. Věděla jsem až moc dobře, že se v tomhle oboru musím ještě hodně učit. Morelliho sarkastická nadřazenost mi nebyla zapotřebí. „Mluv k věci, o co ti jde?“

„Dej ruce pryč od mého případu. Toužíš po kariéře lovkyně zločinců? Fajn. Dělej si, co chceš. Ale na mně se neuč. Mám už tak dost problémů i bez toho, abych musel tahat tvou prdel z maléru.“

„Nikdo se tě neprosil, abys mi tahal prdel z maléru. Kdyby ses do toho nepletl, zvládla bych to sama.“

„Zlato, vůbec bys tu svou prdelku nenašla, ani oběma rukama.“

Odřené dlaně mě pálily jako čert. Lebku jsem měla celou rozbolavělou. V kolenech mi škubalo. Chtěla jsem se vrátit domů a stát pět nebo šest hodin pod horkou sprchou, až si zas budu připadat čistá a silná. Chtěla jsem se na Morelliho vykašlat a dát se do kupy. „Jdu domů.“

„Dobřej nápad,“ souhlasil. „Kde máš auto?“

„Na rohu Stark Street a Tylerovy.“

Vystrčil hlavu ze dveří a rychle se rozhlédl. „Dobré.“

Kolena mi ztuhla, krev uschla a utvořila strup na tom, co zbylo z mých punčocháčů. Pokulháváním bych před Morellem dala najevo nejapnou slabost, takže jsem se vzchopila a vyrazila vpřed, v duchu naříkala auvej auvej, ale nahlas ani nekvikla. Když jsme došli k rohu, uvědomila jsem si, že mě doprovodil až ke Stark Street. „Nepotřebuju garde,“ zavrčela jsem. „Zvládnou to sama.“

Držel mě za loket a vedl dál dopředu. „Jen si nelichoť. Nedělám si ani tak starost o tvůj dobro, spíš se tě snažím vystrnadit ze svého života. Chci si být jistej, že odjedeš. Chci vidět, jak tvůj výfuk mizí v dál v záři zapadajícího slunce.“

Hodně štěstí, pomyslela jsem si. Můj výfuk se válel někde na dálnici spolu s tlumičem.

Došli jsme na Stark Street a já se zakymácela při pohledu na svůj vůz. Stál na té ulici ani ne hodinu a za tu dobu byl od jednoho konce až po druhý pomalovaný barvou ve spreji. Většinou v odstínu fosforeskující růžové a zelené a dominujícím slovem na obou stranách byla „píča“. Zkontrolovala jsem poznávací značku a mrkla na zadní sedadlo, jestli tam leží krabice fíkových koláčků. Jo, bylo to moje auto.

Další pohana v tomto dni nabitém nedůstojnostmi. Záleželo mi na tom? Ani za mák. Byla jsem otupělá. Stávala jsem se imunní vůči všem těm pokořujícím zážitkům. Sáhla jsem do tašky pro klíče a strčila je do dveří.

Morelli se zhoupl na podpatcích, ruce v kapsách. Na rty se mu začínal vkrádat úsměv. „Většina lidí se spokojí s nějakým tím proužkem a originální poznávačkou.“

„Trhni si.“

Morelli zvrátil hlavu a hlasitě se rozřehtal. Jeho smích byl zvučný a nakažlivý, a nebýt tak převálcovaná, rozesmála bych se s ním. Takhle jsem jen škubla dvířky a nasoukala se za volant. Otočila jsem klíčkem v zapalování, dala palubní desce pořádnou herdu a nechala ho tam stát a kuckat v mračnu výfukových plynů a rámusu s takovým potenciálem, že mu to muselo udělat pořádnou rotyku ve střevech.

Oficiálně jsem bydlela na východním okraji centra Trentonu, ale připomínalo to tam spíš předměstí než město. Můj činžák byl ohavná tmavá kostka z červených cihel, postavená ještě před vynálezem centrální klimatizace a oken s izolačním sklem. Celkem osmnáct bytů rovnoměrně rozmístěných ve třech podlažích. Podle moderních měřítek to nebyla žádná sláva. U baráku se neskvěl bazén s vyhřívanou vodou, žádné tenisové kurty opodál. Výtah fungoval na heslo. Koupelna pamatovala staré zlaté časy, vana a umývadlo v hořčičně žlutém odstínu a k tomu výzdoba jako z francouzského venkova. Kuchyňské spotřebiče značně obstarožní.

Byt měl spoustu předností: díky festovní konstrukci se v něm zvuky nenesly z bytu do bytu, pokoje byly prostorné a slunné, stropy vysoké. Bydlela jsem ve druhém patře a z oken měla výhled na malé soukromé parkoviště. Dům vyrostl ještě před érou balkonů, ale měla jsem aspoň to štěstí, že přímo před mým ložnicovým oknem stálo černé kovové požární schodiště. Dokonale se hodilo k sušení punčocháčů a odkládání kyttek napadených mšicemi a poskytlo mi aspoň malý prostůrek, kam jsem se za horkých letních nocí mohla posadit.

Ale především se mi líbilo, že ta ohavná budova nepatří k žádnému rozlehlému komplexu dalších ohavných cihlových činžáků. Stála svého druhu sama na rušné ulici s malými krámkami a na okraji čtvrti skromných hrázděných domků. Bylo to skoro jako bydlet v Burgu... ale lepší. Máma se svou pupeční šňůrou až tak daleko nedosáhla a pekařství jsem měla jen kousek od domu.

Zaparkovala jsem a vplížila se do domu zadním vchodem. Jelikož už Morelli nebyl nablízku, nemusela jsem být statečná, takže jsem celou cestu až k bytu pajdala, skuhrala a nadávala. Osprchovala jsem se, ošetřila si rány a oblékla si tričko a kraťasy. Na kolenou jsem měla sedřenou kůži a podlitiny, které se krásně vybarvovaly do odstínu fuchsii a půlnoční modří. Mé lokty na tom byly podobně. Připadala jsem si jako dítě, které spadlo z kola. Prozpěvuju si „*Je to dobré, jedu*“, a než se naděju, ležím rozplácnutá na zemi, vypadám jako blázen a obě kolena mám odřená.

Praštila jsem sebou na postel, hezky na záda, s roztaženýma rukama a nohama. Tohle byla moje oblíbená pozice k přemýšlení, když se mi nedařilo. Měla zjevné výhody: mohla jsem si schrupnout, zatímco jsem čekala, až dostanu nějaký geniální nápad. Ležela jsem tam docela dlouho, ale pořád mě nic geniálního nenapadlo, a na to, abych spala, jsem byla moc rozčilená.

Bezděky jsem se pořád vracela k tomu zážitku s Ramirezem. Až do té doby mě nikdy žádný muž nenapadl. Ani se k tomu neschylovalo. Ten odpolední útok byl potupná a děsivá zkušenost a teď, když se prach usadil a v mé mysli převažovaly klidnější emoce, jsem se cítila pošpiněná a značně zranitelná.

Chvilí jsem zvažovala, jestli to ohlásím na policii, ale vzápětí jsem tu možnost zavrhla. Fňukat před velkým bratrem by mi nepřidalo na pověsti drsné a otrlé agentky. Neuměla jsem si představit, že by Ranger někoho zažaloval z napadení.

Měla jsem kliku, usoudila jsem. Vyvázla jsem jen s oděrkami. Díky Morellimu.

Když jsem dospěla k tomuhle závěru, zasténala jsem. Být zachráněna Morellim bylo přílišně trapné. A krajně nevhodné. Ale souhrnem vzato jsem si nevedla až tak špatně. Zabývala jsem se tím případem necelých osmačtyři-

cet hodin a svého člověka jsem už našla hned dvakrát. Pravda, předvést na stanici jsem ho nesvedla, ale teprve jsem se zaučovala. Nikdo přece nečeká, že student prvního ročníku stavárny hned postaví dokonalý most. Měla jsem za to, že si taky zasloužím jisté ohledy.

O tom, že by mi někdy mohl být prospěšný revolver, jsem pochybovala. Neuměla jsem si představit, že bych na Morelliho vystřelila. Možná do nohy. Ale jaká byla šance, že trefím malý a pohybuující se cíl? Ani trochu dobrá. Zjevně jsem potřebovala nějaký méně smrtící prostředek ke zdolání své oběti. Třeba obranný sprej, to se k mému stylu hodilo líp. Zítra ráno se vrátím do Sunnyiny prodejny zbraní a přidám ještě něco do sbírky špinavých triků ve své kabelce.

Na budíku s rádiem blikalo 5:50. Chvíli jsem na to otupěle zírala, protože mi okamžitě nedošlo, jaký má ten časový údaj význam, ale pak se mě zmocnila hrůza. Máma mě už zase čeká k večeři!

Vyskočila jsem z postele a hnala se k telefonu. Byl odpojený. Nezaplátila jsem účet. Popadla jsem z kuchyňské linky klíčky od auta a vyřítla se ze dveří.

4

Když jsem zajížděla k chodníku, máma stála na schodech verandy. Mávala pažemi a křičela. Přes burácení motoru jsem neslyšela, co říká, ale mohla jsem si to přečíst z jejích rtů. „VYPNI TO!“ ječela. „VYPNI TO!“

„Pardon,“ hulákala jsem na ni. „Pokaženej tlumič.“

„Musíš s tím něco udělat. Slyším tě přes čtyři bloky. Starou paní Ciakovou z toho trefí šlak.“ Vrhla kradmý pohled na auto. „Pořídila sis výzdobu?“

„Stalo se to na Stark Street. Vandalové.“ Rychle jsem ji strkala do chodby, než si přečte text.

„Páni, hezký kolena,“ podotkla babička Mazurová a sehnula se, aby si prohlédla zblízka mé mokvající rány. „Minulej tejden jsem viděla něco takovýho v telce, nějaký povídání s Oprah, řekla bych. Jakýsi ženský tam měly zrovna tyhle kolena. Prý od koberce. Nechápu, co tím myslely.“

„Probůh,“ zaúpěl táta zpoza novin. Víc říkat nemusel. Všem nám bylo jasné, jak trpí.

„Já to nemám od koberce,“ ujistila jsem babičku. „Spadla jsem na kolečkových bruslích.“ S tou lží jsem si nedělala těžkou hlavu. Podobných kalamit jsem zažila spoustu.

Přejela jsem pohledem stůl v jídelně. Byl na něm prostřený sváteční kraj-

kový ubrus. Takže návštěva. Spočítala jsem talíře. Pět. Obrátila jsem oči v sloup. „Mami, to snad ne.“

„Co snad ne?“

V tu chvíli zazvonil zvonek u dveří a mé nejhorší obavy se potvrdily.

„Nic se neděje, přišla návštěva,“ prohlásila máma a šla otevřít. „Snad si můžu do vlastního domu pozvat hosty, když chci.“

„To je Bernie Kuntz,“ konstatovala jsem. „Vidím ho přes okno v chodbě.“

Máma se zastavila a opřela si ruce o boky. „No a co je na Berniem Kuntzovi špatného?“

„Předně... je to mužskej.“

„Tak jo, jednou ses spálila. Ale to přece neznamená, že bys to měla vzdát. Podívej se na svou sestru Valerii. Je šťastně vdaná už dvanáct let. Má dvě krásné holčičky.“

„Tak a dost. Odcházím. Vyjdu zadem.“

„Ananasovej koláč,“ utrousila máma. „Jestli teď odejdeš, přijdeš o dezert. A myslím, že ti neschovám ani kousek.“

Nevadilo jí hrát nefér, když měla pocit, že je to pro dobrou věc. Věděla, že na ananasový koláč mě dostane. Správný Plum snese pro dobrý dezert hodně příkoří.

„Kdo jste?“ vyjela babička na Bernieho.

„Já jsem Bernie Kuntz.“

„Co chcete?“

Podívala jsem se tam přes celou chodbu a viděla, že Bernie netrpělivě přeshlápl.

„Byl jsem pozván na večeři,“ vysvětloval.

Babička ještě pořád neotvírala. „Helen!“ křikla přes rameno, „za dveřmi je nějaký mladík. Tvrdí, že jsi ho pozvala na večeři. Proč mi o tom nikdo neřek? Podívej, co mám na sobě. V těchhle starých šatech přece nemůžu přijmout mužskou návštěvu.“

Bernieho jsem znala od svých pěti. Chodila jsem s ním na základní školu. Od první do třetí třídy jsme spolu vždycky jedli oběd a už navždycky si ho budu spojovat s chlebem namazaným burákovkou a džemem. Na střední škole jsem ho ztratila z očí. Věděla jsem, že šel na vysokou a pak začal prodávat spotřebiče v krámě svého otce.

Byl středně vysoký a středně stavěný; nikdy neztratil dětské faldíky. Měl na sobě lesklé mokasíny se střapečky, kalhoty od obleku a sportovní sako. Pokud jsem viděla, od šesté třídy se moc nezměnil. Vypadal, jako by ještě pořád neměl sčítat zlomky, a malý kovový čudlík od zipu se mu pod poklopcem vzpříčil a vytvářel na látce bouli.

Usadili jsme se u stolu a soustředili se na jídlo.

„Bernie prodává spotřebiče,“ nadnesla máma a podala dál červené zelí. „A dobře mu to vynáší. Jezdí v bonneville.“

„Bonneville. No představte si,“ řekla babička.

Táta držel hlavu skloněnou nad svým kuřetem. Fandil vytrvale baseballovému družstvu Mets, nosil zásadně spodní prádlo značky *Fruit of the Loom* a jezdil v buicku. Jeho loajalita byla skálopevná a nehodlal si sednout na zadek před nějakým nafrněným prodávacem opékačů topinek, který jezdí v bonneville.

Bernie se obrátil ke mně. „No a co teď děláš ty?“

Pohrávala jsem si s vidličkou. Neměla jsem za sebou tak docela úspěšný den a oznámit světu, že jsem agentka pro stíhání zločinců, mi připadalo troufalé. „Dělám něco pro pojišťovnu,“ sdělila jsem mu.

„To jako vyřizuješ pojistné události?“

„Spíš něco jako výběrčí.“

„Honí zločince!“ vyjekla babička. „Stíhá darebáky na útěku zrovna jako v televizi. Má bouchačku a všechny tyhle věci.“ Sáhla za sebe na kredenc, kam jsem si odložila věci. „Má tašku plnou nádobíčka,“ prohlásila, popadla mou kabelu a dala si ji na klín. Vytáhla z ní náramky, pager a cestovní balení tamponů a vyložila všechno na stůl. „A tady je revolver,“ řekla pyšně. „Není to krása?“

Musím uznat, že to byla apartní zbraň s rámem z nerezavějící oceli a rukojetí z vyřezávaného dřeva: pětiranný revolver značky Smith and Wesson, model 60. Ráže osmatřicet. Speciál. Snadno se používá a snadno nosí, tvrdil Ranger. A byla to mnohem rozumnější volba než poloautomatic, tedy pokud se dá nazvat rozumným něco, co stojí čtyři sta babek.

„Bože můj,“ křikla máma, „dej to pryč! Seberte jí tu bouchačku, nebo se odpráskne!“

Bubínek byl otevřený a zjevně prázdný. V revolverech jsem se moc nevyznala, ale věděla jsem, že bez náboje asi sotva vystřelí. „Není nabitý,“ uklidňovala jsem ji. „Nejsou v něm kulky.“

Babička třímala revolver oběma rukama, prst položený na spoušti. Přimhouřila oko a zamířila na skříň s porcelánem. „Prásk,“ vykřikla. „Prásk, prásk, prásk!“

Táta se pilně zabýval omáčkou na klobásy a ostentativně si nás nevšímal.

„Nemám u stolu ráda zbraně,“ prohlásila máma. „A večere stydne. Budu muset přihřát šťávu.“

„Ta bouchačka ti bude naprd, když v ní nebudeš mít kulky,“ upozornila mě babička. „Jak chceš ty mordýře pochytat, když nemáš nabito?“

Bernie celou tu dobu seděl a zíral s otevřenou pusou.

„Jde po Joevi Morellim,“ sdělila mu babička. „Odprásk chlapa, ale pustili ho na kauci a on se neráčil dostavit k soudu. Napálil to Ziggymu Kuleszovi rovnou do kebuly.“

„Ziggyho Kuleszu jsem znal,“ opáčil Bernie. „Prodal jsem mu asi tak před rokem televizi s velkou obrazovkou. Moc jich neprodáme. Jsou strašně drahé.“

„Koupil si od vás ještě něco?“ zeptala jsem se. „Někdy nedávno?“

„Ne. Ale občas jsem ho vídal přes ulici v Salově řeznictví. Připadal mi fajn. Takový obyčejný chlápek, víte?“

Babičce nevěnoval nikdo pozornost. Ještě pořád si hrála s revolverem, zkoušela mířit hned na to a hned na ono, potězkávala zbraň v ruce. Vzpomněla jsem si, že kromě tamponů je v tašce i krabička s náboji. Do mysli se mi vkradla děsivá představa. „Babi, nenabila jsi ten revolver, že ne?“

„Ovšemže jsem ho nabila,“ prohlásila. „Ale jednu díрку jsem nechala prázdnou, jak jsem to viděla v telce. Tak nemůžeš ani omylem vystřelit.“ Stiskla spoušť, aby nám předvedla, jak je to bezpečné. Ozvala se hlasitá rána, z hlavně vyšlehl výstřel a kuře na talíři nadskočilo.

„Svatá matko boží!“ vyjekla máma a vyskočila na nohy tak rychle, že převrhla židli.

„A sakra,“ řekla babička, „nejspíš jsem to zpackala. Asi jsem nechala prázdnou jinou díрку.“ Naklonila se dopředu, aby si prohlédla svoje dílo. „Na první pokus to není špatné. Trefila jsem toho neřáda rovnou do koulí.“

Táta tiskl vidličku tak, že mu zbělely klouby, a v obličeji byl brusinkově rudý. Oběhla jsem stůl a opatrně babičce sebrala revolver. Vytřepala jsem náboje a všechno zase uložila zpátky do kabely.

„Podívej se na ten rozbitý talíř,“ zaúpěla máma. „Je ze soupravy. Čím ho nahradím?“ Zvedla talíř a všichni jsme tiše zírali na kulatou díрку v ubrusu a kulku zarytou v mahagonovém stole.

Babička promluvila jako první. „Z toho střelení mi vyhládlo. Podejte mi někdo brambory.“

Vcelku se dá říct, že Bernie Kuntz ten večer zvládl docela dobře. Nepocvrnkal si kalhoty, když babička ustřelila kuřeti biskupa. Zmohl dvě porce mámina nákypu z růžičkové kapusty, který zrovna nemusím. A ke mně se choval vcelku snesitelně a příjemně, přestože bylo nabíledni, že není našim osudem skončit pod jednou peřinou a že mám praštěnou rodinu. Motiv jeho vlídnosti byl průzračně jasný. Nevlastnila jsem žádné spotřebiče. Romantika je dobrá pro ukrácení pár večerních hodin, ale provize vám zaplatí dovolenou na Havaji. Takže jsme to nakonec dali dohromady. On chtěl prodat a já koupit a nepříčilo se mi přijmout jeho nabídku desetiprocentní slevy. A jako premií

za to, že jsem tam celý večer useděla, jsem se něco dozvěděla o Ziggym Kuleszovi. Kupoval si maso od muže jménem Sal Bocha, o němž se ví, že spíš přijímá sázky, než krájí plátky.

Uložila jsem si tu informaci hluboko do paměti pro případné budoucí použití. Teď mi sice významná nepřipadala, ale kdoví, co všechno se může hodit.

Seděla jsem doma u stolu se sklenicí ledového čaje a Morelliho složkou a snažila se vykoumat nějaký akční plán. Vyrobila jsem misku pražené kukuřice pro Rexe. Stála vedle mě na stole a Rex byl v misce, tvářičky nacpané kukuřicí, očka mu zářila a fousky se jen míhaly.

„Tak co, Rexi,“ řekla jsem, „co myslíš? Podaří se nám chytout Morelliho?“

Někdo zaklepal na dveře z chodby a Rex i já jsme znehybněli: jen jsme tam tiše seděli a natahovali uši. Nikoho jsem nečekala. Většina mých sousedů byla v důchodovém věku. S žádným z nich jsem se nijak zvláště nekamarádila. Netušila jsem, kdo by mi mohl klepat na dveře o půl desáté večer. Možná paní Beckerová ze třetího patra. Občas zapomíná, kde bydlí.

Klepání pokračovalo a Rex i já jsme otočili hlavy ke dveřím. Byly to těžké kovové dveře s bezpečnostním kukátkem, závorou a tlustým zajišťovacím řetízkem. Při hezkém počasí jsem nechávala okna ve dne v noci otevřená, ale dveře jsem vždycky zamykala. Přes ty dveře by se nedostal ani Hannibal se svými slony, kdežto okny mohl klidně prolézt každý idiot, který dokázal vyšplhat po požárním žebříku.

Zakryla jsem misku s kukuřicí poklopem od pánve, aby Rex nemohl vylézt ven, a šla na výzvědy. Když jsem měla ruku na klíce, klepání náhle ustalo. Vyhlédla jsem kukátkem a neviděla nic než černou tmou. Někdo zakryl kukátko prstem. To není dobré znamení. „Kdo je tam?“ zavolala jsem.

Přes dveřní rám pronikl tichý zlověstný smích a já odskočila. Za smíchem následovalo jediné slovo. „Stephanie.“

Nedalo se pochybovat, komu ten hlas patří. Zněl melodicky a výsměšně. Ramirez.

„Přišel jsem si s tebou pohrát, Stephanie,“ prozpěvoval. „Co ty na to?“

Cítila jsem, jak mi měknou kolena a narůstá ve mně iracionální strach. „Jdi pryč, nebo zavolám policii.“

„Nemůžeš zavolat *nikoho*, mrcho. Nemáš telefon. Víím to, protože jsem zkoušel tvoje číslo.“

Rodiče nikdy nechápali mou potřebu být nezávislá. Jsou přesvědčení, že žiju osamělým, ustrašeným životem, a ať se jim to snažím jakkoli vymluvit, o opaku je nepřesvědčím. Pravdou je, že se nebojím skoro nikdy. Možná sem tam nějaké té odpudivé nohaté havěti. Podle mého názoru je dobrý jen ten

pavouk, který je mrtvý, a ženská práva nestojí za zlámanou grešlí, pokud to znamená, že nemůžu požádat mužského, aby za mě tyhle potvory hubil. Netrápí mě starost, že by mi mohli tlouct na dveře nebo vlézt do bytu otevřeným oknem skinheadi s vražednými sklony. Koneckonců, jejich pole působnosti je spíš někde u nádraží. K přepadení a vykrádání aut dochází v mé čtvrti taky jen minimálně a téměř nikdy nekončí smrtí.

Až do téhle chvíle jsem zažila opravdový strach jen při nepříliš častých příležitostech, kdy jsem se v noci probudila celá vyděšená z možné invaze mystických hrůz – přízraků, strašidel, upírů či mimozemšťanů. Jako vězeň své vlastní přebujelé fantazie jsem ležela v posteli, neodvažovala se dýchat a jen čekala, kdy začnu levitovat. Musím uznat, že by bylo útěšné, kdybych nemusela čekat sama, ačkoli, když se to tak vezme, který jiný běžný smrtelník kromě Billa Murrye by mi byl k něčemu dobrý při zběsilém útoku strašidel? Naštěstí mi nikdy nikdo nezakroutil hlavou párkrát dokola ani mě netransportoval paprskem bůhvíkam a nezjevil se mi žádný Elvis. A k nadzemskému zážitku jsem měla nejbliž, když před čtrnácti lety za vitrínou s dortíky přitiskl k mým rtům ty svoje Joe Morelli.

Přes dveře se zvučně ozval Ramirezův hlas. „Nemám rád nevyřízený účty se ženskajma, Stephanie Plumová. Nemám rád, když ženská uteče před šampionem.“

Zkusil zarumplovat klikou a mně se na chvíli stáhl žaludek a srdce mi vylítlo až do krku. Dveře vydržely a pulz mi klesl na úroveň, kdy už mi nehrozil infarkt.

Několikrát jsem se zhluboka nadechla a usoudila, že nejlepší bude prostě ho ignorovat. Nechtěla jsem se pouštět do žádných slovních potyček a řvát přes dveře jak na lesy. A taky jsem si nepřála, aby to bylo ještě horší, než už to je. Zaryglovala jsem okna v obýváku a zatáhla závěsy. Pak jsem se vrhla do ložnice a chvíli uvažovala, jestli bych neměla slézt po požárním žebříku a přivolat pomoc. Nakonec jsem ten nápad zavrhla. Nehodlala jsem té hrozbě přičítat větší význam, než jaký asi tak mohla mít. Nic tak strašného se neděje, řekla jsem si. Není čeho se bát. Obrátila jsem oči v sloup. Není čeho se bát... jen vyšinitého kriminálního, co váží sto patnáct kilo, stojí za mými dveřmi a nadává mi.

Připlácla jsem si ruku přes pusu, abych se hystericky nerozbrečela. Jen žádnou paniku, řekla jsem si. Sousedí začnou zanedlouho zjišťovat, co se děje. Ramirez se bude muset stáhnout.

Vytáhla jsem z kabely revolver, vrátila se ke dveřím a znovu vyhlédla kukátkem. Tentokrát nebylo zakryté a chodba se zdála být prázdná. Přiložila jsem ucho ke dveřím a poslouchala. Nic. Vysunula jsem závoru a pootevřela

dveře na škvíru. Megařetěz jsem nechala zasunutý tak, aby dveře pevně jistil, a třímala revolver ve stavu pohotovosti. Nikde nic, Ramizer se nenacházel v dohledu. Vyhákla jsem řetěz a vykoukla do chodby. Všude klid. Byl skutečně pryč.

Pak můj pohled upoutala jakási ohavná hmota, sklouzávající po přední straně mých dveří. Tušila jsem, že to není tapiokový pudink. S žaludkem zvednutým jsem zavřela dveře, zamkla a upevnila řetěz. No bezva. Dělán tuhle práci dva dny a psychouš světového formátu si ho právě vyhonil před mým bytem a ohodil mi dveře.

Když jsem pracovala pro firmu *E. E. Martin*, něco takového se mi nikdy nestalo. Jednou se mi vyčural na nohu bezdomovec a občas se stávalo, že si na vlakovém nádraží nějaký úchyl stáhl kalhoty, ale v Newarku víte, že se tyhle věci dají čekat. Naučila jsem se nebrat si to osobně. Jenže tahle záležitost s Ramirezem patřila do úplně jiného soudku. Tohle bylo fakt děsivé.

Vykvikla jsem úlekem; někde nade mnou se otevřelo a zase zavřelo okno. Paní Delgadová vypouští na noc kočku ven, řekla jsem si. Tak se přece vzpamatuj. Musela jsem odvést své myšlenky od Ramirezze, takže jsem začala pilně shledávat věci, které by se daly zastavit. Moc toho nezbyvalo. Walkman, žehlička, perlové náušnice z mé svatby, kuchyňské hodiny ve tvaru kuřete, zarámovaný plakát Anselma Adamse a dvě stylové stolní lampičky. Doufala jsem, že to bude stačit k zaplacení telefonního účtu a zapojení mého aparátu. Nechtěla jsem si zopakovat představení, při němž jsem uvězněná ve svém bytě a nemůžu si zavolat o pomoc.

Vrátila jsem Rexe do klece, vyčistila si zuby, převlékla se do noční košile, zalezla do postele a nechala všechna světla svítit na plné pecky.

Ráno hned po probuzení jsem ze všeho nejdřív vyhlédla kukátkem na chodbu. Nic tam nevybočovalo z normálu, takže jsem se rychle osprchovala a oblékla. Rex spal jako dřevo v plechovce od polévky, zmožen tím, jak celou noc běhal na svém kolotoči. Dala jsem mu do klece čistou vodu a naplnila mu misku nevábnými granulemi pro křečky. Hrnek kávy by se báječně hodil. Bohužel, káva se doma nevyskytovala.

Přistoupila jsem k oknu v obýváku, zkontrolovala, jestli na parkovišti nevidím Ramirezze, vrátila se ke dveřím a ještě jednou obhlédla terén kukátkem. Vysunula jsem závoru a otevřela dveře s řetězem bezpečně zaháknutým na svém místě. Přiložila jsem ke šterbině nos a začichala. Žádného boxera jsem necítila, takže jsem zavřela, vyhákla řetěz a znovu otevřela. Vykoukla jsem s revolverem odjištěným. Chodba byla prázdná. Zamkla jsem a plížila se chodbou. Výtah zacinkal, dveře se s vrznutím otevřely a já málem zastřelila

starou paní Moyerovou. O překot jsem se jí omlouvala, navykládala jí, že ta zbraň není opravdová, stáhla se ke schodům a odvěkla první dávku krámu ven k autu.

Když Emilio konečně otevřel svou zastavárnu, pocítovala jsem kofeinový absták. U náušnic jsem se pokoušela vyšroubovat cenu výš, ale nešlo mi to od srdce a nakonec jsem věděla, že mě pořádně oškubal. Nijak zvlášť mi na tom nezáleželo. Měla jsem, co jsem potřebovala. Peníze pro malou zbraň a na uhrazení telefonního účtu, a ještě mi zbylo dost na borůvkový vdoleček a velké kafe.

Dopřála jsem si pětiminutový luxus vychutnávání snídaně a rozjela se do sídla telefonního operátora. Když jsem stála u světel, začali na mě troubit dva chlápkové v pick-upu. Z jejich gestikulace jsem usoudila, že se jim líbí nový nátěr mého vozu. Co přesně říkají, jsem neslyšela přes rámus motoru. Díkybohu za malé dary.

Po chvíli jsem si všimla, že se kolem mě tvoří jakýsi mlžný opar, a došlo mi, že se z auta valí kouř. Ne takový ten mírumilovný obláček sražené páry za chladného dne. Tenhle kouř byl černý a hustý, a jelikož mi chyběl výfuk, valil se přímo pode mnou. Zasadila jsem přístrojové desce ránu pěstí, abych zjistila, jestli ještě fungují kontrolky, a samosebou na mě zablikalo červené světélko signalizující nedostatek oleje. Na příštím rohu jsem zajela k benzince, koupila plechovku 10-W-30, nalila olej do auta a zkontrolovala, jestli je ho už v nádrži dost. Pořád ho tam bylo málo, tak jsem přidala druhou plechovku.

Další zastávka, telefonní operátor. Srovnat účet a zařídít, abych zas mohla využívat telefonní služby, bylo jen o trochu méně složité než získat zelenou kartu. Nakonec jsem jim navykládala, že se mnou bydlí slepá a senilní babička, u níž jsou infarkty na denním pořádku, a mít telefon by případně mohlo být otázkou života a smrti. Pochybuju, že mi to ta ženská za přepážkou věřila, ale myslím, že mně připsala pár bodíků za pobavení, a slíbila, že ještě dnes někdo přijde a telefon zapojí. Povedlo se. Jestli se Ramirez vrátí, budu moct zavolat poldy. Jako rezervu jsem si hodlala pořídit obranný sprej. S revolverem mi to moc nešlo, ale se sprejem umím řídit jako saň.

Než jsem dojela ke krámu se střelnými zbraněmi, indikátor oleje už zase blikal. Žádný kouř jsem neviděla, takže jsem usoudila, že se zasekla kontrolka. A vůbec, bylo mi to fuk, za olej jsem už žádné peníze vyhazovat nemínila. Tohle auto se bez něj bude muset obejít. Až shrábnu těch deset táců jako odměnu, koupím mu oleje, kolik bude chtít – a pak ho shodím z mostu.

Vždycky jsem si představovala, že majitelé obchodů se zbraněmi jsou hřmotní vazouni a nosí baseballové čepice s reklamami výrobců motorek. Předpokládala jsem, že mají jména jako Bubba a Billy Bob. V tomhle krámě

prodávala žena jménem Sunny, čtyřicátnice s kůží opálenou do odstínu a struktury doutníku, vlasy odbarvenými na kanárkově žlutou barvu a hlasem, z něhož se dalo poznat, že denně zdolá dvě krabičky cigaret. Měla na sobě náušnice s falešnými drahokamy, upnuté džíny a na nehtech namalované malinké palmičky.

„Hezká práce,“ pochválila jsem jí nehty.

„Dělá je Maura v Paláci kosmetiky. Je geniální manikérka a odstraní vám chloupky voskem, že budete hladká jako kulečnicková koule.“

„To si musím zapamatovat.“

„Ptejte se na Mauru. Řekněte, že vás posílá Sunny. A co pro vás můžu udělat dnes? Už vám došly náboje?“

„Potřebuju obranný sprej.“

„Jakej druh používáte?“

„Je jich víc než jeden?“

„Propána, to víte, že jo. Vedeme celou řadu sebeobránných sprejů.“ Hrábala do skříně vedle sebe a vytáhla několik balíčků v průsvitné fólii. „Tohle je originální *Mace*. Pak tu máme *Peppergard*, ekologicky bezpečnou alternativu, kterou teď používá většina policejních oddělení. A jako poslední, i když rozhodně ne kvalitou, je tu značka *Strážce bezpečí*, skutečná chemická zbraň. Chlapa jako horu složí za šest vteřin. Paralyzuje nervovou soustavu. Tenhle sajrát se jen dotkne vaší kůže a jste kaput. Je fuk, jestli jste opilá nebo zdrogovaná. Stačí jedno stříknutí a je po všem.“

„To zní nebezpečně.“

„Taky je, to mi věřte.“

„Má to fatální následky? Páchá to trvalé škody?“

„Jediným trvalým následkem pro vaši oběť bude vzpomínka na skrznaskrz pokořující zážitek. Samozřejmě dochází ke krátkodobému ochrnutí, a když pomine, obvykle se dostavuje hojné zvracení a monstrózní bolest hlavy.“

„No já nevím. Co kdybych to nedopatřením stříkla na sebe?“

Zašklebila se. „Drahoušku, tomu byste se měla vyhnout.“

„Zní to složitě.“

„Není to ani trochu složitě. Je to stejně tak jednoduché jako položit prst na knoflík. Propánakrále, vždyť jste profesionálka.“ Popleskala mě po ruce. „Vemte si *Strážce bezpečí*. Rozhodně neprohloupíte.“

Nepřipadala jsem si jako profesionálka. Připadala jsem si jako idiot. Kritizuju zahraniční vlády za používání chemických zbraní a klidně si kupuju nervový plyn od ženské, která si depiluje voskem ohanbí.

„*Strážce bezpečí* se prodává v několika velikostech,“ poučila mě Sunny. „Já nosím na klíčenice sedmnáctigramový model. Má vlastní karabinku z nereza-

vějíci oceli, dodává se v pěkném koženém pouzdře a můžete si vybrat ze tří barevných odstínů.“

„Páni, ze tří odstínů.“

„Měla byste si ho vyzkoušet,“ nabízela mi. „Abyste si byla jistá, že víte, jak ho použít.“

Vyšla jsem ven, natáhla ruku před sebe a stríkla. V tu chvíli se otočil vítr a já vběhla dovnitř a zabouchla dveře.

„Tenhle vítr je prevít,“ řekla Sunny. „Možná byste radši měla vyjít zadem. Projděte to rovnou přes střelnici.“

Udělal jsem, co mi poradila, a když jsem se ocitla na ulici, vrhla jsem se k autu a rychle do něj naskočila pro případ, že by ještě ve vzduchu visely nějaké kapičky *Strážce bezpečí* a vyčkávaly, aby mohly zaútočit na mou nervovou soustavu. Strčila jsem klíček do startéru a snažila se nepropadnout panice při pomyslení, že se mi mezi kolena pohupuje slzný plyn pod tlakem deset kilo na čtvereční centimetr, což mé mysli znělo prakticky stejně jako nervová bomba. Motor naskočil a kontrolka oleje se znovu rozsvítila; vypadala velmi rudě a tak trochu freneticky. Do háje! Přiděl jí číslo, pomyslela jsem si. Na seznamu problémů, které jsem musela vyřešit, olej nefiguroval ani v první desítce.

Zařadila jsem se do provozu a odmítla se podívat do zpětného zrcátka na výmluvná mračna dýmu. Carmen bydlela několik bloků východně od Stark Street. Nijak úžasné to tam nebylo, ale nejhorší taky ne. Měla byt v domě ze žlutých cihel, který vypadal, že by potřeboval pořádně vydrhnout. Čtyři patra bez výtahu. Otlučené kachličky v malé vstupní hale. Její byt se nacházel ve druhém patře. Než jsem se dopracovala ke dveřím, byla jsem pěkně zpocená. Žlutou pásku vyznačující místo činu už odstranili, ale na dveřích visel zámek. Ve druhém patře byly ještě další dva byty. Zaklepala jsem na oboje dveře. Za prvními se nikdo neozval. Druhé mi přišla otevřít žena hispánského původu, paní Santiagová, jíž mohlo být něco kolem padesáti. U boku držela dítě. Černé vlasy měla úhledně stažené z kulatého obličeje. Na sobě měla modré domácí šaty z bavlny a froté pantoflíčky. Z přítmi bytu doléhal ke dveřím tlumený zvuk televize. Viděla jsem, jak se na pozadí obrazovky rýsují dvě malé hlavičky. Představila jsem se a dala jí vizitku.

„Nevím, jestli vám k tomu můžu ještě něco říct,“ omlouvala se. „Carmen tady bydlela jen krátce. Nikdo ji neznal. Byla tichá, s nikým se nestýkala.“

„Viděla jste ji od té střelby?“

„Ne.“

„Nevíte, kde by mohla být? U přátel? Nebo třeba u příbuzných?“

„Neznala jsem ji. Nikdo ji neznal. Prý dělala v nějakém baru na Stark Street... jmenuje se to tam *Step In*. Možná ji znal někdo odtamtud.“

„Byla jste doma v tu noc, kdy se to všechno seběhlo?“

„Ano. Pozdě večer jela u Carmen televize na plný pecky. Nikdy dřív ji neměla puštěnou tak hlasitě. Pak někdo zabušil na její dveře. Nějakej chlap. Prý to byl polda. Nejspíš musel bušit, poněvadž ho kvůli tomu kraválu od televize neslyšela. Pak se ozvalo střílení a zavolala jsem poldy. Na chodbě mezitím vypukl rozruch, tak jsem otevřela dveře a vykoukla ven.“

„A?“

„Byl tam John Kuzack a ještě nějací lidi z baráku. Jeden o druhýho se staráme. Nejsme z těch, co se tváří, jako že nic nevidí a neslyší. Proto tu taky nemáme žádný drogy. S tímhle svinstvem jsme tu nikdy trable neměli. Když jsem vyhlídla ven, John stál u toho poldy. Vlastně ještě nevěděl, že je to polda. Viděl někoho zastřelenýho ve dveřích Carmenina bytu a tenhle chlápek držel bouchačku, tak pohotově zasáh.“

„Co se stalo pak?“

„Nastal hroznej zmatek. Na chodbě se motala spousta lidí.“

„Byla tam Carmen?“

„Tu jsem neviděla. Seběhla se tam spousta lidí. Všichni chtěli vědět, co se stalo, víte? Lidi se tomu mrtvýmu snažili pomoci, ale nemělo to smysl. Měl to za sebou.“

„V bytě u Carmen prý byli dva muži. Viděla jste toho druhého?“

„Nejspíš jo. Byl tam chlápek, kterýho jsem neznala. Nikdy předtím jsem ho neviděla. Snědej tmavovlasej hubeňour, třicátník s divným obličejem. Jako by mu ho někdo rozplác lívanečnickem. Měl nos jako placku. Proto jsem si ho všimla.“

„Co se s ním stalo?“

Pokrčila rameny. „Nevím. Nejspíš prostě odešel. Jako Carmen.“

„Možná bych si přece jen měla promluvit s Johnem Kuzackem.“

„Bydlí ve 4B. Měl by bejt doma. Je teď nezaměstnanej.“

Poděkovala jsem jí a vyšla o dvě patra výš. V duchu jsem uvažovala, co je to za člověka, když byl ochoten odzbrojit Morelliho. Zaklepala jsem na dveře s označením 4B a čekala. Pak jsem zaklepala znovu, tak důrazně, že mě bolely kotníky prstů. Dveře se rozlétly a v tu chvíli jsem znala odpověď na otázku, co je ten člověk zač. John Kuzack měřil sto devadesát čísel, vážil přes metrák, šedivější vlasy měl svázané do ohonu a na čele vytetovaného chřestýše. V jedné ruce držel televizní program a ve druhé plechovku piva. Z hlubin jeho bytu se linula vůně marjánky. Veterán z Vietnamu, pomyslela jsem si. Od leectva.

„John Kuzack?“

Úkosem na mě shlédl. „Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se.

„Snažím se něco zjistit o Joeovi Morellim. Doufala jsem, že byste mi mohl něco povědět o Carmen Sanchezové.“

„Jste od policie?“

„Pracuju pro Vincenta Pluma. Složil za Morelliho kauci.“

„Moc jsem Carmen Sanchezovou neznal,“ řekl. „Párkrát jsem ji tu viděl. Jen jsme se pozdravili. Případla mi docela milá. Zrovna jsem šel nahoru po schodech, když jsem zaslech to střílení.“

„Paní Santiagová z druhého patra říkala, že jste střelce zadržel.“

„Jo. Nevěděl jsem, že je to polda. Věděl jsem jen, že někoho odprásk a je pořád ještě ozbrojenej. Na chodbu se sbíhala spousta lidí a on na ně, aby se nepřibližovali. Ta situace se mi nelíbila, tak jsem ho vzal přes hlavu kartonem šesti piv. Šel do vývrtky a byl tuhej.“

Karton šesti piv? Málem jsem se nahlas rozesmála. V policejní zprávě stálo, že Morelliho někdo udeřil tupým předmětem. O šesti pivech se tam nic nepsalo.

„To bylo velice statečné.“

Zazubil se. „Houby, se statečností to nemělo nic společnýho. Dožralo mě to.“

„Nevíte, co se stalo s Carmen?“

„Ne. Nejspíš se v tom zmatku zdejchla.“

„A od té doby jste ji neviděl?“

„Ne.“

„Co ten další svědek? Paní Santiagová říkala, že tam byl nějaký muž s placatým nosem...“

„Vzpomínám si, že jsem ho zahlíd, ale to je tak všecko.“

„Poznal byste ho, kdybyste ho ještě někdy viděl?“

„Nejspíš jo.“

„Myslíte, že by někdo v tomhle domě mohl vědět víc o tom zmizelém svědkovi?“

„Jedinej, kdo si ho dobře prohlíd, byl Edleman.“

„Bydlí tady?“

„Bydlel. Před tejdnem ho přejelo auto. Rovnou před barákem. Řidič ujel.“ Cítila jsem, jak se mi sevřel žaludek. „Myslíte si, že má Edlemanova smrt nějakou souvislost s vraždou Kuleszy?“

„Suď bůh.“

Poděkovala jsem Kuzackovi za ochotu a ze schodů scházela pomalu, omámená už jen dýmem, co se linul z bytu.

Blížilo se poledne a dělalo se čím dál větší horko. Ráno jsem se rozhodla pro kostým a podpatky ve snaze vypadat důstojně a vzbuzovat důvěru. Když jsem zaparkovala před Carmeniným činžákem, nechala jsem okénka stažená, protože jsem napůl doufala, že mi auto někdo ukradne. Nikdo to neudělal,

takže jsem se sesula za volant a dojedla fíkové koláčky, vyfouknuté ze spíže u našich. Od Carmeniných sousedů jsem se toho moc nedověděla, ale aspoň mě nikdo nenapadl a neskutálela jsem se ze schodů.

Dalším bodem na seznamu byl Morelliho byt.

5

Zavolala jsem Rangerovi a požádala ho o pomoc, poněvadž na to, abych provedla sama vloupání a vniknutí, jsem byla moc zbabělá. Když jsem zajížděla na parkoviště, Ranger už na mě čekal, celý v černém. Černý nátělník, černé pracovní kalhoty. Opíral se o naleštěný černý mercedes, z kterého trčelo tolik antén, že by ho to dostalo snad i na Mars. Zaparkovala jsem o pár míst dál, abych mu výfukovými plyny nezačoudila vysoký lesk.

„To je tvoje auto?“ zeptala jsem se. Jako by mohlo patřit k někomu jinému.

„Mám v životě kliku.“ Sklouzl pohledem k mé nově. „Prima výzdoba,“ poznamenal. „Byla jsi na Stark Street?“

„Jo a šlohli mi rádio.“

„He he he. To je od tebe hezké, že přispíváš těm, co nemaj takové štěstí.“

„Jsem ochotná přispět celým autem, ale nikdo ho nechce.“

„To, že je někdo cvok, ještě neznamená, že je hlupák.“ Pokynul směrem k Morellimu bytu. „Zdá se, že nejsou doma, takže si uděláme prohlídku bez průvodce.“

„Je to nezákonné?“

„Kdepak. Zákon je na naší straně, beruško. Lovci zločinců si můžou dělat, co chtějí. Ani nepotřebujeme příkaz k domovní prohlídce.“ Opásal se černým nylonovým páskem a zastrčil do pouzdra svůj glock ráže devět. Pak na pásek přicvakl náramky a natáhl si tutéž volnou černou bundu, jakou měl na sobě, když jsem se s ním sešla tenkrát v kavárně. „Nečekám, že tam Morelli bude, ale jeden nikdy neví,“ prohlásil. „Radši buď vždycky připravená.“

Tušila jsem, že bych měla podniknout stejná opatření, ale neuměla jsem si představit, jak bych vypadala s pistolí zastrčenou za pásek sukně. Beztak by to bylo prázdné gesto, protože Morelli věděl, že nemám žaludek na to, abych ho odpráskla.

Prošli jsme přes parkoviště a chodbičkou k Morelliho bytu. Ranger zaklepal na dveře a chvíli počkal. „Je někdo doma?“ zahulákal. Nikdo se neozval.

„Co teď?“ zeptala jsem se. „Vykopneš dveře?“

„To mě ani nenapadne. Takovými frajerskými kousky si můžeš leda tak zlomit nohu.“

„Něčím otevřeš zámek, co? Čím to děláš, kreditkou?“

Zavrtěl hlavou. „Moc se díváš na telku.“ Vytáhl z kapsy klíč a zastrčil ho do zámku. „Řekl jsem si o klíč správci, když jsem tu na tebe čekal.“

Morelliho byt sestával z obýváku, jídelního výklenku, mrňavé kuchyňky, koupelny a ložnice. Byl relativně čistý a spoře zařízený. Malý dubový stůl, čtyři židle s opěradly z vodorovných příček, pohodlný gauč, konferenční stolek a jedno křeslo. V obýváku měl drahé stereo a v ložnici malý televizor.

S Rangerem jsme prohledali kuchyň. Hledali jsme nějaký adresář a prohrabávali se v účtech, ledabyle naházených na hromádku vedle opékače topinek.

Uměla jsem si snadno představit, jak Morelli ve svém bytě hází klíče na linku, stahuje si boty a čte poštu. Zaplavila mě vlna výčitek, když jsem si uvědomila, že si s největší pravděpodobností už nikdy nebude svobodně užívat všech těchhle prostých rituálů. Když zabil člověka, skoncoval navždycky se svým životem. Byla to tak příšerná škoda. Jak mohl provést takovou hloupost? Jak mohl zabřednout do tak hrozného srabu? Jak se to lidem může stát?

„Nikde nic,“ zkonstatoval Ranger. Stiskl tlačítko na Morelliho záznamníku.

„Ahoj, frájo,“ zavrkal ženský hlas. „To jsem já, Carlene. Zavolej mi.“ Píp.

„Joseph Anthony Morelli, tady je tvoje matka. Jsi tam? Haló. Haló.“ Píp.

Ranger záznamník převrátil a zapsal si bezpečnostní a speciální záznamový kód. „Když máš tyhle čísla, můžeš si jeho vzkazy poslechnout odkudkoli. Možná se z toho něco vyvrbí.“

Přesunuli jsme se do ložnice a probrali se jeho zásuvkami, prolístovali knihy a časopisy a prohlédli fotky na toaletním stolku. Samé rodinné snímky. Nic užitečného. Žádné fotky Carmen. Zásuvky byly z velké části prázdné. Odesl si všechny ponožky a spodní prádlo. Škoda. Docela jsem se těšila, že si prohlídnu jeho spodňáry.

Nakonec jsme se vrátili do kuchyně.

„Je to tu čisté,“ řekl Ranger. „Nenajdeš tady nic, co by ti pomohlo. A pochybuju, že se sem vrátí. Podle mě to vypadá, že už si odnesl všechno, co potřebuje.“ Sundal z háčku na kuchyňské zdi svazek klíčů a hodil mi je na dlaň. „Tyhle si nechej. Nemusíš otravovat správce, kdyby ses pro něco chtěla vrátit.“

Zamkli jsme a prostrčili univerzální klíč okénkem ve správcových dveřích. Ranger vklouzl do mercedesu, nasadil si zrcadlové brýle, stáhl stropní okénko, sešlápl plyn, až motor zaburácel, a vyřítil se z parkoviště jako nějaký Batman.

Rezignovaně jsem vzdychla a zahleděla se na novu. Crčel z ní olej. O dva fleky dál se na sluníčku blyštěl Morelliho nový červenozlatý džíp cherokee. Cítila jsem, jak mě tíží klíčky, které se mi pohupovaly na prstě. Jeden od bytu a dva od auta. Usoudila jsem, že by neškodilo prohlédnout si ho zblízka, a tak jsem otevřela dvířka džípu a nakoukla dovnitř. Ještě to tam vonělo novotou.

Přístrojová deska nezaprášená, koberečky čerstvě vyklepané a bez poskvrny, červené čalounění dokonale hladké. Auto mělo pětistupňovou převodovku, pohon všech čtyř kol a dost koní, aby na to chlap mohl být patřičně hrdý. K výbavě patřila klimatizace, autorádio značky Alpine s kazetovým přehrávačem, obousměrná policejní vysílačka, mobilní telefon a antiradar. Bylo to senzační fáro. A patřilo Morellimu. Připadalo mi nefér, že gauner jako on má mít tak báječný vůz a já takovou popelnici.

Když už jsem otevřela dvířka, nejspíš bych měla na chvíli nastartovat, pomyslela jsem si. Pro auto není dobré, aby jen tak stálo a nikdo v něm nejedil. To přece všichni vědí. Nabrala jsem zhluboka dech a opatrně se usadila za volantem. Nastavila jsem si sedadlo a zpětné zrcátko. Položila jsem ruce na volant a vychutnávala ten dotek. Kdybych měla takovéhle fáro, určitě bych Morelliho chytila, řekla jsem si. Jsem chytrá. A vytrvalá. Jediné, co potřebuju, je vůz. Jestlipak bych v něm uměla jezdit. Možná motoru nestačí jet naprázdno. Asi by bylo dobré objet blok. A nejspíš ještě lepší, kdybych s ním tak den dva jezdila, aby se všechno pěkně protočilo a protáhlo.

Tak jo, koho jsem tím chtěla oblafnout? Pohrávala jsem si s nápadem ukrást Morellimu auto. Ne ukrást, polemizovala jsem sama se sebou. Zabavit. Koneckonců jsem ho měla oficiálně dopadnout a v případě nutnosti bych pravděpodobně mohla zrekvírovat vůz. Mrkla jsem na novu. Připadalo mi to jako krajní nouze.

Vyfouknout Morellimu fáro mělo ještě jednu výhodu. Byla jsem si jistá, že se mu to nebude ani trochu líbit. Jestli ho to dostatečně naštvě, možná provede nějakou hloupost a přijde si pro ně.

Otočila jsem klíčkem v zapalování a snažila se nevnímat, že mi srdce buší v dvojnásobném tempu. U lovců zločinců spočívá tajemství úspěchu v tom, že dokážou vystihnout správnou chvíli, řekla jsem si. Pružnost. Přizpůsobivost. Kreativní myšlení. Všechny nezbytné atributy. A taky neškodí mít kuráž.

Chvíli jsem zhluboka dýchala, abych sebou nesešla a nenabourala své první ukradené auto. Na denním rozvrhu jsem měla ještě jeden bod. Musela jsem navštívit grilbar *Step In*, místo Carmenina posledního známého zaměstnání. Grilbar se nacházel na Stark Street, jen dva bloky od tělocvičny. Napadlo mě, že bych měla sjet domů a převléknout se do něčeho ležérnějšího, ale nakonec jsem se rozhodla zůstat v kostýmu. Ať už na sobě budu mít cokoli, mezi pravidelnými štaggasty baru se budu beztak vyjímat jako pěst na oko.

Místo k zaparkování jsem našla o půl bloku dál. Zamkla jsem auto, odmaširovala k baru a tam zjistila, že je zavřeno. Na dveřích visel zámek. Okna zatlučená prkny. Nikde žádné vysvětlení. Nebyla jsem nijak zvlášť zklamaná. Po tom incidentu v tělocvičně jsem se netěšila, jak vniknu do další bašty muž-

ství na Stark Street. Oddusala jsem zpátky k džípu a projela Stark Street až na konec a zase zpátky čistě pro případ, že bych tam náhodou zahlédla Morelliho. Když jsem ten manévr zopakovala po páté, přestalo mě to bavit a taky mi docházel benzin, takže jsem toho nechala. Prohledala jsem přihrádku, jestli by se tam nenašla kreditka, ale nebyla tam. No bezva. Došel benzin, došly prachy a žádná kreditkarta v dohledu.

Pokud jsem měla pokračovat ve stíhání Morelliho, potřebovala jsem hoto vost na běžné výdaje. Nemohla jsem pořád žít z ruky do úst. Řešením mého problému byl evidentně Vinnie. Bude mi muset vyklopit zálohu. Zastavila jsem u světel a využila té chvíle k zevrubné prohlídce Morelliho telefonu. Zapnula jsem ho a zablikalo na mě jeho číslo. Jak příhodné. Řekla jsem si, že když už něco dělám, tak pořádně. Proč zůstat jen u toho, abych mu štípla auto? Můžu rovnou volat na jeho účet.

Brnkla jsem Vinniemu do kanceláře. Vzala to Connie.

„Je tam Vinnie?“ zeptala jsem se.

„Jo,“ řekla. „Bude tady celé odpoledne.“

„Za deset minut jsem tam, musím s ním rozhodně mluvit.“

„Chytla jsi Morelliho?“

„Ne, ale zkonfiskovala jsem mu vůz.“

„Má stahovací střechu?“

Obrátila jsem oči v sloup. „Nemá.“

„Tak to je v pytli,“ prohlásila.

Zavěsila jsem a odbočila na Southard. Přemítala jsem, co by tak mohla být rozumná záloha. Potřebovala jsem prachy na překlepaní dvou týdnů, a pokud jsem měla jezdit v Morelliho autě, abych ho dopadla, asi bych taky měla investovat do zabezpečovacího systému. Nemohla jsem to auto hlídat ve dne v noci a nechtěla jsem, aby mi ho Morelli vyfoukl, až budu spát nebo si odskočím na záchod či nakoupit.

Zvažovala jsem, kolik peněz potřebuju, když vtom zazvonil telefon a při jeho tichém „crrr“ jsem sebou škulba tak, že jsem málem vyjela na chodník. Byl to divný pocit. Jako když vás někdo chytí při poslouchání za dveřmi či lhaní, nebo jako kdybyste seděli na záchodě a najednou se kolem vás sesuly zdi. Cítila jsem iracionální nutkání sjet ke krajnici a vyběhnout s jekotem z vozu.

Bázlivě jsem zvedla sluchátko a přiložila si ho k uchu. „Haló?“ Následovala pauza a pak se ozval ženský hlas. „Chci mluvit s Josephem Morellim.“

Ježkovy zraky! Volala matka Morelliová. Jako bych v tom nevězela už tak až po uši. „Joe tady není.“

„Kdo je to tam?“

„Jsem Joeova známá. Požádal mě, abych občas protočila jeho auto.“

„To je lež,“ prohlásila. „Vím, s kým mluvím. Mluví se Stephanieí Plumovou. Poznám tvůj hlas. Co děláš v Josephově autě?“

Nikdo neumí dát najevo pohrdání jako matka Morelliová. Kdybych mluvila s nějakou obyčejnou mámou, mohla bych jí to vysvětlit nebo se omluvit, ale matka Morelliová ve mně vzbuzovala pekelnou hrůzu.

„Cože?“ křikla jsem. „Neslyším vás. Cože? Co?“

Práskla jsem sluchátkem a vypnula telefon. „Dobrá práce,“ pochválila jsem se. „Velmi dospělé. Velmi profesionální. Opravdu pohotové myšlení.“

Zaparkovala jsem na Hamilton Street a rázným krokem se vydala přes půl bloku za Vinniem. V duchu jsem se připravovala na konfrontaci, snažila se rozpumpovat adrenalin a pozvednout co nejvyšší hladinu své energie. Vtrhla jsem do dveří jako velká voda, zamávala na Connie zvednutými palci a hasila si to rovnou do Vinnieho kanceláře. Dveře byly otevřené. Vinnie seděl za stolem shrbený nad rozpisem dostihů.

„Ahoj,“ řekla jsem. „Jak to jde?“

„Krucipráce,“ zaklel. „Co je zas?“

Tohle mám na své rodině ráda. Jsme si tak blízcí a jeden k druhému se chováme tak vroucně a zdvořile. „Chci zálohu na honorář. Mám s tou prací spoustu výdajů.“

„Zálohu? Děláš si srandu? To je fór, že jo?“

„Nedělám si srandu. Až předvedu Morellioho, dostanu deset tisíc babek. Chci dva předem.“

„Až naprší a uschne. A nemysli, že se od tebe nechám vydírat. Jestli něco vyžvaníš mé staré, bude po mně. A zkus vyždímat práci z mrtvého chlapa, ty chytrá.“

Něco na tom bylo. „Tak jo, fajn, vydírání na tebe nezabírá. Co třeba takhle chamtivost? Dej mi předem dva tácy a pak už nebudu chtít celých deset procent.“

„Co když Morellioho nedopadneš? Na to jsi nepomyslela?“

Jen každou bdělou minutu svého života. „Dostanu ho.“

„Mhm. Rač mě omluvit, že nesdílím tvůj pozitivní postoj. A vzpomeň si, že jsem s tímhle šílenstvím souhlasil, ale jen na týden. Zbývají ti čtyři dny. Jestli Morellioho nepředvedeš do příštího pondělka, dám ho někomu jinému.“

Do kanceláře vešla Connie. „V čem je problém? Stephanie potřebuje prachy? Proč jí nedáš Clarence Sampsona?“

„Kdo je Clarence Sampson?“ zeptala jsem se.

„Jeden z naší rodinky opilců. Obvykle je naprosto mírumilovnej. Sem tam provede nějakou tu hloupost.“

„Jako?“

„Jako že se snaží řídit auto, když má v krvi tak tři promile. Tentokrát měl smůlu, zdemoloval policejní vůz.“

„Najel do policejního auta?“

„Ne tak docela,“ uvedla to Connie na správnou míru. „Pokoušel se v něm jet. Vrazil do krámu s lihovinami na State Street.“

„Máte jeho fotku?“

„Mám tlustospis se spoustou fotek ze dvou dekád. Za Sampsona jsme složili kauci už tolikrát, že znám číslo jeho sociálního zabezpečení nazpaměť.“

Šla jsem za ní do jejího kanclíku a čekala, zatímco se probírala stohem světle hnědých složek.

„Většina našich agentů dělá současně na několika případech,“ vysvětlovala. „Je to tak efektivnější.“ Podala mi tučet složek. „Tohle jsou případy, co měl na starosti Morty Beyers. Bude ještě načas mimo, takže se do toho můžeš klidně pustit. Některé jsou snazší a jiné těžší. Nabifluj si do hlavy jména a adresy a dobře si prohlídni fotky. Nikdy nevíš, kdy se ti poštěstí. Minulý týden čekal Andy Zabotsky ve frontě na kbelík smaženého kuřete a v chlápkovi, co stál před ním, poznal jednoho z těch, co hledáme. Byl to dobrý úlovek. Dealer. Přišli bychom o třicet táců.“

„Nevěděla jsem, že skládáte kauci za drogové dealery,“ podivila jsem se.

„Myslela jsem, že děláte jen malé ryby.“

„Drogoví dealeři jsou dobří,“ vysvětlovala Connie. „Neradi opouštěj revír. Mají své klienty. Vydělávají slušný prachy. Když na nějakou dobu zmizí, dá se počítat s tím, že se zas po čase vynoří.“

Zastrčila jsem si složky do podpaží a slíbila, že si pořídím kopie a originály vrátím Connie. Ta kuřecí historka byla inspirující. Když mohl Andy Zabotsky chytnout takového grázla v prodejně kuřecích dobrot, jaký musím mít potenciál já? Nezdravým jídlem se cpu v jednom kuse. Dokonce ho mám ráda. Možná se u téhle práce uchytím. Jakmile začnu být solventní, mohla bych se živit sbíráním týpků, jako je Sampson, a přitom sem tam někoho zabásnout jen tak u občerstvování.

Vyšla jsem předním vchodem a zalapala po dechu z náhlé absence klimatizace. Bylo čím dál větší vedro. Vzduch horký a dusný, obloha se tetelila v mlžném oparu. Sluníčko štípalo do obnažené kůže a já si dlaní zastínila oči a pohlédla nahoru. Napůl jsem čekala, že tam uvidím ozonovou díru, jak na mě hledí jako obrovské oko nějakého Kyklopa a metá smrtící paprsky radioaktivního čehosi. Víím, že ta díra údajně visí nad Antarktidou, ale zdá se mi logické, že se dřív nebo později odsune nad Jersey. Jersey produkuje močovino-formaldehydovou pryskyřici a shromažďují se v něm odpadky z celého New Yorku. Případně mi vcelku přirozené, že by měl mít vlastní ozonovou díru.

Odemkla jsem džíp a vklouzla za volant. Peníze za dopadení Sampsona mě nedostanou na Barbados, ale aspoň budu mít v lednici něco kromě plísň. A ještě důležitější bylo, že se zacvičím v procesu dopadení a předvedení. Když mě Ranger vzal na policejní stanici kvůli povolení nosit revolver, vysvětlil mi, jak se co dělá, ale vlastnoruční zkušenost se nedá ničím nahradit.

Zapnula jsem telefon a zkusila zavolat Clarenci Sampsonovi. Nikdo to nebral. Číslo do práce jsem v materiálech nenašla. V policejním hlášení stálo, že bydlí na adrese 5077 Limeing Street. Tu ulici jsem neznala, tak jsem se mrkla do mapy a zjistila, že je to jen dva bloky od Stark Street, blízko soudní budovy. Sampsonovu fotku jsem si přilepila k přístrojové desce a každých pár vteřin jsem ji porovnávala s obličejí mužů, které jsem potkávala.

Connie mi navrhla projít bary ve spodní části Stark Street. Strávit radostnou hodinku v Rainbow Room na rohu Stark a Limeing Street se v mém seznamu oblíbených kratochvílí nacházelo hned za uříznutím obou palců tupým nožem. Připadalo mi, že by bylo právě tak efektivní a mnohem míň nebezpečné zůstat v zamčeném džípu a sledovat dění na ulici. Jestli je Clarence Sampson v některém z místních barů, dřív nebo později musí vyjít ven.

Musela jsem ulicí projet několikrát, než jsem na rohu Limeing a Stark našla místo, které se mi líbilo. Měla jsem z něj dobrý výhled na Stark Street a z Limeing jsem viděla asi tak půl bloku. V kostýmu, celá bělostná a s velkým nablýskaným červeným bourákem jsem byla poněkud nápadná, ale ani zdaleka ne tolik, jako kdybych se přihrnula do Rainbow Room. Pootevřela jsem si okénka a uvelebila se na sedadle.

Jakýsi vlasatý mladík s krkem ověšeným zlatem tak za sedm set dolarů se zastavil a hleděl na mě; jeho kámoši postávali opodál. „Ahoj, kočko,“ oslovil mě. „Co tady děláš?“

„Na někoho čekám,“ odpověděla jsem.

„Jo? Tak hezká holka jako ty snad nemusí na nikoho čekat.“

Jeden z jeho kámošů přistoupil blíž. Vyrážel mlaskavé zvuky a mrskal jazykem ze strany na stranu. Když viděl, že upoutal mou pozornost, olízl mi okénko.

Prohrábla jsem kabelu a našla pistoli a obranný sprej. Obojí jsem vyložila na přístrojovou desku. Lidi se pak u mě zastavovali a okouněli, ale nikdo se dlouho nezdržel.

V pět jsem si připadala jako na jehlách a hedvábnou sukni jsem měla v klíně značně pokrčenou. Hledala jsem Clarence Sampsona, ale myslela na Joea Morelliho. Byl někde blízko. Cítila jsem to v kostech. Jako by mou páteř rozechvíval slaboulinký elektrický náboj. V duchu jsem si probírala průběh

zatčení. Nejsnazší by bylo, kdyby mě vůbec neviděl, kdybych se na něj vrhla zezadu a postříkala ho. Pokud by to nešlo, musela bych s ním hodit řeč, počkat na vhodnou chvíli a pak vytasit sprej. Jakmile bude na zemi a zneškodněný, můžu ho spoutat. Pak si můžu volněji vydechnout.

V šest jsem ho měla teoreticky zatčeného zhruba dvaadvacátikrát a byla jsem psychicky připravená na cokoli. O půl sedmé to se mnou začalo jít z kopce a má levá tvář usnula. Protahovala jsem se, jak nejlíp jsem to svedla a zkoušela různé triky na udržení vědomí. Počítala jsem projíždějící auta, potichu si mumlala slova státní hymny a pomalu pročítala seznam přísad na balíčku žvýkaček, které jsem vystrachala ve své kabele. V sedm jsem zavolala na přesný čas a zkontrolovala, jestli jdou Morelliho hodiny správně.

Zrovna jsem v duchu hořkovala nad tím, že mám nesprávnou barvu pleti a patřím k nesprávnému pohlaví na to, abych mohla efektivně působit ve víc než polovině čtvrtí Trentonu, když vtom se z Rainbow Room vypotácel muž odpovídající Sampsonovu popisu. Mrkla jsem na fotku na přístrojové desce. Znovu jsem si toho chlapa prohlédla. Opět se podívala na fotku. Byla jsem si na devadesát procent jistá, že je to Sampson. Velké ochablé tělo, malá hlava ničemy, tmavé vlasy a vousy, běloch. Vypadal jako Pluto. Musel to být Sampson. Koneckonců, kolik tlustých vousatých bělochů může bydlet v téhle čtvrti?

Šoupla jsem pistoli a sprej do kabely, odrazila od chodníku a objela dva bloky, abych mohla odbočit na Limeing a dostala se mezi Sampsona a jeho bydliště. Znovu jsem zaparkovala a vystoupila. Na rohu postávala skupinka teenagerů a poblíž seděly na plácku před domem dvě malé holky s barbínami. Přes cestu stál na ulici umazaný gauč, jemuž chyběly polštáře. Místní verze houpací lavice na verandě. Na gauči seděli dva staříci a beze slova hleděli do prostoru; jejich vrásčité obličejy vypadaly jako bez života.

Sampson pomalu šněroval po chodníku, zjevně v povznesené náladě. Jeho úsměv byl nakažlivý. Taky jsem se na něj pousmála. „Clarence Sampson?“ zeptala jsem se.

„Jo, to jsem já,“ přisvědčil.

Huhňal a páchl špínou jako oblečení, které se celé týdny válelo vespod koše na prádlo.

Napřáhla jsem ruku. „Já jsem Stephanie Plumová. Zastupuju firmu, která za vás složila kauci. Nedostavil jste se k soudu a chceme, abyste si dohodl nový termín.“

Na chvíli zmateně nakrabatil čelo, jak se tu informaci snažil zpracovat, a opět se usmál.

„Nejspíš jsem zapomněl.“

Tak tomuhle se v psychologii neříká osobnost typu A. Sampson se rozhodně nemusel obávat, že by to s ním mohlo seknout kvůli stresu. Bylo spíš pravděpodobné, že umře na netečnost.

Usmívala jsem se ostošest. „Nic se neděje, stává se to pořád. Mám tady auto...“ Mávla jsem rukou směrem k džípu. „Kdyby vás to moc neobtěžovalo, hodím vás na stanici a hned to dáme do pořádku.“

Podíval se nejistě za mě na svůj domek. „No, já nevím...“

Zavěšila jsem se do něj a malinko ho postrčila. Jen takové přátelské štouchnutí, jako když kovboj nahání zatoulané dobytče. Nasměruje ho a popožene. „Nebude to trvat dlouho.“ Jen asi tři týdny.

Překypovala jsem vlídností a šarmem a tlačila ňadry do jeho masitého ramene, abych ho motivovala ještě trochu víc. Přistrkala jsem ho k autu a otevřela dvířka na straně spolujezdce. „Opravdu to ocením,“ ujistila jsem ho.

U dvířek se zasekl. „Jen si domluvím nověj termín u soudu, že jo?“

„Ano, jistě.“ A pak se budeš poflakovat v cele tak dlouho, až se v kalendáři vyhoupne datum projednávání tvého případu. Nepocitovala jsem ani špetku soucitu. Mohl někoho zabít, když jezdil v opilosti.

Uchlácholila jsem ho a zapnula mu bezpečnostní pás. Oběhla jsem auto, naskočila za volant a vytočila motor na nejvyšší obrátky ze strachu, že se v tom jeho mrňavém mozečku rozsvítí nějaká žárovka a dojde mu, že ho chci zabásnout. Neuměla jsem si představit, jak to provedu, až dorazíme na policejní stanici. Jeden krok po druhém, řekla jsem si. Kdyby se vzpouzel, zneškodním ho sprejem... možná.

Mé obavy byly zhořa zbytečné. Neujela jsem ani půl kilometru a začaly se mi klížit víčka. Za chvíli usnul, sesul se a nalepil na dvířka jako nějaký obří slimák. V duchu jsem se pomodlila, aby se nepočural nebo nepoblíknal a nevypustil žádné další tělesné výměšky, jak se to opilcům stává.

O několik bloků dál jsem zastavila u světel a rychle překontrolovala, jak to s ním vypadá. Ještě pořád chrupal. Takže zatím dobré.

Na druhé straně křižovatky upoutala můj zrak bleďmodrá dodávka. Měla tři antény. Nějak moc přijímačů na starou rozhrkanou káru, pomyslela jsem si. Mžourala jsem na řidiče, ne moc dobře viditelného přes kouřová skla, a zamrazilo mě v zátylku. Naskočila zelená. Auta vjela do křižovatky. Dodávka mě minula a srdce mi vyskočilo až do krku, když se mi naskytl výhled na Joea Morelliho, který seděl za volantem a užasle na mě valil oči. Mým prvním impulzem bylo scvrknout se do neviditelné velikosti. Teoreticky mě mělo potěšit, že jsem na něj narazila, ale mou bezprostřední reakcí byl stav naprostého zmatku. Představovat si Morelliho dopadení, to mi šlo dobře. Jenže teď jsem to musela skutečně provést a to už jsem ztrácela jistotu. Někde

za mnou zaskřípěly brzdy a ve zpětném zrcátku jsem viděla, jak dodávka zajíždí k chodníku a uprostřed bloku se otáčí do protisměru.

Čekala jsem, že po mně půjde. Netušila jsem, že to udělá tak rychle. Dvířka džípu jsem sice zamkla, ale pro jistotu jsem stiskla tlačítko zamykání ještě jednou. Strážce bezpečí mi ležel v klíně. Policejní stanice byla necelý kilák a půl daleko. Zauvažovala jsem, že Clarence vykopnu a zaměřím se na Morelliho. Koneckonců, byl to můj hlavní cíl.

V duchu jsem se rychle probrala několika možnostmi, které můžou nastat při zatýkání. Žádná z nich nevypadala uspokojivě. Nechtěla jsem, aby na mě Morelli dorážel, zrovna když se budu potýkat s Clarencem. A nechtěla jsem Morelliho ztratit z očí. Ne v téhle čtvrti. Netušila jsem, jaké by to mohlo mít následky.

Když jsem zastavila u dalších světel, byl pět vozů za mnou. Viděla jsem, jak se dvířka u řidiče otvírají, Morelli vystupuje z dodávky a běží za mnou. Popadla jsem nádobku s plynem a modlila se, aby naskočila zelená. Když se Morelli ocitl skoro až u mě, řada aut se pohnula a musel se vrátit k dodávce.

Starý dobrý Clarence ještě pořád chrněl jako zařezaný, hlava se mu klinkala, z otevřených úst kapaly sliny a vycházely z nich kňouravé zvuky. Odbočila jsem doleva na North Clinton a v tu chvíli zazvonil telefon.

Volal Morelli a neznělo to radostně. „Co sakra myslíš, že děláš?“ zaječel. „Vezu pana Sampsona na policejní stanici. Uvítám, když pojeděš za námi. Tím bys mi to hodně usnadnil.“

Dost kurážná odpověď na to, že se mě zmocnil záchvat úzkostné paniky. „TO, V ČEM JEDEŠ, JE MOJE AUTO!“

„Mhmhm. Jo, zabavila jsem ti ho.“

„COŽE jsi ho?“

Cvrnkla jsem do páčky a vypnula telefon dřív, než se ta konverzace zvrtna do vyhrožování smrtí. Dva bloky od stanice dodávka zmizela z dohledu a já pokračovala v cestě se svým NP, který spal jako mimino.

Trentonské policejní oddělení sídlí v třípatrové hranaté budově z cihel, která hladce zapadá do praktického rázu městské zástavby. Jelikož policejnímu velitelství zjevně přísluší dost nízké postavení v žebříčku financování, je mu povolen jen skrovný luxus, což je beztak dobře vzhledem k tomu, že ho ze všech stran obklopuje ghetto. Pokud by došlo ke vzpouře větších rozměrů, bude tohle místo zaručeně snadno přehlédnutelné.

Vedle budovy je plácek obehnaný drátěným plotem, kde můžou parkovat policejní vozy, antony a auta zaměstnanců, poldů a popotahovaných občanů.

Naproti přednímu vchodu stojí řada umouněných domů s malými krámkami, pro tyhle končiny typickými – restaurace zaměřená na mořské plody, bar bez

viditelného názvu a se zlověstnými mřížemi v oknech, rohový obchod s potravinami propagující RC Colu, módní kloboučnictví, bazar s použitým nábytkem a nesourodou sbírkou praček vystavených venku na chodníku, a baptistická modlitebna.

Vjela jsem na parkoviště, zapnula telefon, vytočila číslo na dispečink a požádala o pomoc s transportem zadržené osoby. Dostala jsem instrukci, abych se přesunula k zadnímu hlídanému vchodu, kde na mě bude čekat uniformovaný policista. Přemístila jsem se k příslušným vratům, zacouvala po příjezdové cestě a zastavila tak, aby se Clarence nacházel co nejbliž od budovy. Žádnou uniformu jsem neviděla, takže jsem tam brnkla znovu. Řekli mi, ať se nezjevím. To se jim snadno říká – oni vědí, co dělají.

O pár minut později vystrčil ze dveří hlavu Carl Costanza, Crazy Carl, s nímž jsem mimo jiné byla u přijímání.

Zašvidral na mě přes Clarence. „Stephanie Plumová?“

„Ahoj, Carle.“

Nasadil úsměv od ucha k uchu. „Říkali, že venku je nějaká otravná ženská.“

„To asi budu já,“ konstatovala jsem.

„Co je s tím spícím krasavcem?“

„Je to NP.“

Carl přistoupil k vozu, aby se podíval zblízka. „Je mrtvej?“

„Myslím, že ne.“

„Smrdí jak mrtvola.“

S tím jsem souhlasila. „Bodlo by mu osprchovat hadicí.“ Zacloumala jsem s Clarencem a zařvala mu do ucha. „Vstávat, jdeme!“

Clarencovi zaskočila slina. Rozkuckal se a otevřel oči. „Kde to jsem?“

„Policejní stanice,“ oznámila jsem. „Všichni ven.“

Vrhl na mě tupý opilecký pohled a zůstal sedět, bezvládný jak pytel písku.

„Tak něco udělej,“ štěkla jsem na Costanzu. „Dostaň ho odsud!“

Drapl ho za ruce a já zatlačila nohou na Clarencovu zadnici. Tahali jsme a strkali, až jsme kousek po kousku přemístili jeho macatou a smrdutou tělesnou schránku ze sedadla na chodník.

„Proto jsem se stal poldou,“ utrousil Costanza. „Nemoh jsem odolat všemu tomu lesku a slávě.“

Nacpali jsme Clarence bezpečnostními dveřmi do budovy, připoutali ho k dřevěné lavici a předali chlápkoví, který měl službu na příjmu. Vyběhla jsem ven a převezla džíp na parkoviště, aby nebyl tak na ráně a nějaký polda ho omylem nepovažoval za kradené auto.

Když jsem se vrátila, Clarence už obrali o pásek, tkaničky do bot a veškeré osobní věci. Vypadal žalostně a bezútěšně. Byl první, koho jsem dopadla,

a očekávala jsem, že se dostaví pocit uspokojení z úspěchu, ale najednou mi připadalo těžké radovat se z neštěstí druhého.

Vzala jsem si stvrzenku o předání, strávila několik minut přebíráním vzpomínek s Crazy Carlem a pak se vydala na parkoviště. Doufala jsem, že to stihnu vyřídít do tmy, ale pod peřinou mraků obloha ztemněla dřív a rozhostila se noc. Měsíc a hvězdy zůstaly skryté. Provoz byl slabý. Bude snazší všimnout si, kdyby za mnou někdo jel, uklidňovala jsem se, ale moc jsem tomu nevěřila. Měla jsem pramalou důvěru ve svou schopnost všimnout si Morelliho.

Po dodávce jako by se slehla zem. To ještě moc neznamenalo. Morelli teď mohl jezdit v čemkoli. Zamířila jsem k Nottinghamu, jedním okem sledovala silnici a druhým visela na zpětném zrcátku. V skrytu duše jsem nepochybovala, že je Morelli nablízku, ale aspoň byl natolik slušný, že mi to nedával otevřeně najevo. To znamenalo, že mě přece jen bere trochu vážně. To radostné pomyšlení mi zvedlo náladu do té míry, že jsem se vzchopila a v mé hlavě se zrodil plán, docela jednoduchý. Pojedu domů, postavím džíp na parkoviště, počkám si na Morelliho v křoví se svým zabijáckým sprejem, a až se pokusí zmocnit se svého auta, zneškodním ho.

6

Před domem, v němž bydlím, se táhne chodník. Parkuje se vzadu. Parkoviště není nijak zvlášť malebné, jen betonový obdélník rozdělený na jednotlivá stání. Místa se u nás nikomu nepřidělují, každý si nějaké zabere ve stylu „Kdo dřív přijde, ten dřív mele“, přičemž ta opravdu dobrá místa jsou vyhrazena pro invalidy. U vjezdu na parkoviště dřepí tři kontejnery. Jeden pro smíšený odpad, dva na všechno, co se dá recyklovat. Což je dobré pro životní prostředí. Ovšem okolí to na estetice nepřidá. Prostor u zadního vchodu je vylepšený pásem přerostlých azalek, které obepínají dům téměř po celé délce parkoviště. Na jaře na nich vyraší plno nádherných růžových kvítků a v zimě je domovník ověší šňůrami blikajících světýlek; vypadají kouzelně. Po zbytek roku je to lepší než nic.

Vybrala jsem si dobře osvětlené místo uprostřed parkoviště. Abych na Morelliho lépe viděla, až si přijde pro svůj majetek. Nemluvě o tom, že to bylo jedno z mála volných míst, která tam ještě zbyla. Většina obyvatel mého domu je v pokročilém věku a nerada jezdí autem po setmění. V devět je parkoviště plné a v bytě všech seniorů řve na plné pecky televizor.

Rozhlédla jsem se do všech stran a ujistila se, že po Morellim není nikde žádná známka. Pak jsem na džípu odklopila kapotu a sundala víko z rozdělo-

vaše. Tohle je jedna z dovedností, které mi v New Jersey zajišťují přežití. Sundat víko z rozdělovače umí každý, kdo někdy nechával na delší dobu auto na odstavném parkovišti u letiště v Newarku. Je to prakticky jediný způsob, jak si zajistit, že tam vaše auto bude stát, až se vrátíte.

Měla jsem to promyšlené. Když cherokee nenastartuje, Morelli strčí hlavu pod kapotu a já na něj skočím se svým sprejem. Rychle jsem se uklidila k domu a zalezla do úkrytu za azalkovými keři. Připadala jsem si děsně chytrá.

Usadila jsem se na zemi a prostřela si pod sebe noviny, abych si neumazala sukni. Radši bych se převlékla, ale bála jsem se, že bych Morelliho propásla, kdybych vyběhla nahoru. Vpředu kolem keřů rozložili vrstvu kůry z cedrového dřeva. Vzadu, kde jsem seděla, byla udusaná půda. Být malou holkou, asi bych si myslela, že je to útulné místečko, jenže jsem už malá nebyla a všimla jsem si věcí, jichž si děti nevšímají. Většina azalkových keřů zezadu nevypadá až tak dobře.

Na parkoviště vjel velký chrysler a vystoupil z něj bělovlasý muž. Znala jsem ho, i když jsem nevěděla, jak se jmenuje. Pomalu kráčel ke vchodu. Netvářil se poděšeně a nezaječel něco v tom smyslu, že se v keřích schovává jakási šílená ženská, z čehož jsem získala jistotu, že jsem dobře ukrytá.

Mžourala jsem v té tmě na hodinky. Devět čtyřicet pět. Čekání nepatřilo k mým oblíbeným způsobům trávení volna. Celá vyhládlá jsem úpěla nudou a nepohodlím. Někteří lidé nejspíš dokážou využít čekání k třídění myšlenek, vyrábění seznamů toho, co se má udělat, nebo k ponoru do konstruktivního sebezpytování. Mně čekání otupuje smysly. Černá díra. Vyhozený čas.

V jedenáct jsem pořád ještě čekala. Byla jsem rozmrzelá a navíc se mi chtělo na záchod. Jaksi jsem tam dokázala sedět ještě hodinu a půl. Znovu jsem se probírala možnostmi a zvažovala nový plán, když vtom se dalo do deště. Tlusté líné kapky dopadaly do keřů, rozprskávaly se do všech stran a zanechávaly otisk na udusané hlíně, kde jsem dřepěla. Ze země stoupal zatuchlý pach jako upomínka na to, že všude kolem mě je plno pavučin a všelijaké havěti. Opřela jsem se zády o dům a kolena přitáhla k bradě. Až na sem tam nějakou zatoulanou kapku se mě déšť nedotýkal.

Po několika minutách se rytmus deště změnil, kapky se zmenšily a zhoustly a zvedl se vítr. Na černém makadamu se tvořily louže zachycující odraz světla a na lesklém laku džípu stály kapičky vody.

Byla to nádherná noc na to, aby člověk zalezl do postele s knihou a poslouchal, jak kapky tiše bubnují do oken a na požární schodiště. A mizerná noc pro ty, kdo se krčili venku za azalkovými keři. Déšť se zmítal v poryvech větru a já měla zmáčenou sukni a vlasy přilepené k obličejí.

V jednu jsem se třásla a cítila se mizerně, promoklá na kůži a blízka tomu,

abych si počurala kalhotky. Ne že by na tom záleželo. Pět minut po jedné jsem se rozhodla zabalit to. I kdyby se tam Morelli objevil, o čemž jsem začínala pochybovat, nebyla jsem si jistá, zda jsem v dost dobrém stavu na to, abych ho dopadla. A rozhodně jsem nechtěla, aby mě viděl s vlasy v tomhle stavu.

Zrovna jsem se chystala k odchodu, když na parkoviště vjelo auto a zastavilo na jednom z míst u vzdáleného konce. Světla zhasla, vystoupil muž a s hlavou sklopenou si to šinul k džípu. Nebyl to Joe, ale už zase Mooch. Opřela jsem si bradu o kolena a zavřela oči. Jak naivní, myslet si, že Joe padne do mé léčky. Šel po něm celý policejní sbor. Přece by nevlezl do tak nápadné pasti. Chvilí jsem byla otrávená, ale pak jsem to vstřebala a mávla nad tím rukou. Příště budu chytřejší, slibovala jsem si. Měla jsem si představit sama sebe na jeho místě. Riskovala bych kůži a šla si pro to auto osobně? Ne. Tak jo, poučila jsem se. Pravidlo číslo jedna: Nepodceňuj nepřitele. Pravidlo číslo dvě: Mysli jako zločinec.

Mooch si otevřel klíčem dvířka u řidiče a zasunul se za volant. Ozvalo se startování, ale motor nenaskočil. Mooch chvíli počkal a zkusil to znovu. Vystoupil a podíval se pod kapotu. Věděla jsem, že to nebude trvat dlouho. Člověk nemusí být génius, aby si všiml chybějícího víka na rozdělovači. Mooch vystrčil hlavu zpod kapoty, s bouchnutím ji zavřel, kopl do gumy a zaklel cosi jadrného. Vrátil se poklusem k svému autu a odsvištěl.

Vyvekla jsem se z úkrytu a odplahočila se k zadnímu vchodu do domu. Sukně se mi lepila na nohy a v botách mi šplouchalo. Projela jsem to na celé čáře, ale mohlo to dopadnout ještě hůř. Joe taky mohl pro auto poslat svou máti.

Chodba byla prázdná a vypadala ještě ponuřeji než obvykle. Stiskla jsem tlačítko pro přivolání výtahu a čekala. Ze špičky nosu a z lemu sukně mi kapala voda a na šedých kachličkách se tvořil rybník. V domě jezdily dva výtahy, umístěné hned vedle sebe. Pokud jsem věděla, zatím se nikomu nestalo, aby se ve výtahu zřítíl a dole rozmázl na maděru, a nikdo taky neprolétl střechem nad výtahovou šachtou, zato šance uvíznout mezi patry byla mimořádně velká. Obvykle jsem chodila po schodech. V tuhle noc jsem se rozhodla dotáhnout svou masochistickou stupiditu na maximum a jet výtahem. Klec se dokolébala dolů, dveře se rozevřely a já vešla dál. Vyjela jsem bez nehody do druhého patra a odčvachtala chodbou. Zašátrala jsem v kapse po klíči, otevřela si dveře a vtom jsem si vzpomněla na víko rozdělovače. Nechala jsem je dole za azalkovými keři. Chvilí jsem pomýšlela na to, že se tam vrátím, ale vzápětí jsem ten nápad zavrhla. Dolů by mě už nedotáhli ani párem volů.

Zaryglovala jsem dveře a na malém kousku linolea, které mi sloužilo jakožto předsíň, se vyzula a vysvlékla. Boty jsem měla zničené a na sedací

část sukny se otiskly titulky z včerejších novin. Nechala jsem všechno ležet na zemi v jednom zmáčeném chumlu a šla rovnou do koupelny.

Stoupla jsem si ve vaně pod sprchu, zatáhla závěs, nastavila teplotu vody a nechala se bičovat silným proudem. Nebyl to až tak špatný den, řekla jsem si. Dopadla jsem zločince. Jsem úspěšná agentka. Hned ráno si od Vinnieho vyzvednu peníze. Namydlila jsem se a spláchla pěnu. Umyla jsem si vlasy. Nastavila jsem sprchu na masážní stupeň a dlouho tam jen tak stála a čekala až se z mého těla uvolní všechno napětí. Joe si už podruhé udělal poskoka z Mooche. Možná by bylo dobré hlídat Mooche. Potíž byla v tom, že jsem nemohla střežit všechny najednou.

Mou pozornost najednou upoutala rozmazaná barevná šmouha na druhé straně průsvitného sprchovacího závěsu pocákaného mýdlovou pěnou. Šmouha se pohnula a mně se na chvíli zastavilo srdce. Někdo stál v mé koupelně. Příšerně jsem se vyděsila. Celá zkamenělá jsem se nezmohla na jedinou myšlenku. Pak jsem si vzpomněla na Ramireze a zvedl se mi žaludek. Mohl se sem vrátit. Možná přemluvil správce, aby mu dal klíč, nebo prolezl oknem. Bůh sám ví, čeho všeho je Ramirez schopen.

Kabelu jsem si do koupelny vzala, ale ležela na toaletním stolku z mého dosahu.

Vetřelec přešel dvěma ráznými kroky místnost a škulbl závěsem tak prudce, že se plastové kroužky na tyči rozlétly na kusy. Zaječela jsem, mrštila před sebe naslepo lahvičkou šamponu a schoulila se k obkladačkám na zdi.

Nebyl to Ramirez, ale Joe Morelli. Jednou rukou třímal závěs a druhou měl zaťatou v pěst. Na čele mu naskakovala boule v místě, kde ho trefila láhev. Byl zlostí bez sebe a já netušila, jestli mě má příslušnost k ženskému rodu uchránit od toho, aby mi přerazil nos. Tak jo, fajn. Připravila jsem se k boji. Co si to ten drzoun o sobě myslí?! Takhle mě vyděsit k smrti a ještě mi zničit závěs u vany.

„Co tady sakra děláš?“ zavřískla jsem. „Tos nikdy neslyšel o tom, že jsou za dveřma zvonky? Jak ses sem dostal, krucinálfagot?“

„Nechala jsi otevřené okno v ložnici.“

„Je tam zamčená síťka.“

„Ta se nepočítá.“

„Jestli jsi ji zdemoloval, budeš ji muset zaplatit. A co ten závěs? Tak abys věděl, závěsy nerostou na stromech.“ Ztišila jsem hlas, ale i tak zněl o oktávu výš než normálně. Mám-li být upřímná, pořádně jsem nevěděla, co vlastně říkám. Mé myšlenky se hnaly tryskem po nezmapovaných cestách zlosti a paniky. Zuřila jsem, že mi narušil soukromí, a panikařila, protože jsem byla nahá.

Za správných okolností je nahota v pořádku – když se sprchujete, milujete

nebo přicházíte na svět. Stát nahatá a skrznaskrz mokrá před Joem Morellim, kompletně oblečeným, bylo něco, z čeho se rodí noční můry.

Zastavila jsem proud vody a chňapla po ručníku, ale Morelli mi ho vyškubl z ruky a hodil za sebe na zem.

„Dej mi ten ručník,“ sykla jsem.

„Nedám, dokud si nevyjasníme pár věcí.“

Jako dítě se Morelli nekontroloval. Usoudila jsem, že v dospělosti se ovládá přímo ukázkově. Z jeho očí se dala zřetelně vyčíst italská nátura, ale míra projeveného násilí zůstala v přísně stanovených mezích. Měl na sobě černé tričko zmáčené deštěm a džíny. Když se otočil k věšáku na ručníky, viděla jsem, že má vzadu za pasem zastrčený revolver.

Nebylo těžké představit si, že Morelli zabíjel, ale přistihla jsem se, že souhlasím s Rangerem a Eddiem Gazarrou – na dospělém Morellim jsem neviděla nic, co by naznačovalo, že je hloupý nebo impulzivní.

Stál tam s rukama opřenýma o boky. Vlasy měl mokré a nad čelem a kolem uší zvlněné. Ústa pevně semknutá, tvrdá a bez úsměvu. „Kde je víko mého rozdělovače?“

Když jsem na pochybách, vždycky zaujmu útočný postoj. „Jestli teď hned nevypadneš z mé koupelny, začnu ječet.“

„Jsou dvě hodiny ráno, Stephanie. Všichni tví sousedi spí jako dřevo a naslouchadla si položili na noční stolek. Klidně si ječ, nikdo tě neuslyší.“

Neústupně jsem se na něj zamračila. Hodlala jsem vzdorovat, co to půjde. Rozhodně mu neposkytnu to zadostiučinění, abych vypadala zranitelně a zahanbeně. Ani náhodou!

„Zeptám se tě ještě jednou,“ zasyčel. „Kde je víko mého rozdělovače?“

„Nevím, o čem mluvíš.“

„Poslyš, pusinko, když budu muset, převrátím ti tu všechno naruby.“

„Nemám ho. Tady žádné víko není. A nejsem žádná pusinka.“

„Proč já?“ zeptal se. „Čím si to zasloužím?“

Nadzvedla jsem obočí.

Morelli vzdychl. „Jo, já vím.“ Sebral ze stolku kabelu, otočil ji spodkem vzhůru a vysypal její obsah na podlahu. Pak z toho svinčíku vytáhl pouta a vykročil ke mně. „Dej sem zápěstí.“

„Zvrhliku!“

„Nech si zdát.“ Rozevřel náramek a přicvakl mi ho kolem pravé ruky.

Co nejvíc jsem se rozmáchla a kopla ho, ale ve vaně se mi špatně manévrovalo. Udělal krok stranou, vyhnul se kopanci a upevnil druhý ocelový náramek k tyči od závěsu. Zalapala jsem po dechu a ztuhla, neschopná uvěřit tomu, co se právě stalo.

Ustoupil dozadu a prohlédl si mě od hlavy až k patě. „Tak co, povíš mi, kde je to víko?“

Nedokázala jsem se zebe vysoukat jediné slovo, veškerá odvaha mě opustila. Cítila jsem, jak mi na tváře naskakuje ruměncem od studu a hrdlo mi stahuje zlá předtucha.

„Bezva,“ řekl Morelli. „Klidně si mlč. Pro mě za mě tam můžeš viset třeba navždycky.“

Prohrabal šuplíky toaletního stolku, vysypal odpadkový koš a sundal kryt ze splachovací nádržky nad záchodem. Nasupeně oddusal z koupelny, ani se na mě neohlédl. Slyšela jsem, jak metodicky a zkušeně převrací naruby celý byt a prohledává každý čtvereční centimetr. Příbory třiskaly, zásuvky létaly ven a s prásknutím zpátky, dvířka skříněk se otvírala a zase přibouchávala. Chvillemi bylo ticho a do něj se ozývalo mumlání.

Zkusila jsem se plnou vahou pověsit na tyč v naději, že se ohne, ale pevně držela, masivní a vyrobená tak, aby vydržela pořádnou zátěž.

Morelli se konečně objevil v koupelnových dveřích.

„Tak co?“ vyjela jsem na něj.

Ledabyly se opřel o futra. „Jen se jdu ještě jednou podívat.“ Roztáhl koutky úst do úsměvu a upřeně mi hleděl na prsa. „Zima?“

Až budu volná, půjdu po jeho stopě jako pes. Je mi fuk, jestli je vinen nebo nevinen. A je mi jedno, jestli tím strávím zbytek života. Dostanu ho. „Jdi k čertu.“

Rozchechtal se ještě víc. „Máš štěstí, že jsem džentlmen. Po světě běhají jedinci, kteří by ženu v takové situaci zneužili.“

„Ušetři mě.“

Odlepil se od rámu dveří. „Těšilo mě.“

„Počkej. Doufám, že nechceš odejít?!“

„Obávám se, že ano.“

„Ale co já? Jak se dostanu z těch klepet?“

Chvilí zvažoval možnosti. Šel do kuchyně a vrátil se s přenosným telefonem. „Až odejdu, zamкну přední dveře, takže ten, komu zavoláš, musí mít klíč.“

„Nikdo nemá klíč!“

„Určitě něco vymyslíš,“ prohlásil. „Zavolej policii. Nebo hasiče. Pro mě za mě, třeba celé námořnictvo.“

„Jsem nahý!“

Usmál se, mrkl na mě a vyšel ze dveří.

Slyšela jsem, jak se dveře bytu zavírají, a pak cvaknutí zámku. Nečekala jsem odpověď, ale pociťovala jsem nutkání na Morelliho zavolat, jen tak na zkoušku. Chvilí jsem čekala, tajila dech a naslouchala tichu. Zdálo se, že je

pryč. Sevřela jsem prsty kolem sluchátka. Bůh pomáhej telefonnímu operátorovi, jestli se vykašlal na slib zapojit mi přístroj. Vysoukala jsem se na okraj vany, abych měla hlavu blíž k připoutané ruce. Opatrně jsem vytáhla anténu, stisknutím tlačítka uvedla telefon do chodu a přiložila ucho ke sluchátku. Ozval se z něj hlasitě a zřetelně ten správný tón. Ulevilo se mi tak, že jsem se málem rozbřečela.

Teď ale vyvstal další problém. Komu zavolat? Policajti ani hasiči nepřicházelí v úvahu. Vtrhli by na parkoviště s těmi svými světlomety, a než by se dostali k mým dveřím, tlačilo by se v chodbě čtyřicet seniorů v pyžamech, všichni by rozčileně sledovali, co se děje, a čekali na vysvětlení.

Čím dál víc jsem si uvědomovala, že senioři v našem domě mají všelijaké výstřední libůstky. Byli nelítostní, co se týče parkování, a tak fascinovaní nehodami všeho druhu, že to hraničilo se zvrhlostí. Při prvním záblesku modravého policejního světla se každý důchodce v našem domě hnal k oknu a tiskl nos ke sklu.

Taky bych se docela obešla bez toho, aby na mě chlípně hleděla horda zdatných příslušníků, když trčím nahá v koupelně, připoutaná k tyči na sprchovací závěs.

Jestli zavolám mámě, budu se muset odstěhovat ze státu, poněvadž by mi to nikdy nepřestala vyčítat. A navíc sem pošle tátu, takže by mě viděl obnaženou můj tatík. Být nahatá a spoutaná klepety před zraky otce, to jsem si vůbec nedovedla představit.

Volat ségře nemá smysl, zburcovala by hned mámu.

Radši bych tu visela až do zetlení, než abych žádala o pomoc svého exmanžela.

Aby se to zkomplikovalo ještě víc, ten, kdo mě přijde zachránit, musí buď vylézt nahoru po požárním žebříku, nebo vyrazit dveře. Napadlo mě jediné jméno. Stiskla jsem víčka. „Sakra.“ Budu muset brnknout Rangerovi. S hlubokým nádechem jsem zadala jeho číslo a modlila se, abych si je pamatovala správně.

Zvedl to při prvním zazvonění. „Jo.“

„Ranger?“

„Kdo to chce vědět?“

„Stephanie Plumová. Mám problém.“

Následovala pauza asi tak na dvě doby. V duchu jsem si představovala, jak si zospale sedá na postel. „V čem je potíže?“

Zakoulela jsem očima. Pořádně se mi nechtělo věřit, že mu volám. „Jsem připoutaná železky k tyči od sprchovacího závěsu a potřebuju, aby mi je někdo odemkl.“

Po další pauze zavěsil.

Znovu jsem vytočila jeho číslo; tiskla jsem tlačítka tak důrazně, že jsem si málem zlomila prst.

„Jo!“ zavrčel a znělo to setsakra našťvaně.

„Nezavěšuj! Myslím to vážně, krucinál. Jsem uvězněná v koupelně. Dveře z chodby jsou zamčené a nikdo nemá klíč.“

„Proč nezavoláš poldy? Tyhle zachraňovačky přímo milujou.“

„Poněvadž to poldům nechci vysvětlovat. Kromě toho jsem nahá.“

„Ha ha ha.“

„Není to k smíchu. Morelli se mi vloupal do bytu, zrovna když jsem se sprchovala. Připoutal mě k tyči na závěs, ten hnusnej prevít.“

„Určitě se ti to líbilo.“

„Tak pomůžes mi nebo ne?“

„Kde bydlíš?“

„V tom činžáku na rohu St. James a Dunworth. Byt číslo 215. Mám okna dozadu. Morelli vylezl po požárním žebříku a pak oknem. Nejspíš to můžeš udělat stejně.“

Po pravdě řečeno jsem Morellimu nemohla vyčítat, že mě připoutal k tyči od závěsu. Koneckonců jsem mu štípla auto, svým způsobem. A chápala jsem, že mě potřeboval znehybnit, zatímco mi pročmukával byt. Dokázala bych mu odpustit i to, že mi při té přehlídce mužné síly zničil sprchovací závěs, ale zašel příliš daleko, když mě tam nechal viset nahou. Jestli si myslel, že mě tím odradí, škaředě se spletl. Celá ta věc přerostla v bitvu, v níž se přihazovala jedna schválnost za druhou, a jakkoli to bylo dětinské, nehodlala jsem ustoupit. Morelliho dostanu, i kdybych přitom měla vypustit duši.

Stála jsem v té vaně snad celou věčnost, když jsem uslyšela, jak se otvírají a zase zavírají chodbové dveře. Pára ze sprchy už dávno vyrchala a vzduch se ochladil. Ruce mi zdřevěněly od toho, jak jsem je držela nahoře. Byla jsem vyčerpaná a hladová a začínala mě bolet hlava.

Když se Ranger objevil v koupelnových dveřích, ulevilo se mi tak, že jsem ani necítila rozpaky. „Oceňuju, že jsi přijel takhle v noci,“ děkovala jsem.

Usmál se. „Nechtěl jsem propást příležitost vidět tě nahou a připoutanou k bidlu.“

„Klíče jsou někde v tom brajglu na podlaze.“

Našel klíče, vypáčil z mých ztuhlých prstů telefon a odemkl náramky. „Zašpásovali jste si s Morellim?“ ušklíbl se.

„Vzpomínáš, jak jsi mi dnes odpoledne dal jeho klíče?“

„Mhm.“

„Trochu jsem si půjčila jeho auto.“

„Půjčila?“

„Vlastně ho spíš zabavila. Přece hájíme zákon, no ne?“

„Mhm.“

„Tak jsem mu zabavila fáro a on to zjistil.“

Ranger se usmál a podal mi osušku. „Měl pro tu konfiskaci pochopení?“

„Řekněme, že ho to nepotěšilo. Tak či onak, zaparkovala jsem u baráku a jako bezpečnostní opatření sundala víko z rozdělovače.“

„Vsadím se, že to už bylo moc.“

Vylezla jsem z vany a musela se hodně držet, abych se nerozječela při pohledu do zrcadla nad umývadlem. Moje vlasy vypadaly, jako kdyby do nich vjelo 2 000 voltů a pak je někdo postříkal tužidlem. „Musím do jeho auta nainstalovat alarm, ale nemám prachy.“

Ranger se jen tak pro sebe potichu zasmál. „Alarm. To bude Morelli na větvi.“ Zvedl z podlahy propisku a na kousek toaletního papíru načmáral adresu. „Znám krám, kde ti dají dobrou cenu.“

Odfapala jsem kolem něj do ložnice a vyměnila osušku za dlouhý froté župan. „Slyšela jsem, že jsi vešel dveřmi.“

„Odemkl jsem paklíčem. Nepřipadalo mi prozíravé budit správce.“ Zadíval se na okno. Na tmavou okenní tabulku pleskal déšť a přes římsu visel kus urvané sítky. „Na Spidermana seru, když venku leje jak z konve.“

„Morelli mi zničil sítku.“

„Nejspíš měl naspěch.“

„Všimla jsem si, že jazyk ghetta používáš jen občas.“

„Umím spoustu jazyků.“

Doprovodila jsem ho ke dveřím s pocitem žárlivosti. Taky bych chtěla ovládat nějaký druhý jazyk.

Spala jsem hlubokým bezesným spánkem a vyspávala bych celou věčnost, nebýt vytrvalého bušení na vstupní dveře. Zamžourala jsem na budík. Displej ukazoval 8:35. Kdysi jsem mívala ráda společnost. Teď jsem se krčila hrůzou, když mi někdo klepal na dveře. Nejdřív jsem se polekala, že je to Ramirez. Pak se mě zmocnila obava, že mě přišli sebrat poldové za krádež auta.

Popadla jsem z nočního stolku *Strážce bezpečí*, hodila na sebe župan a vlekla se ke dveřím. Zavřela jsem jedno oko a druhým vyhlédla kukátkem ven. Stál tam Eddie Gazarra a hleděl na mě. Měl uniformu a držel dva sáčky s nápisem *Dunkinovy koblihy*. Otevřela jsem a začenicchala jako lovecký pes na stopě. „Mňam,“ vydechla jsem.

„No ahoj.“ Gazarra se kolem mě protáhl do předsínky a zamířil k jídelnímu stolu. „Kde máš nábytek?“ zajímal se.

„Předělávám interiér.“

„Jo tak.“

Sedli jsme si proti sobě a počkala jsem, až vytáhne ze sáčku dva plastové kelímky s kávou. Sundali jsme z kelímků víčka, rozložili ubrousky a zakousli se do koblíh.

Byli jsme natolik dobří přátelé, že jsme při jídle nemuseli mluvit. Nejdřív jsme spořádali ty s krémem. Pak jsme si rozdělili zbývající čtyři s marmeládou. Ani po dalších dvou koblíchách si nevšiml mých vlasů a nezbyvalo mi než zauvažovat, jak asi moje vlasy vypadají obvykle. Taky nijak nekomentoval binec, který mi v bytě nadělal Morelli, když mi ho prohledával, což mě přimělo k zamyšlení nad svými zvyky, co se týče uklízení.

Třetí koblíhu pojídal pomalu, za každým soustem si dal malý doušek kávy a pak zase kousíček koblíhy a trošku zapít; chtěl si všechno pořádně vychutnat. „Slyšel jsem, že jsi včera někoho dopadla,“ utrousil mezi vychutnáváním.

Už mu zůstalo jen kafe. Podíval se na mou koblíhu, ale ochrannitelsky jsem ji přitáhla blíž ke svému kraji stolu.

„Asi se o ni nechceš rozdělit,“ podotkl.

„Asi ne,“ přisvědčila jsem. „Jak ses dozvěděl o mém úlovku?“

„Mluvílo se o tom v šatně. Poslední dobou se o tobě mluví často. Kluci uzavírají sázky, kdy tě Morelli přefikne.“

Srdce se mi stáhlo tak silně, až jsem se polekala, že mi vylezou oči z důlků. Celou minutu jsem na Gazarru vytržetě zírala a čekala, až se můj krevní tlak dostane zpátky do normálu. Představovala jsem si, jak ve mně praskají kapiláry.

„Jak se dozvedí, že mě přefiknul?“ procedila jsem přes zaťaté zuby. „Možná to už udělal. Možná si to rozdáváme dvakrát za den.“

„Usoudili, že s tím sekneš, až budeš přefiknutá. Ve chvíli, kdy to zabalíš, má někdo vyhráno.“

„Vsadil sis taky?“

„Ne. Morelli si to s tebou rozdal, když jsi byla na střední škole. Řek bych, že nemáš chuť dovolit mu to podruhé.“

„Jak víš to o střední škole?“

„Tohle vědí všichni.“

„Kristepane.“ Spolkla jsem poslední sousto poslední koblíhy a spláchla ho kávou.

Sledoval s povzdechem, jak se v mých ústech rozplývají jeho zbývající naděje. „Tvoje sestřenka, ta královna semetrik, mě drží na dietě,“ sdělil mi. „K snídani dostávám kávu bez kofeinu, půl hrnku cereálií z krabice, politých trochou odtučněného mlíka, a půlku grapefruitu.“

„A to přece není jídlo pro poldu.“

„Co kdyby to do mě někdo napálil,“ řekl Eddie, „zrovna když budu mít v sobě jen trochu kávový břečky a půlku grapefruitu? Z toho bych měl těžký trauma, nemyslíš?“

„Není nad pořádné kafe s koblihama.“

„To si piš.“

„A ta pneumatika pod tvým páskem je nejspíš docela dobrá na zachycování kulek.“

Eddie vyzunkl zbytek kafe, připlácl kelímek víčkem a hodil jej do prázdného pytlíku. „To říkáš jen proto, že seš nakrknutá kvůli těm řečem o přefiknutí.“

Souhlasila jsem. „Bylo to kruté.“

Vzal si ubrousek a zručně si ometl cukrový poprašek z modré košile. Jedna z mnoha dovedností, co se naučil na akademii, pomyslela jsem si. Opřel se na židli a založil ruce přes prsa. Eddie měří sto šedesát dva čísel a je podsaditý. Má východoslovanské rysy, velké bleděmodré oči, světlé, skoro bílé vlasy a krátký tupý nos. Když jsme byli malí, bydlel jen ob dům vedle nás. Jeho rodiče tam ještě pořád žijí. Odmalička chtěl být poldou. Má svou uniformu a po ničem jiném netouží, nedere se dál. Líbí se mu jezdit v autě, řešit krize, být první na místě činu. Umí utěšovat lidi. Všichni ho mají rádi, snad jen s výjimkou jeho ženy.

„Mám pro tebe informaci,“ řekl. „Včera večer jsem šel na pivo k Pinovi a byl tam Gus Dembrowski. Dělá na případu Kuleszy jako NU.“

„NU?“

„Neuniformovanej polda.“

Narovnala jsem záda a našpicovala uši. „Řekl ti něco víc o Morellim?“

„Potvrdil, že Sanchezová byla informátorka. Morelli prý viděl její kartu. Tyhle věci jsou jinak přísně tajný. Všechny údaje o informátorech musej být pod zámkem. Ty její se nejspíš dostaly ven, poněvadž to bylo nutný kvůli vyšetřování.“

„Nejspíš je to složitější, než se na první pohled zdá. Ta vražda mohla souviset s něčím, na čem Morelli pracoval.“

„Možná. Nebo měl se Sanchezovou plotky, to je taky možný. Prý je mladá a hezká. Latinskej temperament.“

„A ještě pořád nezvěstná.“

„Jo. Ještě pořád nezvěstná. Zjistilo se, že má příbuzné na Staten Island, ale nikdo ji neviděl.“

„Včera jsem mluvila s jejími sousedy. Jeden z nájemníků si prý vzpomněl, že viděl toho Morelliho údajného svědka, ale postihla ho náhlá smrt.“

„Náhlá smrt jakého druhu?“

„Přejelo ho před domem auto a řidič ujel.“

„Mohla to být nehoda.“

„Ráda bych si to myslela.“

Mrkl na hodinky a zvedl se. „Musím padat.“

„Ještě něco. Znáš Mooche Morelliho?“

„Občas ho vídám.“

„Víš, co dělá nebo kde bydlí?“

„Pracuje ve veřejném zdravotnictví. Je nějaký inspektor. Bydlí v Hamilton Township, ale nevím přesně kde. Connie má v kanclíku telefonní seznam s adresama. Jestli má pevnou linku, měla bys to snadno zjistit.“

„Díky. Taky za koblihy a kafe.“

V chodbě se zastavil. „Potřebuješ prachy?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Zatím to zvládám.“

Objal mě, dal mi pusu na tvář a zmizel.

Zavřela jsem za ním dveře a cítila, jak se mi derou slzy do očí. Přátelství mě někdy dojíká k breku. Odtápala jsem zpátky do kuchyně, sesbírala pytlíky a ubrousky a nacpala je do odpadkového koše. Konečně jsem se dostala k tomu, abych si zevrubně prohlédla byt. Morelli řádil jako tajfun a ve snaze popustit ventil své frustrace mi převrátil byt vzhůru nohama. Kuchyňské skříňky byly rozevřené a jejich obsah rozházený zčásti na lince a zčásti na podlaze, knížky smetené z polic, z mého jediného zbývajícího křesla sundaný polštář a v ložnici velký chumel šatstva vytahaného ze skříní a šuplíků. Vrátila jsem polštář na své místo, dala do pořádku kuchyň a usoudila, že zbytek může počkat.

Osprchovala jsem se a oblékla si černé elastické kraťasy a khaki triko v nadměrné velikosti. Mé pracovní nádobíčko se ještě pořád válelo na podlaze koupelny. Nastrkala jsem je zpátky do černé kožené kabely a přehodila si ji přes rameno. Zkontrolovala jsem, jestli jsou všechna okna zamčená. Tohle se teď stane ranním a večerním rituálem. Přičilo se mi žít jako zvíře v kleci, ale nestála jsem o žádné další nezvané návštěvníky. Zamknout dveře mi připadalo spíš jako formalita než otázka bezpečnosti. Rangerovi nedělalo nejmenší potíže otevřít si pakličkem. Ovšem ne každý je zručný jako Ranger. I tak by ale neškodilo přidat další zástrčku do své sbírky zajišťovacích mechanismů. Při první příležitosti si o tom promluví se správcem.

Rozloučila jsem se s Rexem, sebrala veškeré zbytky odvahy, a než jsem se odvážila vyjít ven, strčila jsem hlavu do chodby, abych se ujistila, že se tam zničehonic neobjevil Ramirez.

Víko rozdělovače bylo tam, kde jsem je nechala, zastrčené pod keřem kousek od domu. Vrátila jsem je na své místo, vyjela z parkoviště a zamířila do Hamiltonu. Našla jsem si volné místo před Vinnieho kanceláří a na třetí pokus se mi podařilo se tam s džípem vmáchnout.

Connie seděla za stolem, hleděla do zrcátka a sundávala si z konečků řas, napatlaných tlustou vrstvou řasenky, chuchvalce zaschlého černidla.

Když si mě všimla, vzhlédla. „Používala jsi někdy tohle svinstvo na prodlužování řas?“ zeptala se. „Vypadá to, jako kdyby do toho přidávali krysí chlupy.“ Zamávala jsem na ni policejní stvrzenkou. „Mám Clarence.“

Zařala ruku v pěst a vyhodila ji do vzduchu ve vítězném gestu. „Jo!“
„Je tady Vinnie?“

„Šel k zubaři. Nejspíš si dává nabrousit řezáky.“ Vytáhla ze složky příslušné materiály a převzala stvrzenku. „Na tohle Vinnieho nepotřebujeme. Můžu ti vypsát šek.“ Così na složku načmárala a uložila ji do přihrádky na kraji svého stolu. Z prostředního šuplete vytáhla šekovou knížku a vypsala mi šek. „Jak to jde s Morellim? Už mu šlapeš na paty?“

„Ne tak docela, ale vím, že je pořád ještě ve městě.“

„Ten chlap je k sežrání,“ poznamenala Connie. „Viděla jsem ho tak před půl rokem, ještě než se tohle všechno sběhlo. Kupoval si v tržnici deset deka uzeného sýra a měla jsem co dělat, abych se mu nezakousla do půlek.“

„To zní masožravé.“

„Masožravost je slabé slovo. Je to pořádný kusanec.“

„Taky je obviněný z vraždy.“

Connie si vzdychla. „Až Morelliho zavřou do chládku, bude v Trentonu spousta nešťastných ženských.“

Nejspíš to byla pravda, ale já mezi ně patřit nebudu. Po včerejší noci mi představa Morelliho za mřížemi vyvolávala jen příjemné pocity v srdci, toužícím po odplatě za ten potupný zážitek. „Máš tady telefonní seznam s adresama?“

Otočila se ke kartotéčním skříňkám. „Ta tlustá bichle nahoře.“

„Víš něco o Moochovi Morellim?“ zeptala jsem se, zatímco jsem hledala jeho jméno.

„Jen to, že se oženil se Shirley Gallovou.“

Podle seznamu byl v Hamilton Township jediný Morelli, na adrese 617 Bergen Court. Mrkla jsem se do mapy na zdi za Conniniým stolem. Pokud mi

správně sloužila paměť, stály tam domky se zajímavě členěnými patry, které vypadaly, že by se k nim hodila moje koupelna.

„Potkala jsi teď někdy Shirley?“ zeptala se Connie. „Je jak stodola. Od střední školy musela přibrat padesát kilo. Viděla jsem ji u Margie Manuscové. Když se posadila, zabrala tři skládací židle. A kabelku měla plnou čokoládových dortíků Ding Dong. Nejspíš pro případ nouze... třeba kdyby ji někdo porazil v pojídání bramborového salátu.“

„Shirley Gallová? Je tlustá? Na střední škole byla jako tyčka.“

„Cesty páně jsou nevyzpytatelné,“ prohlásila Connie.

„Amen.“

V Burgu máme zcela přizpůsobivou víru. Když člověku nad něčím zůstává rozum stát, dá se to vždycky hodit na pánaboha.

Connie mi podala šek a odtrhla cucek řasenky visící nad jejím levým okem. „Bejt klasa je pořádná fucha,“ řekla.

Autodílna, kterou mi Ranger doporučil, se nacházela v malém průmyslovém komplexu, nalepeném zadní částí na výpadovku. V areálu stálo šest betonových budov připomínajících bunkry. Původně je natřeli na žluto, ale podepsal se na nich zub času a výfukové zplodiny. Architekt, který tohle vymyslel, si nejspíš představoval, že komplex obrostle trávou a keři. Realitou byla upěchovaná hlína, na níž se povalovaly vajgly a plastové kelímky a do toho sem tam rostlo bodláčí. Každá ze šesti budov měla vlastní příjezdovou cestu a velké parkoviště.

Pomalou jsem projela kolem tiskárny *Capital* a *Výroby kovových odlitků A. a J.* a zastavila před vchodem do Alovy autodílny. Ze tří vrat vpředu byly jen jedny otevřené dokořán. Vzadu na dvoře se mačkaly a tísnily hromady otřískaných a zrezivělých automobilů v různém stadiu rozkladu. U třetích vrat stály na plácku obehnaném pletivem a ostnatým drátem poslední modely vozů s lehkými oděrkami a všelijak zmačkanou kastlí.

Vjela jsem na plácek a zastavila vedle černé toyoty s pohonem všech čtyř kol, posazené na obrovské gummy, nejspíš od bagru. Cestou jsem se stavila v bance se šekem za dopadení Clarence. Věděla jsem přesně, kolik jsem ochotná utratit za alarm, a nemínila jsem vysolit ani o cent víc. Nejspíš za tu cenu nepořídím nic, ale nezaškodí prozkoumat terén.

Otevřela jsem dvířka a vykročila do nesnesitelného vedra. Dýchala jsem mělce, abych do sebe nenatáhla víc těžkých kovů, než je nutné. Takhle blízko vypadalo sluníčko umouněně a jeho paprsky se prodíraly vzduchem zaneřáděným zplodinami se značnými obtížemi, což poněkud zkreslovalo obraz. Z otevřených vrat se linul kravál od pneumatického kladiva.

Přešla jsem plácek a nakoukla do ponurého doupěte plného mazacích pistolí, olejových filtrů a potenciálních hrubiánů v křiklavě oranžových kombinézách. Jeden z mužů se ke mně přiloudal. Na hlavu si natáhl ušmiknutou a zasukovanou nohavici od punčocháčů obří velikosti. Bezpochyby mu to usnadní práci, pokud hodlá cestou domů vyloupit nějaký krám. Pověděla jsem mu, že hledám Ala, načež odpověděl, že už jsem ho našla.

„Potřebuju do auta namontovat alarm. Ranger říkal, že mi dáte dobrou cenu.“

„Odkud znáte Rangera?“

„Pracujeme spolu.“

„To může znamenat spoustu věcí.“

Nebyla jsem si jistá, jak to myslí, a nejspíš jsem to ani nechtěla vědět.

„Jsem agentka pro stíhání zločinců.“

„Takže potřebujete alarm, poněvadž se chystáte někam, kde to pěkně smrdí malérem?“

„Po pravdě řečeno jsem někomu otočila auták a mám strach, že mi ho majitel bude chtít vyfouknout.“

V očích mu pohrával smích. „Čím dál, tím líp.“

Šel dozadu k pracovnímu stolu a vrátil se s čímsi z černého plastu o rozměrech asi dvacet čtverečních centimetrů. „Tohle je poslední výkřik zabezpečovací techniky,“ prohlásil. „Reaguje na tlak vzduchu. Když někdo rozmlátí okénko nebo vypáčí dveře, tlak se změní a tahle potvůrka se rozječí tak, že by z toho jednomu praskly bubínky.“ Položil si krabičku na dlaň horní částí vzhůru. „Spustíte ji stisknutím tohoto tlačítka. Začne fungovat po dvaceti vteřinách, takže máte čas vystoupit a zavřít za sebou dveře. Při nastoupení do auta máte taky dvacet vteřin. Zadáte hned kód a vyřadíte alarm z provozu.“

„Jak ho zarazím, když se spustí?“

„Tímhle.“ Hodil mi na dlaň malý stříbrný klíček. „Navrhuju nenechávat ho v autě. Vytratí se tím účel.“

„Je menší, než jsem čekala.“

„Malej, ale výkonnej. A další dobrá zpráva je, že je levný, poněvadž se dá snadno nainstalovat. Stačí ho přišroubovat k přístrojové desce.“

„Jak moc levný?“

„Šedesát babek.“

„Beru.“

Vytáhl ze zadní kapsy šroubovák. „Ukažte mi, kde ho chcete mít.“

„V tom červeném džípu cherokee, vedle toho monstra. Buďte tak hodný a dejte ho na nějaké nenápadné místo. Nechci poškodit desku.“

O pár minut později jsem ujížděla směrem ke Stark Street, značně spoko-

jená sama se sebou. Pořídila jsem si za rozumnou cenu alarm a navíc jsem ho pak mohla snadno vymontovat a dát do vlastního auta, které si koupím, až vyinkasuju prachy za Morelliho. Cestou jsem se stavila v krámě a koupila si k obědu vanilkový jogurt a karton pomerančového džusu. Popíjela jsem ho za jízdy a kochala se nádherou svého klimatizovaného pohodlíčka. Měla jsem alarm, nervový plyn a taky jogurt. Co víc si člověk může přát?

Zaparkovala jsem přímo před tělocvičnou, vyzunkla zbytek džusu a uvedla do chodu alarm. Popadla jsem kabelu a Morelliho fotky ze složky, vystoupila a zamkla za sebou. Mávala jsem na býka červeným hadrem. Pokud by to mělo být ještě markantnější, mohla jsem už jen nalepit na okno ceduli: *Tady ho máš! Zkus si ho vzít!*

V odpoledním horku se na ulici nic moc nedělo. Na rohu postávaly dvě štětky a vypadaly, jako kdyby čekaly na autobus. Až na to, že po Stark Street autobusy nejezdí. Stály tam, evidentně unuděné a znechucené, nejspíš proto, že v tuhle denní dobu nikdo nejevil zájem o nabízené zboží. Měly na sobě laciné plastové trepky, upnuté blůzy bez rukávů a přiléhavé úpletové kraťasy. Vlasy ostříhané nakrátko a šikovně zježené jako chlupy divočáka. Netuším, podle čeho se u prostitutek určuje cena, ale kdyby je mužští platili od kila, ty dvě by na tom byly dobře.

Jak jsem se k nim blížila, zaujaly bojový postoj: ruce opřené o boky, vysunutá brada a oči vypoulené jako kachní vejce.

„Hej ty!“ zavolala na mě jedna z těch krasavic. „Co se tady vometáš? Tohle je náš rožek, jasan?“

Jeden by myslel, že děvče z Burgu se dá snadno poznat od holky, co šlape chodník.

„Hledám kámoše. Joe Morelli.“ Ukázala jsem jim fotku. „Neviděly jste ho někde?“

„Co mu chceš?“

„Je to osobní.“

„No jo!“

„Znáte ho?“

Přenesla váhu z jedné nohy na druhou. Nic snadného. „Možná.“

„Vlastně jsme víc než kámoši.“

„Jak moc víc?“

„Ten prevít mě zbouchl.“

„Nevypadáš zbouchnutě.“

„Počkej za měsíc.“

„S tím se dá ledaco dělat.“

„Jo,“ přitakala jsem, „a prvním bodem je najít Morelliho. Víte, kde je?“

„M-m.“

„Znáte nějakou Carmen Sanchezovou? Dělala v baru *Step In*.“

„Ta tě taky zbouchla?“

„Myslím, že Morelli by mohl být s ní.“

„Carmen zmizela,“ řekla jedna z těch dvou. „To se ženským na Stark Street stává. Riziko podnikání.“

„Můžete to upřesnit?“

„Chce držet zobák, to dá rozum,“ poučila mě druhá. „A vůbec, my o žádném průseru nevíme. Nemáme čas tady žvanit. Máme práci.“

Rozhlédla jsem se na obě strany. Žádnou práci jsem v dohledu neviděla, takže jsem usoudila, že mi naznačuje, abych zvedla kotvy. Zeptala jsem se, jak se jmenují, a bylo mi řečeno, že Lula a Jackie. Dala jsem každé vizitku a poznamenala, že bych ocenila, kdyby mi brnkly, jestli uvidí Morelliho nebo Sanchezovou. Ráda bych se jich zeptala ještě na zmizelého svědka, ale co bych asi řekla? Promiňte, ale neviděly jste chlapa s ksichtem jako líva-
nečník?

Pak jsem to vzala číslo od čísla, vyptávala se lidí posedávajících na schůdkách před domy a prodavačů v krámech. Ve čtyři jsem v důsledku veškerého vynaloženého úsilí měla jen spálený nos a nic moc víc. Začala jsem od severního konce Stark Street a pracovala se přes dva bloky směrem k západu. Pak jsem přešla přes ulici a kousek po kousku se sunula zpátky. Kolem autoopravny a posilovny jsem se proplížila. Bary jsem taky vynechávala. Možná to byl nejlepší zdroj informací, ale připadalo mi, že jsou nebezpečné a nad mé síly. Nejspíš jsem se chovala až moc opatrně. S velkou pravděpodobností bych tam našla samé slušné lidi, jimž je moje existence šumafuk. Fakt je, že nejsem zvyklá patřit k menšině, a připadala jsem si tam jako černochoch, hledící pod sukni bělošce na předměstí Birminghamu, kde žijou odedávna samí bělostní anglosaští protestanti.

Pročmouchala jsem celou jižní stranu dalších dvou a půl bloků, přešla přes cestu a vzala to severní stranou. Stály tam většinou obytné domy, a jak míjelo odpoledne, přibývalo těch, co vycházeli zevlovat ven, takže jsem se sunula zpátky k autu čím dál pomaleji.

Cherokee bohudík zůstal u chodníku a bohužel, po Morellim ani stopa. Pečlivě jsem se vyhýbala pohledu do oken posilovny. Pokud mě Ramirez pozoroval, radši jsem mu nechtěla dát najevo, že o tom vím. Měla jsem vlasy vyčesané do ohonu po jedné straně hlavy a kůže vzadu na krku mě začínala svědit. Nejspíš jsem ji tam měla taky spálenou. Na krémy s ochranným faktorem jsem většinou zapomínala. Počítala jsem s tím, že mě před karcinogenními paprsky ochrání znečištěné ovzduší.

Přes ulici ke mně běžela nějaká žena, pevně stavěná a usedle oblečená, s černými vlasy vzadu svázanými do drdolu.

„Promiňte, prosím,“ oslovila mě. „Jste Stephanie Plumová?“

„Ano.“

„Pan Alpha by s vámi chtěl mluvit,“ sdělila mi. „Má kancelář na druhé straně ulice.“

Neznala jsem nikoho jménem Alpha a moc se mi nechtělo setrvávat v blízkosti Benita Ramireze, ale z té ženy vyzařovala taková katolická počestnost, že jsem to riskla a šla za ní. Vešly jsme do budovy hned vedle posilovny, jednoho z těch obyčejných řadových domů na Stark Street. Úzký a dvoupatrový, zvenku umouněný, s tmavými a špinavými okny. Rychle jsme vystoupaly patrem schodů na malé odpočívadlo. Vedly z něj troje dveře. Jedny byly otevřené dokořán a ucítila jsem, jak se na chodbu line klimatizovaný vzduch.

„Tudy,“ pobídla mě žena a vedla mě do stísněné přijímací kanceláře, jejíž velkou část zabíral zelený koženkový gauč a velký stůl se zjizvenou deskou ze světlého dřeva. Na omšelém stolku z výprodeje se válely ohmatané výtisky časopisů o boxu a zdi, volající po vymalování, pokrývaly fotky boxerů.

Žena mě uvedla do vnitřní kanceláře a zavřela za mnou dveře. Vypadalo to tam podobně jako v té předchozí s tím rozdílem, že se tam nacházela dvě okna s výhledem na ulici. Když jsem vešla, muž za stolem vstal. Byl oblečený do kalhot od obleku s nažehlenými puky a košile s krátkými rukávy, u krku rozepnuté. Obličej měl vráscitý, s náběhem na podbradek. Na podsaditém těle se ještě pořád rýsovaly svaly, ale pás se s přibývajícimi léty obalil tukem a černé vlasy ulízané dozadu získaly kovově šedivý nádech. Odhadovala jsem, že je mu hodně přes padesát a neměl vždy na růžích ustláno.

Naklonil se dopředu a podal mi ruku. „Jimmy Alpha. Jsem manažer Benita Ramireze.“

Přikývla jsem, nejistá tím, co na to odpovědět. Nejdřív jsem měla chuť se rozječet, ale asi by to nedělalo moc profesionální dojem.

Vyzval mě posunkem, abych se posadila na skládací židli mírně stranou od jeho stolu. „Doslechl jsem se, že jste dole na ulici, a chtěl jsem té příležitosti využít k omluvě. Víím, co se přihodilo v posilovně mezi vámi a Benitem. Snažil jsem se vám zavolat, ale měla jste odpojený telefon.“

Jeho omluva ve mně znovu roznítla hněv. „Ramirezovo chování bylo neodůvodněné a neomluvitelné.“

Alpha se topil v upřímných rozpacích. „Nikdy jsem si nepomyslel, že budu mít takové potíže,“ vysvětloval. „Chtěl jsem špičkového boxera a teď ho sice mám, ale dostávám z něj žaludeční vředy.“ Vytáhl z horní zásuvky výhodné balení léku na zklidnění nervů. „Vidíte? Tohle kupuju po litrech.“ Odšroubo-

val uzávěr lahvičky a trochu si lokl. Položil si ruku na hrudník a zavzdychal. „Je mi to líto. Moc mě mrzí, co se vám v té posilovně stalo.“

„Nemusíte se mi omlouvat. Za nic nemůžete, není to váš problém.“

„Kéž by to byla pravda! Bohužel tomu tak není.“ Našrouboval uzávěr zpátky na lahvičku a tu uložil do zásuvky. S pažemi opřenými o desku stolu se naklonil dopředu. „Pracujete pro Vinnieho?“ zeptal se.

„Ano.“

„S Vinniem se znám dlouhá léta. Rázovitý chlapík.“

Z jeho úsměvu jsem usoudila, že se nějak musel domáknout to o kachně.

Znovu zvažněl, upřel oči na své palce a celý se tak nějak nakrčil a schouliil.

„Někdy nevím, co mám s Benitem dělat. Není to zlý chlap. Jen prostě spoustu věcí neví. Jediné, co umí, je boxovat. Pro někoho, kdo začínal od ničeho jako on, je těžké unést úspěch.“

Na chvíli zvedl zrak a zkontroloval, jestli jsem to zbaštila. Znechuceně jsem si odfrkla.

„Neříkám, že ho to omlouvá,“ hodil zpátečku a nasadil výraz, který by mohl posloužit jako studie zatrpklosti. „Benito dělá věci, které jsou špatné. Poslední dobou na něj nemám žádný vliv. Narostlo mu sebevědomí. A obklopil se chlápky, co používají mozek jen na boxování.“

„V té tělocvičně byla spousta siláků, ale nehnuli prstem, aby mi pomohli.“

„Už jsem s nimi o tom mluvil. Bývaly časy, kdy ženy požívaly úctu, ale teď si nikdo neváží ničeho. Všechno to násilí, vraždění, drogy...“ Ztichl a ponořil se do vlastních myšlenek.

Vzpomněla jsem si, co mi Morelli vyprávěl o Ramirezovi a o tom, jak ho už několikrát obvinili ze znásilnění. Alpha buď strkal hlavu do písku, nebo se horlivě snažil zametat nepořádek, způsobený jeho husou, co snáší zlatá vejce. Spíš jsem sázela na teorii s pískem.

Zaraženě jsem na něj hleděla, v jeho kanclíku ve druhém patře místního ghetta příliš osamělá a stíněná tak, že jsem mu nedokázala upřímně sdělit své myšlenkové pochody, a ještě pořád moc našťvaná, abych jen něco zdvořile mumlala.

„Kdyby vás Benito ještě někdy obtěžoval, dejte mi hned vědět,“ řekl Alpha.

„Nelíbí se mi, když se dějí tyhle věci.“

„Předvčírem přišel v noci ke dveřím mého bytu a snažil se vniknout dovnitř. Vykřikoval na chodbě a zasvinil mi dveře. Jestli se to bude opakovat, podám na něj trestní oznámení.“

Alpha byl viditelně otřesen. „To jsem nevěděl. Doufám, že někomu neublížil, nebo ano?“

„Nikommu se nic nestalo.“

Vzal ze stolu kartičku a načmáral na ni číslo. „Tohle je telefon ke mně domů,“ řekl a podal mi lístek. „Kdyby se vyskytly další potíže, hned mi zavolejte. Jestli jsou vaše dveře poškozené, dám to do pořádku.“

„Dvěřím nic není. Jen ho ode mě držte dál.“

Pevně stiskl rty a přikývl.

„Nevíte náhodou něco o Carmen Sanchezové?“

„Jen to, co jsem se dočetl v novinách.“

Na State Street jsem odbočila doleva a vmáčkla se do rušného provozu. Naskočila zelená a všichni jsme se pohnuli kousek dopředu. Zbylo mi ještě dost peněz, abych si mohla nakoupit nějaké zásoby, takže jsem projela kolem našeho baráku a zdolala ještě půl kiláku k prodejně *Super-Fresh*.

Když jsem stála před kasou, napadlo mě, že Morelli musí taky shánět jídlo, odněkud nebo od někoho. Vplíží se snad do krámu s hustým knírem, brýlemi a falešným nosem? A kde vůbec bydlí? Možná v té modré dodávce, co jsem ho v ní viděla. Až dosud jsem předpokládala, že už se jí zbavil, ale možná taky ne. Možná mu vyhovuje v ní bydlet. Třeba mu slouží jako pojízdná základna a má tam zásobu konzerv. Taky tam může mít nějaké šmírovací zařízení. Přece pozoroval přes ulici Ramireze, a možná i odposlouchával.

Na Stark Street jsem dodávku neviděla. Sice jsem se po ní nedívala, ale asi bych ji sotva přehlédla. O šmírovací technice jsem toho moc nevěděla, ale bylo mi jasné, že ten, kdo po někom jde, musí být blízko tomu, koho si vzal na mušku. Tohle stálo za úvahu. Možná bych Morelliho našla, kdybych hledala dodávku.

Na parkovišti u našeho domu jsem byla nucena zaparkovat až vzadu, což mě přimělo k několika nedůtklivým postřehům o postižených starých osobách, zabírajících ta nejlepší místa. Popadla jsem do každé ruky tři plastové tašky s nákupem a k tomu balení šesti piv. Dveře džípu jsem přibouchla kolem. Cítila jsem, jak mám od té tíhy prověšené ruce, a zatímco mě všechny ty tašky bouchaly do kolen, připomnělo mi to jeden vtip o sloních koulích, který jsem kdysi zaslechla.

Vyjela jsem nahoru výtahem, odklopýtala ke svým dveřím, postavila tašky na koberec a začala hledat klíč. Otevřela jsem si, rozsvítila, odtáhla nákup do kuchyně a vrátila se, abych zamkla dveře. Všechno jsem vyložila a roztřídila podle toho, jestli to patřilo do lednice nebo do spíže. Těšilo mě mít zase doma trochu jídla. Hromadění zásob patřilo k tradici. Hospodyňky v Burgu byly vždy připravené na katastrofu; musely mít doma nakřečkované haldy toaletního papíru a konzerv kukuřice pro případ, že by se přihnal blizzard, jaký řádí jednou za stovky let.

I Rex byl celý rozčilený vším tím ruchem a pozoroval mě ze své klece s růžovými pacičkami přitisknutými ke sklu.

„Přicházejí lepší časy, Rexi,“ řekla jsem a dala mu plátek jablka. „Teď už budou pořád jen jablíčka a brokolice.“

V supermarketu jsem si zakoupila mapu města a při pojíždání večere jsem ji rozložila na stůl. Zítra začnu systematicky hledat modrou dodávku. Proč-muchám okolí posilovny a taky se mrknu tam, co Ramirez bydlí. Vytáhla jsem telefonní seznam a vyhledala příjmení Ramirez. Našla jsem jich třiatdvacet. Tři měli místo jména uvedeno jen písmeno B. U dvou stálo jméno Benito. Vytočila jsem číslo prvního Benita a při čtvrtém zazvonění to zvedla nějaká žena. Slyšela jsem, jak někde v pozadí brečí dítě.

„Bydlí tam boxer Benito Ramirez?“ zeptala jsem se.

Žena odsekla španělsky něco, co neznělo moc přátelsky. Omluvila jsem se za vyrušování a zavěsila. Druhý Benito zvedl telefon osobně a rozhodně to nebyl ten, jehož jsem hledala. Tři Ramirezové s iniciálou B mě taky dovedli do slepé uličky. Nezdálo se, že má smysl obvolávat osmnáct zbývajících čísel. Svým způsobem se mi ulevilo, že jsem ho nenašla. Nevím, co bych mu asi tak řekla. Nejspíš nic. Šlo mi o adresu, nechtěla jsem s ním konverzovat. Fakt je, že už při pomyšlení na Ramireze mi běhal po zádech mráz. Mohla jsem hlídat posilovnu a zkusit se na něj pověsit, až to večer zabalí a pojedou domů, ale velký červený džíp cherokee nebyl tak docela nenápadný. Možná by mi s tím pomohl Eddie. Poldové vědí, jak se dá zjistit adresa. Kdo jiný z mých známých k nim má přístup? Marilyn Trurová dělala na dopravním inspektorátu. Kdybych znala poznávačku, nejspíš by tu adresu někde vyšťourala. Co třeba brnknout do posilovny? Ba ne, to mi připadalo až moc snadné.

No co, kašlu na to, pomyslela jsem si. Prostě to zkusím. Ze seznamu jsem si vytrhla stránku s inzerátem posilovny a zavolala na uvedené číslo. Poděkovala jsem slečně na ústředně a vytočila další číslo. Chlápkovi, co to zvedl, jsem navykládala, že se mám s Benitem sejit, ale zapomněla jsem jeho adresu.

„V pohodě,“ prohlásil. „Polk 320. Číslo bytu neznám, ale je to ve druhém patře. Někde vzadu chodby. Na dveřích má cedulku se jménem. Nemůžete to minout.“

„Díky,“ zaradovala jsem se. „Moc jste mi pomohl.“

Odstrčila jsem telefon na kraj stolu a zadívala se do mapy, abych zjistila, kde je Polk Street. Vyšlo najevo, že leží jen tři bloky od tělocvičny a táhne se souběžně se Stark. Zakroužkovala jsem si adresu žlutou fixou. Teď už jsem věděla o dvou místech, kde můžu hledat dodávku. Pokud to bude nutné, někde zaparkuju, prošmejdím všechny úzké uličky a nahlédnu do všech garáží. Pustím se do toho hned po ránu, a když z toho nic nevzejde, vrátím se

ke štosu dalších případů, co mi dala Connie, a zkusím schrastit peníze na činžím, že se zaměřím na malé ryby.

Zkontrolovala jsem všechna okna, abych se ujistila, že jsou zamčená, a zatáhla závěsy. Chtěla jsem se osprchovat a jít brzy spát. Nestála jsem o žádné nezvané návštěvníky.

Trochu jsem v bytě uklidila a snažila se nevšímat si prázdných míst, na nichž kdysi stávalo všelijaké zařízení. Ignorovala jsem přízračné obrysy nábytku, setrvávající na koberci v obýváku. Těch deset táců za dopadení Morelliho sice pomůže vrátit do mého života jakés takés zdání normalnosti, ale i tak to bude provizorium. Asi bych si měla dál hledat zaměstnání.

Komu jsem to chtěla navykládat? Podnikla jsem už všechno, co se podniknout dalo.

Mohla jsem zůstat u stíhání zločinců, ale připadalo mi to přinejlepším riskantní. A přinejhorším... na to jsem radši ani nechtěla myslet. Musela bych si zvyknout na to, že mi budou vyhrožovat, nenávidět mě a možná mě i znásilní, zraní nebo nedej bože zabijí, a navíc bych se musela myšlenkově přizpůsobit tomu, že si musím výdělků shánět sama. Taky bych byla nucena investovat do lekcí bojového umění a naučit se pár policejních technik zneškodňování padouchů. Nechtěla jsem, aby se ze mě stal Terminátor, ale taky jsem nemohla dál operovat na své současné úrovni komické figurky ze seriálu o kačeru Donaldovi. Kdybych měla telku, mohla bych něco vysledovat z opakování detektivního seriálu *Cagneyová a Laceyová*.

Pak jsem si vzpomněla na plán nechat si namontovat další zámek a rozhodla se navštívit Dillona Ruddicka, našeho správce. S Dillonem jsem se kamarádila – byli jsme v celém domě asi jediní, kdo si nemyslel, že Gastrogel je jednou ze čtyř základních potravinových skupin. Dillon si strašně rád četl komiksy, ale uměl vzít za práci jako učenlivý génius. Bydlel v útrobách baráku, v mrňavém bytečku, který nikdy nespátril světlo zvenčí. Rozléhala se v něm nikdy neutuchající serenáda všemožného praskání v kotlích, bublání ohřivačů a hukotu vodovodních trubek. Tvrdil, že se mu to líbí. Prý si představuje, že je to moře.

„Ahoj, Dillone,“ pozdravila jsem, když mi otevřel. „Jak se vede?“

„Dobře. Nemůžu si stěžovat. Co pro tebe můžu udělat?“

„Trápí mě kriminalita, Dillone. Myslím, že by se mi hodilo namontovat na dveře ještě jeden bezpečnostní zámek.“

„Bezva,“ souhlasil. „Opatrnosti není nikdy nazbyt. Po pravdě řečeno jsem zrovna jeden takovej namontoval na dveře paní Lugerové. Říkala, že se na chodbě v noci nedávno rozkřikoval nějaký vazoun. Prý ji to vyděsilo k smrti. Možná jsi ho taky slyšela. Paní Lugerová od tebe bydlí jen přes jedny dveře.“